Hanna Lee
Billionaires
18+
DUCELE S
ȘI
JURNALISTA
Volumul 6

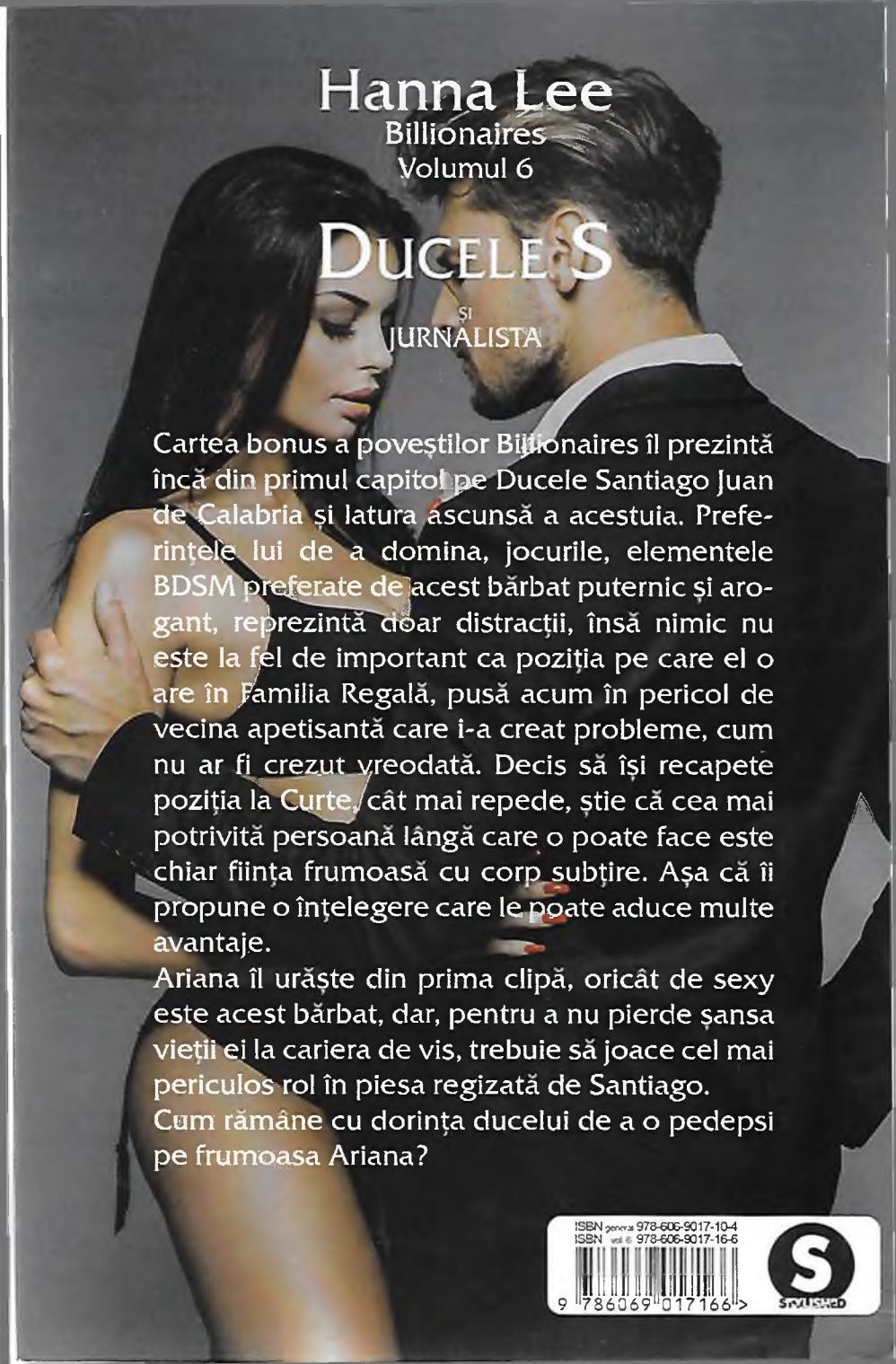

Hanna Lee

Billionaires
Volumul 6

DUCELE S

și

JURNALISTA

Cartea bonus a poveștilor Billionaires îl prezintă încă din primul capitol pe Ducele Santiago Juan de Calabria și latura ascunsă a acestuia. Preferințele lui de a domina, jocurile, elementele BDSM preferate de acest bărbat puternic și arogant, reprezintă doar distracții, însă nimic nu este la fel de important ca poziția pe care el o are în Familia Regală, pusă acum în pericol de vecina apetisantă care i-a creat probleme, cum nu ar fi crezut vreodată. Decis să își recapete poziția la Curte, cât mai repede, știe că cea mai potrivită persoană lângă care o poate face este chiar ființa frumoasă cu corp subțire. Așa că îi propune o înțelegere care le poate aduce multe avantaje.

Ariana îl urăște din prima clipă, oricât de sexy este acest bărbat, dar, pentru a nu pierde șansa vieții ei la cariera de vis, trebuie să joace cel mai periculos rol în piesa regizată de Santiago.

Cum rămâne cu dorința ducelui de a o pedepsi pe frumoasa Ariana?

ISBN general 978-606-9017-10-4
ISBN vol. 6 978-606-9017-16-6
9 786069 017166
STYLISHED

Capitolul 1

Santiago

În ciuda muzicii de dincolo de ușa dormitorului, urechile mele nu aud decât gemetele senzuale, poate puțin prea exagerate, ale celor două femei întinse pe patul meu, ce nu par să se sature de corpul meu. Una îmi desface nerăbdătoare nasturii de la cămașă, în timp ce cealaltă vine spre mine cu o lesă din piele, care are atașată o curea lungă.

— Ai chef de joacă? o întreb, ridicând o sprânceană, amuzat de inițiativa ei.

— Cred că amândouă avem chef de joacă, îmi răspunde ea cu o voce mieroasă.

Nu pot să spun că nu sunt încântat. Dacă fetele vor astfel de jocuri, eu cu atât mai mult sunt dispus să mă conformez.

— De unde ai luat lesa? o întreb încet.

— De lângă fotoliu, spune ea, arătându-mi locul din spatele meu.

— Atunci să ne jucăm. Treci lângă prietena ta.

Nu mă complic să le zic pe nume, pentru că oricum nu am reținut cum le cheamă și până mâine aș uita din nou.

Cele două încep să se sărute și trebuie să recunosc că amândouă arată bine, una cu părul complet negru, cealaltă blondă, în opoziție ca și

cromatică, dar pe aceeași lungime de undă cu fanteziile pe care le am pregătite pentru ele în clipa asta.

Cât ele înfierbântă atmosfera, mă duc la dulapul de lângă fotoliu, unde am închise jucăriile mele preferate. Iau două vibratoare și două seturi de cătușe. Vor să se joace? Păi să începem cu ceva ușor, pentru că avem toată noaptea la dispoziție.

Mă întorc spre ele și ochii lor sclipesc de entuziasm. Clar au mai avut parte de așa ceva, pentru că altele tind să se sperie și de niște jucării atât de inofensive ca acestea.

Iau mâinile blondei, ridicându-i-le deasupra capului și le prind de rama din fier forjat a patului. Chicotește, la fel ca prietena ei, curioasă să vadă ce i-am pregătit. Dar pentru aceasta am lesa, pe care i-o prind la gât și o leg de aceeași ramă metalică a patului. Lesa îi permite să ajungă la același nivel ca prietena ei și din nou încep să se sărute. Frumos tablou. Una legata de gât, iar cealaltă de mâini, amândouă lăsându-se pe mâna mea să fac ce vreau cu ele, atât timp cât le ofer plăcere. Au încredere în mine că voi face asta, chiar dacă este prima dată când petrec noaptea cu ele.

Faima mea a ajuns chiar atât de departe? Doar faima de Don Juan și amant ideal, dar latura mea jucăușă, din fericire, a rămas ascunsă de restul lumii care nu are tangențe cu patul meu.

Dar revenind la cele două, chiar am de gând să le ofer plăceri neimaginate, chiar dacă par două profesioniste în acest domeniu.

Mă întorc la dulapul cu bunătăţuri şi mai iau o cravaşă, pregătit să încep jocul.

Dar un ciocănit în uşă mă opreşte. Insistă şi cu greu aud vocea lui Scot, prietenul meu şi iniţiatorul petrecerii nebune care are loc la parter.

Deschid uşa fără nicio intenţie de a ascunde corpurile goale ale celor două femei de pe patul meu.

— Santiago, avem o problemă.

Ridic o sprânceană.

— Iar a venit poliţia?

— Nu. A venit una care susţine că e vecina.

Încep să râd.

— Păi şi ce vrea? Să i-o trag? Să îşi aştepte rândul, îi fac cu ochiul, aruncând o privire peste umăr la cele două care încep să se pisicească şi să mă strige.

— Nu, omule, zice că dacă nu vorbeşte cu tine, cheamă presa pentru că, din câte vede, poliţia nu îţi face nimic.

Zâmbetul îmi îngheaţă pe chip. Mă doare în cur de poliţie, că i-am plătit bine pe toţi să nu mă frece la cap dacă o să fac câteva chefuri pe aici şi un pic de gălăgie, dar cu presa e nasoală. Ştirile de genul ăsta ajung imediat la familie şi nu am chef de încă un scandal cu ai mei.

— Fetelor, staţi fierbinţi, că revin repede, le zic serios celor două şi închid uşa în spatele meu, luând-o în faţa lui Scot, spre parter.

E adevărat că muzica este cam tare, dar eu

când am închiriat săptămâna trecută casa asta aici pe plajă, agentul imobiliar mi-a spus clar că în această perioadă zona este pustie și că nu voi avea plângeri de la vecini. Cu toate astea, de două ori mi-a venit poliția la ușă, rugându-mă să dau volumul mai încet, că au primit plângeri de la vecini. Mereu mă uitam pe geam, dar nu am văzut pe nimeni în casele din zonă. Cu toate astea, se pare că m-am nimerit lângă singura persoană care mai locuiește în cartierul ăsta select din Miami și e decisă să îmi strice mie tot cheful.

Fără să îmi dau interesul că am cămașa pe jumătate deschisă și cravașa încă în mână, cobor scările în grabă, decis să termin discuția asta cât se poate de repede.

— E bruneta de la intrare, îmi spune Scot rapid, apoi se face pierdut printre ceilalți.

Multe persoane nu sunt pe aici, maxim 20-25 de oameni, dar nu am cum să o ratez pe bruneta cu pricina, fiind îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți negri, conversi și o bluză de trening, tot neagră. Privirea îmi coboară din nou pe picioarele lungi și subțiri, care sunt ale dracului de sexy. Se întoarce cu fața spre mine și tot avântul meu se pierde în aer. Aproape mă opresc în loc când îi văd chipul frumos, ochii căprui, vizibil furioși și buzele perfect conturate.

Este al dracului de frumoasă vecina mea, iar după mâinile împreunate peste piept, îmi dau seama că este în aceeași măsură și nervoasă.

Îmi place.

Se uită la mine, un pic confuză.

Da, scumpo, eu sunt vecinul tău. Vrei să ne-o tragem? Că eu sunt dispus să le las baltă pe alea două de sus pentru tine, într-o secundă.

— Bună seara, o abordez cu eleganța mea regală, naturală. Am înțeles că dorești să discuți cu mine?

Imediat chipul ei redevine încruntat.

— Aș vrea să știu cât mai ai de gând să-i deranjezi pe ceilalți vecini cu gălăgia asta. În ultima săptămână nu știu dacă am avut trei nopți liniștite, iar poliția se pare că nici nu se mai deranjează să vină până aici când o chem.

— Deci tu ai chemat poliția de fiecare dată? ridic o sprânceană un pic arogant, ceea ce bănuiesc că o enervează și mai tare.

— M-am mutat în cartierul ăsta pentru că este foarte liniștit, în special în această perioadă a anului, răspunde ea cu un calm greu controlat. Este normal să iau măsuri atunci când cineva continuă să deranjeze liniștea publică într-un mod abuziv, așa cum faci tu. Și dacă nu încetezi cu gălăgia, chiar voi fi nevoită să iau măsuri care să te liniștească de tot.

Nu știu dacă să râd sau să mă enervez. Un mixt din amândouă mă încearcă și, uitându-mă în ochii ei, tot ce îmi doresc este să o pun pe genunchii mei și să îi dau niște palme zdravene la fund pentru că are tupeul să îmi vorbească așa.

Cu toate astea, mă rezum la un zâmbet politicos, chiar dacă ochii mei o fixează și o dezbracă de hanoracul anost.

— Presupun că te referi la faptul că o să îmi aduci presa pe cap?

— Nu toată presa, dar un mic reportaj despre stilul de viață al unui potențial moștenitor al Casei Regale a Spaniei, venit în State să își facă de cap, deranjând pe toată lumea, în timp ce poliția nu ia nicio măsură, cred că va atrage câteva semne de întrebare.

Joacă murdar.

Oh, scumpo, nu ai idee cu cine te pui! Dacă faci asta, o să plătești cu vârf.

Strâng în mână încet cravașa.

— Domnișoară... fac o pauză, lăsând-o să îmi spună numele ei, pentru că nu s-a prezentat.

— Acosta. Ariana Acosta, răspunde sec.

— Domnișoară Acosta, sunt sigur că vom găsi o variantă de mijloc care să nu ducă la un război între noi doi. Nu cred că îți dorești asta, spun cu încredere în glas și foarte serios. Dacă poliția nu a luat nicio măsură pentru că știu cine sunt, atunci te asigur că nici televiziunile nu se vor băga în casa asta, doar pentru că o vecină este nemulțumită de muzica puțin mai tare venită de la mine.

— Eu nu vorbesc numai de muzică. Este vorba și de mizeria dumitale, care a ajuns pe proprietatea mea!

— Nu știu la ce te referi.

— Sticle de băutură goale și chiar prezervative.

Cu greu îmi abțin un zâmbet, mușcându-mi buza de jos.

— Te rog, spune-mi că erau nefolosite!

— Erau folosite.

— Folosite rău? Uzate?

— Poftim? mă întreabă din ce în ce mai nervoasă. Ce întrebare e asta?

— Încerc să îmi dau seama dacă erau ale mele. Ale mele de obicei sunt foarte uzate.

Și îi fac cu ochiul.

— Mereu ești atât de nesimțit?

— Sunt un Duce. E în natura noastră.

Își dă ochii peste cap și ridică mâinile în semn de predare.

— Nu am cu cine să vorbesc. Ești imatur și răsfățat. Dar să nu spui că nu te-am atenționat.

— Că sunt prezervative la tine în curte? râd nervos, pentru că altfel chiar o s-o iau pe umăr sus în cameră, unde am s-o pedepsesc crunt pentru „complimentele" aduse.

Se întoarce cu spatele la mine și iese ca o furtună, trântind ușa în urma ei.

Capitolul 2

Santiago

Cu ocazia asta am mai apucat să arunc o privire asupra fundului ei frumos, prin pantalonii scurți.

Rămân pe loc pentru câteva clipe, apoi mă întorc spre încăperea unde unii dansează, un cuplu pe canapea se sărută cu foc, altul este într-o postură mai indecentă, mâna tipului fiind deja în chiloții ei... Unde dracu' a dispărut Scot?

Ca la un semn, acesta apare și vine spre mine.

— Hai să o lăsăm mai moale cu muzica, măcar azi. Să se potolească tipa, îi spun serios.

— Am dat-o un pic mai încet de când a ajuns, dar oricum o să las volumul mai jos.

— Și, te rog, vorbește cu ei să nu mai arunce gunoaie pe la ea prin curte.

— Mă ocup, S. Dar totul e ok? Știu că nu vrei să se facă valuri în presă.

— Dacă suntem puțin mai cuminți, o să fie ok. În rest, mă doare în cur. Dar totuși, vezi dacă poți să îmi afli cine e vecina asta, Ariana Acosta.

Vreau să știu mai multe despre ea și dacă are cum să ne facă probleme.

— Hai că mă ocup mâine de asta.

— Nu uiți, nu? Că ai obiceiul...

— Nu, S. Nu uit!

Îmi face cu ochiul și la cât de amețit e, chiar sper să nu uite.

— Hai las-o pe vecină și întoarce-te la alea două de sus, că poate le găsești spânzurate de dorul tău.

— La dracu', zic încet printre dinți, amintindu-mi că una chiar e legată de gât.

Îl bat pe umăr și urc scările spre camera mea.

— Ai uitat de tot de noi, se pisicește de data asta blonda.

— Poate că acum trebuie să te pedepsim noi pe tine, că ne-ai lăsat așa, completează și bruneta.

— Oh, nu, dragele mele. Nimeni nu mă pedepsește pe mine. Eu sunt mereu cuminte.

Ele chicotesc imediat și par să revină imediat la starea în care erau când le-am lăsat singure.

— Dar voi ați fost cuminți cât am lipsit?

— Nu prea, recunoaște bruneta.

— Ce-ar fi să îmi arătați de ați făcut?

Bruneta rânjește pervers și se urcă peste prietena ei, iar cele două încep să se sărute. Foarte rapid, își strecoară mâna printre corpurile lor și între picioarele blondei, masându-i labiile încet, apoi o pătrunde cu două degete.

Spectacolul din fața mea e frumos, dar eu sunt încă furios, gândindu-mă la vecina mea cu picioare lungi. Ce mi-ar fi plăcut să fie ea cea care este acum cu picioarele desfăcute în fața mea sau cu fundul în sus, așa cum stă bruneta perversă acum, parcă așteptând să fie pedepsită. Îi aplic o palmă peste fund și țipă ușor, luând-o prin sur-

prindere. Mă ustură puțin palma, pentru că am dat destul de tare, dar se pare că pe ea nu o deranjează.

— Tu îmi pari a fi mai obraznică decât prietena ta, am dreptate?

— Eu așa sper, zice ea râzând.

— Atunci tu o să fi pedepsită mai tare.

Pare și mai entuziasmată.

O trag de lesă și o ridic cu chipul la nivelul feței mele.

— Tu o să stai jos lângă pat și o să te uiți la prietena ta cum o să aibă orgasm după orgasm, în timp ce tu nu ai voie să te atingi.

— Nu! se plânge ea făcând ochii mari.

— Tot ce o să primești sunt atingerile date de asta și îi arăt cravașa din mâna mea, cu care o lovesc imediat peste șold. Treci jos, îi ordon, iar ea se conformează imediat, spre deliciul meu.

Îmi dau jos hainele, sub privirile lor încântate și mă urc în pat, oprindu-mă la picioarele îndoite ale blondei. Mă privește cu poftă, în timp ce îmi iau erecția în mână și mi-o frec ușor, evidențiindu-i mărimea impresionantă.

Cu toată modestia din mine, care cred că există pe undeva prin mine, pot spune că am fost înzestrat cu o sculă cu mult peste media altor bărbați și poate că asta mi-a adus și atâtea femei prin toate paturile în care am ajuns. Pe lângă șarmul natural și titlul nobiliar moștenit, desigur...

— Vreau să o gust, zice blonda lingându-și buzele.

— O să ai și ocazia asta, zic încet, aplecându-mă peste ea, luându-i în gură sfârcul deja întărit.

Îl muşc încet şi apoi îl ling, iar ea începe imediat să geamă de plăcere. Acelaşi tratament îl aplic şi celuilalt sân, tachinat mai devreme cu dinţii, cuprinzându-l în palmă şi strângându-i sfârcul între degete. Îşi arcuieşte spatele, încercând să vină mai aproape de mine, dar eu mă desprind de sânii mari şi mă ridic în genunchi, spre nemulţumirea ei.

Iau unul dintre vibratoare şi îl pornesc pe viteza cea mai mică.

— Deschide gura.

Ca o fată ascultătoare ce e, aşteaptă cuminte să îi bag vibratorul în gură, pe care îl linge şi îl umezeşte imediat. Apoi trec jucăria peste unul dintre sâni, peste abdomen şi mă opresc la intrarea ei înfierbântată. E deja umedă, aşa că jucăria intră destul de uşor în ea, provocând-o să scoată gemete tot mai incitante.

— Stai nemişcată, îi ordon, când ea îşi mişcă pelvisul pentru a veni în întâmpinarea mişcărilor mele, care conduc jucăria tot mai adânc în ea. Vibratorul are şi o extensie care îi stimulează clitorisul, iar asta o face să fie şi mai excitată.

Cu o mână i-o trag cu ajutorul vibratorului, iar cu cealaltă iau cravaşa şi o lovesc peste sânii înroşiţi. Geme tot mai tare, dar nu am de gând să o las aşa uşor. Imaginea ei, toată la dispoziţia mea, mă excită al dracului de tare. Măresc viteza la vibra-

tor până simt că este aproape de orgasm, apoi o dau din nou pe prima treaptă, lăsând jucăria în păsărica ei fleașcă și mă urc peste ea, venind cu penisul erect în gura dornică să mă sugă. O prind de păr, ținându-i capul fix și intru în gura ei până când o simt că se îneacă. Apoi ies și continuu să i-o trag în gură de încă câteva ori, de fiecare dată simțind-o la limită. E roșie la față, dar ochii ei îmi spun că îi place.

Nepărăsind gura ei caldă, mă las un pic pe spate, cât să pot atinge vibratorul pe care îl pornesc pe viteza maximă și îl bag în ea tot, totodată continuând să pompez printre buzele ei pline.

Are orgasm în același moment în care și eu îmi dau drumul în gura ei, lăsând-o să mă stoarcă de toată sperma adunată.

Are o privire plină de satisfacție și mă întreb dacă și vecina mea ar fi la fel de dornică să mă guste, dacă buzele ei s-ar mula la fel de bine în jurul membrului meu...

Doar gândul la ea și deja simt cum erecția mea revine imediat după ce am terminat.

Mă uit la bruneta obraznică și, cum o văd, iar îmi vine să o pedepsesc. Poate pentru că o asociez cu vecina care m-a sfidat mai devreme? Nu are nimic în comun cu ea, dar cu toate astea, pe ea vreau s-o doară chiar și când o să își dea drumul.

Îi arunc al doilea vibrator care este la fel de striat ca primul, dar mai subțire și îi spun:

— Familiarizează-te cu el, că ăla o să vină în fundul tău.

Rămâne șocată, dar în același timp încântată.

— Probleme? întreb dur.

— Nu! răspunde repede și începe să lingă jucăria.

— Atunci treci înapoi peste prietena ta.

Se urcă peste aceasta, regăsindu-se din nou cu bazinele aproape lipite, iar de data asta îi iau jucăria din mână și îi conduc mâna spre vibratorul prietenei ei.

— Tu te joci cu vibratorul ei, încet, în timp ce eu mă joc cu vibratorul tău. Dar nu promit că o să fiu blând.

— Te rog, nu fi blând, zice ea. Nu am fost cuminte.

Mamă, câte d'astea am auzit până acu', că m-am plictisit și eu de replicile astea ieftine.

Un motiv în plus să o pedepsesc pentru lipsa de originalitate.

Bruneta începe să o penetreze pe prietena ei cu vibratorul, tachinând-o cu viteza mică, în timp ce fundul ei îmi stă la dispoziție. Îi mai duc o dată vibratorul la buze, instruind-o să îl umezească bine și, după ce las niște salivă să îmi curgă pe rozeta ei, o pătrund cu vibratorul, încet, până când, acompaniat de gemete lor, mă lasă să îl bag aproape pe tot, cu ușurință. Nici nu mă surprinde. Mi-am dat seama de la început că nu este nimic nou cu cele două, față de ce am mai întâlnit până acum.

Același joc, același tip de femei. Brusc mă simt plictisit, dar totuși excitat când îi lipesc brune-

tei peste fund o palmă tare, care din nou îmi face mâna să mă usture de la impact. În același timp jucăria mea nu îi părăsește gaura, dar pentru că vreau să scap mai repede de ele, îi scot blondei vibratorul din ea și după ce îmi pun un prezervativ, o pătrund tare, apoi ies și intru doar la câțiva centimetri mai sus, în păsărica prietenei ei, care încă are vibratorul în fund.

Repet acest joc de câteva ori, apoi măresc timpul pe care îl petrec pompând dur în fiecare dintre ele. Încă câteva mișcări și blonda are un nou orgasm. Bun. Una e gata. Scot vibratorul din fundul brunetei și vin în locul lui cu membrul meu gros, în același timp cu o palmă la fel de dură ca precedentele. Țipă de durere, de plăcere, nu prea îmi pasă, că și-o merită și știu că de fapt plăcerea este cea care o face să se strângă și mai tare în jurul meu. Părăsesc fundul și intru în cealaltă gaură, împingându-mă tot în ea, dur și rapid, strângându-i șoldurile cu degetele, pentru a o ține tot mai fixă, până când orgasmul o face să țipe tare, de plăcere.

O trag de lesă și o las să îmi ia membrul în gură, după ce scap de prezervativ. Mă suge cu poftă ca și când viața ei depinde de asta, chiar dacă pare că se îneacă în încercările ei de mă înghiți cât mai mult.

Îmi dau drumul pe limba ei scoasă în afară, iar prietena ei vine să o acompanieze și termin, în timp ce gurile lor continuă să mă guste și să mă lingă.

Capitolul 3

Ariana

— Ariana! În biroul meu! Acum!

Urletul panicat al șefului meu, Edy Hopper, aproape că mă face să sar de pe scaun. Cu toate astea, sunt obișnuită cu firea lui vulcanică, așa că mă ridic încet de pe scaun, îndreptându-mă spre biroul lui.

Lucrez de aproape 4 ani în televiziune și pot spune că nu mai impresionează pe nimeni cu crizele lui. Poate doar pe noii angajați.

— Da, Edy, răspund calmă, intrând în birou.

— Nu mă lua cu „Edy"! De data asta ai dat-o în bară rău.

— Ce dracu' am mai făcut? întreb uimită, știind că nu am comis nicio gafă când am prezentat știrile.

De aproape doi ani am ajuns cu un pas mai aproape de visul meu, iar acela este de a prezenta știrile de la ora 19:00, ediția cea mai importantă a televiziunii lider de pe piața din statul Florida. Jobul vânat și visat de mii de prezentatori. Astfel, de doi ani de când am reușit să avansez atât încât să prezint știrile de la ora 15 și pe cele de la ora 17, am muncit pe brânci și am fost crainicul perfect, ajungând prima pe lista de așteptare pentru poziția visată.

Așa că... ce dracu' de gafă am făcut?

— Ne-ai aruncat pe amândoi în gura diavolului! zice el, făcându-și rapid o cruce. Dumnezeu să ne ajute, că altfel rămânem amândoi pe drumuri și voi face ediții de știri în direct numai din canale!

Mă încrunt și mă uit la el cum se învârte agitat prin biroul lui, așa scund și grăsuț cum e. E amuzant, dar eu tot nu înțeleg ce am făcut.

— Edy, trage aer în piept și spune-mi ce se întâmplă.

Încerc să fiu calmă, dar el mă agită și mai tare.

— Căcatul ăla de reportaj pe care l-am făcut cu materialele aduse de tine... înregistrarea audio și fotografiile. Nu numai că nu a păsat nimănui despre tipul ăla, dar a venit diavolul peste noi și acum e la șeful cel mare în birou!

Clipesc. Nu prea îmi vine să cred și nici nu prea îmi dau seama despre ce vorbește. Sau nu vreau să îmi dau seama.

— Uite-l! zice el repede, făcându-se brusc palid, iar eu mă întorc să văd mai exact despre ce este vorba.

Și totul mă lovește în față când îl văd. Este îmbrăcat într-un costum gri cu niște carouri negre foarte subțiri, vestă din același material și o cravată gri închis. Părul îl are dat pe spate și azi este perfect ras, diferit de acum 4 zile când m-am dus la ușa lui și l-am văzut cu un pic de barbă, părul răvășit, cămașa desfăcută și o cravașă în mână. Azi omul ăsta arată impecabil, dar efectul este la fel de tulburător ca în acea seară.

Cu ce dracu' am greșit de m-am procopsit cu un asemenea vecin? Pe cât e de sexy, pe atât e de imposibil de trăit cu el. Adică cu el în cartier.

Chiar și după ce am avut acea discuție m-a ignorat complet, urmând alte trei zile de bubuială obositoare, cu pachete de țigări și prezervative pe peluza mea. Nu îl mai suportam, așa că am făcut ceea ce orice jurnalist ar face: o știre.

Cred că am simțit că mă va ignora, pentru că în seara aceea am făcut rapid niște poze când am fost lăsată să îl aștept, iar când a venim, am înregistrat fiecare cuvânt al discuției noastre. A fost o știre frumoasă, după părerea mea, care din păcate nu a intrat și la știrile de la ora 19:00, a intrat doar la cele de la 22:00 și în ziua următoare le-am readus în discuție la orele 15:00. Atât.

Dar acum diavolul e în fața mea și îmi zâmbește prin geamul de sticlă, fixându-mă cu privirea lui, care îmi face inima să îmi bată și mai tare, chiar dacă în timpul ăsta, șeful cel mare, Lieberman, îi vorbește.

Își mușcă buza de jos și brusc îmi aduc aminte de cravașa pe care o avea în mână în acea seară și sunt sigură că tot sângele meu este acum în obraji.

Umerii lui lați îl fac să fie colosal de mare pe lângă bătrânul de aproape 60 de ani, care îi vorbește și observ că îi prezintă redacția.

Într-un final, își ia ochii de la mine și pare că se decide să îi acorde atenție bătrânului. Mai vorbesc puțin, apoi își iau la revedere și pleacă, dar înainte de asta îmi mai aruncă o privire și îmi

face cu ochiul, zâmbindu-mi la fel de arogant ca în seara aceea.

Ce dracu' se întâmplă?

— El se întâmplă! zice agitat Edy, dându-mi de înțeles că vorbele mele nu au fost spuse doar în gând. A venit să discute despre reportajul tău și din câte am văzut, era foarte nemulțumit când a venit.

— Nu a părut la fel de nemulțumit când a plecat, zic eu încruntându-mă.

— Păi asta probabil pentru că a obținut ce și-a dorit! Capetele noastre!

Se prăbușește pe scaunul din spatele biroului lui.

— Ce dracu' a fost în capul meu să bag la știri povestea aia? E un Duce de Calabria, totuși! Mă mir că nu a venit Regina Spaniei să ne taie capetele direct, ca să își apere nepotul!

— Eu tot nu înțeleg de ce trebuie să ne simțim noi vinovați că am luat atitudine! E un nesimțit care a mituit polițiștii din zonă ca să-l lase să își țină orgii în casa de pe plajă!

— E casa lui! Că plătește chirie sau că a cumpărat-o! E proprietate privată!

— Iar deranjarea liniștii publice trebuie pedepsită! Iar el nu trebuie să fie excepție de la regulă!

— Uite că el, se pare, că este! Ai luat-o prea personal și acum o să zburăm în canale amândoi!

Oftez, trecându-mi nervoasă mâna prin păr,

când deodată în ușă se aude un ciocănit și secretara lui Lieberman își bagă capul.

— Ariana, te chemă șeful la el.

Ups...

— Așa începe totul, aud vocea epuizată a lui Edy.

— Lașule, îi arunc peste umăr și, aranjându-mi cămașa care e deja dreaptă, o urmez pe aceasta spre biroul cel mare.

Deschid cu curaj ușile din lemn masiv, chiar dacă inima mea îmi bate cu putere și sunt imediat primită de chipul senin al domnului Lieberman.

Este de obicei un tip drăguț și corect, dar întotdeauna poate să existe acea ocazie care face excepția de la regulă, nu? Iar la cât de speriat era Edy, mi-e teamă că am ajuns să fiu prima care intră azi în istorie și nu numai că nu voi mai primi jobul mult visat, dar e posibil să îl pierd și pe cel actual.

Înghit în sec, în timp ce șeful îmi face semn să mă așez pe fotoliul din piele din fața biroului lui masiv.

— Ce ai făcut, Ariana? mă întreabă el calm, ca un părinte.

Clipesc, fiind a doua oară pusă în fața acestei întrebări.

— Am făcut o știre.

Oftează, dar continuă să zâmbească și să fie un bătrân răbdător și calm.

— Aia nu era știre. Aia era o mondenitate, iar noi ne mândrim că prezentăm știri serioase, des-

pre suferința oamenilor, nu despre chefurile pe care le trage unu'-altu' în casa lui. Iar tu ai făcut mondenitatea asta doar ca să te răzbuni pe vecinul tău.

— Am vrut să subliniez că cei ca el au voie să încalce legea și să scape nepedepsiți.

— Dacă nu era vecinul tău, nici nu mișca cineva vreun deget pentru povestea asta. Tu te-ai implicat personal și asta a creat nemulțumiri la nivel mult mai înalt decât suntem noi doi.

Ultima lui propoziție o spune cu mai multă seriozitate în glas, ca și ceea ce spune mai departe:

— Tipul ăsta ne poate cumpăra pe toți într-o secundă. Ca pe o bucată de carne, ne molfăie puțin și apoi ne scuipă elegant într-un șervețel, dacă nu îi suntem pe plac.

Pufăi nervoasă.

— Țin la tine foarte mult, Ariana și sunt mândru de evoluția ta impecabilă din ultimii ani. Ești preferata mea pentru postul de la ora 19:00, pe care știu cât îl dorești. Știi foarte bine că, în maxim o lună, Monica o să plece în concediu prenatal și, din spusele ei, este posibil să aleagă viața de casnică, ceea ce înseamnă că postul va rămâne permanent pentru înlocuitoarea ei.

Aș vrea să mă bucur de veștile pe care le aud pentru prima dată, dându-mi foarte multe speranțe că acel post chiar va fi al meu, dar totodată, mi se pare că sunt pe marginea prăpastiei, iar în realitate, în fața mea este o mare și grasă concediere.

Capitolul 4

Ariana

— O să fiu sincer cu tine, draga mea. În mod normal, ceea ce s-a întâmplat ar fi condus la concedierea ta imediată. Postul nostru de televiziune nu are nevoie de astfel de scandal, în niciun caz cu Familia Regală a Spaniei, din cauza unui conflict între vecini. Cu toate astea, Ducele de Calabria e dispus să treacă cu vederea peste această mică altercație dintre voi doi și, mai mult de atât, e dispus să te lase să faci despre el un reportaj pentru ediția specială.

Ediția specială este o emisiune de 45 de minute care rulează în weekend și are în prin-plan câte un om de afaceri important sau un politician, care vorbește despre starea țării în acel moment. Este o emisiune cu multă audiență și, în general, este moderată de colegul care prezintă știrile de la ora 19:00. Au fost însă cazuri în care Monica a fost moderatoarea emisiunii, ceea ce a reprezentat un privilegiu pentru prezentatorii știrilor de la ora 19:00. Iar acum șeful îmi oferă șansa să fac eu o astfel de emisiune? El sau Ducele?

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că ai șansa vieții tale. Dacă faci o emisiune de nota zece, atunci jobul mult visat ți-l dau cu cel mai mare drag și, crede-mă, îmi doresc

din tot sufletul să iasă bine și tu să obții ceea ce îți dorești. Dar dacă o dai în bară și îl superi și mai tare pe Duce, o încurcăm toți, iar tu poți să îți iei la revedere de la un viitor în televiziunea asta.

Oh, nu! Nu am muncit atât de mult, să ajung atât de aproape de visul meu, iar un Duce arogant și nesimțit să mă facă să îl pierd!

— Ce trebuie să fac? întreb resemnată.

— Documentație multă, de data asta. Santiago Juan de Calabria este un om foarte ocupat și cu toate astea este dispus ca în fiecare zi să îți acorde din timpul lui pentru a discuta despre afacerile lui, despre Familia Regală, despre afacerile Familiei pe care el le gestionează... Ai la dispoziție 2 săptămâni, pentru că după aceea se întoarce în Spania și nu știu când îl mai prindem.

— Dar ce are el de câștigat? întreb sceptică fiind de dărnicia lui fără limite.

— Omul vrea să își îndrepte reputația pe care tu i-ai stricat-o cu imaginile alea obscene din casa lui.

— Îmi pare rău că nu am fotografiat și prezervativele aruncate de prietenii lui prin curtea mea... bombăn nervoasă.

— Cred că ai făcut mai bine. Nu uita că suntem o televiziune serioasă și ce s-a întâmplat nu a fost nici pe placul unor acționari care, a doua oară, nu mai sunt dispuși să treacă cu vederea așa ușor.

Aprob tăcută din cap și îmi frec degetele în poală, ca un copil mic certat de părinte.

Îmi întinde o carte de vizită și continuă.

— Aici ai numărul lui de telefon. Îl suni și mai departe te descurci. Din clipa asta, soarta ta este în mâinile lui.

Fac ochii mari, pentru că expresia mi se pare chiar dramatică, dar dacă stau să mă gândesc... cam are dreptate. Dacă pierd jobul ăsta, chiar că m-am dus de râpă.

O oră mai târziu, încă eram la biroul meu, holbându-mă la cartea de vizită ca și când aștept un semn divin din partea ei. Am lăsat-o pe masă, încercând să îmi găsesc de treabă și apoi am luat-o din nou, cred că de peste cincizeci de ori. Nu cred că am avut atâtea emoții în toată viața mea și tot atâtea ezitări. Este incredibil prin câte trece mintea mea și corpul meu din cauza unui prințișor arogant.

Da, bine, știu că nu e prinț, dar îmi e mai ușor să îl ironizez așa.

— L-ai sunat? aud deodată vocea lui Edy în spatele meu, făcându-mă să tresar.

De parcă nu îmi ajungea stresul meu, îl mai am și pe el.

— Încă nu. O să îl sun, zic tăioasă.

— Sună-l! Și nu o da în bară, că ne dăm dracu' amândoi!

Perfect. Exact ce aveam nevoie: mai multă presiune pe mine.

Îi fac semn să plece și se îndepărtează, bombănind ceva legat de faptul că o să îi moară copiii de foame. Nu știu ce aberează, că el nu are copii.

E timpul să îmi fac curaj și să fac pasul ăsta.

Nu mai pot să amân, că în timpul ăsta nu mă pot concentra pe nimic și în mai puțin de o oră intru și în emisie.

Respir adânc de câteva ori, număr până la 30 și înapoi, îmi scutur mâinile, îmi răsucesc capul, de parcă m-aș pregăti pentru lupta secolului și mă decid să îl privesc ca pe un simplu subiect pentru un articol cu care trebuie să interacționez. Ușor de zis, greu de făcut, dar de data asta formez numărul și nu mai închid, ci aștept să răspundă.

Și nu răspunde. Eh, pe dracu', asta e culmea!

Emoțiile dispar de tot și sunt înlocuite cu nervi. M-am agitat atât, iar el nici măcar nu răspunde. Mai încerc o dată, dar de data asta e și mai nasol: îmi dă ton de ocupat. Pe bune?! În câteva secunde primesc un sms: „Sunt într-o ședință. Sună-mă în 15 minute."

Pe bune?!? Tot eu să îl sun? Încerc să mă calmez și mă abțin să îi dau la rândul meu mesaj în care să îi spun că în mod normal ar trebui să mă sune el pe mine când termină, dar presimt că asta ar conduce la un val de discuții și mai aprinse, iar situația mea nu îmi prea permite să mai fiu atât de dură cu el. Omul ăsta o să îmi mănânce ficații.

Fix 15 minute agonizante mai târziu, apelez din nou numărul lui, însă de data asta sună o dată..., a doua oară..., iar înainte de al treilea apel, vocea lui groasă se aude în urechea mea și instant stomacul meu se strânge cât o nucă.

— Domnișoară Acosta, răspunde el și parcă îi văd zâmbetul arogant pe chip când vorbește. Îmi

cer scuze că ți-am închis mai devreme și mulțumesc că ai revenit.

Ridic o sprânceană. Acum e politețea întruchipată?

— Bună ziua, domnule, răspund la rându-mi, păstrându-mi tonul serios de profesionist. Domnul Lieberman m-a instruit să vă contactez pentru a stabili prima noastră întâlnire.

— Credeam că am avut deja prima noastră întâlnire, zice și de data asta sunt sigură că îl amuz foarte tare.

— Și nu cred că doriți ca a doua întâlnire să fie la fel.

— În primul rând, te rog să îmi spui Santiago, continuă el, puțin mai serios. În al doilea rând, spune-mi dacă ești liberă peste o oră.

— Din păcate peste o oră sunt în emisie. Mă eliberez peste aproximativ două ore.

Face o pauză și inima mi se strânge din nou.

Să nu îmi spui că nu mai ai timp pentru mine. Te rog să nu îmi spui asta, că mă omoară șefu'!

— Mă tem că nu mai am altă fereastră azi, cel puțin nu la o oră rezonabilă.

Am încurcat-o.

— Atunci la orice oră s-ar putea? întreb cu speranță în glas.

— Pe la 22 sigur voi fi acasă. Treci pe la mine și intră direct în casă, că e posibil să fiu la etaj și să nu te aud. Codul de la intrare este 1202.

Un pic încurcată de informațiile private oferite, nu prea știu ce să mai zic altceva decât atât:

— Ăă.. ok. O să fiu acolo.

— Nu uita. 1202. O zi bună, domnișoară Acosta.

— La revedere, domnule!

Închide și, în sfârșit, mă las fără vlagă pe spătarul scaunului. Ce om! Și prin telefon îți transmite firea dură și arogantă pe care o are.

Degeaba arată de o mie de ori mai bine decât majoritatea actorilor de la Hollywood, dacă e un om cu un caracter atât de complicat. A fost foarte cizelat la telefon și sper din suflet că nu este genul de om ranchiunos și nu va încerca să îmi facă zile negre cu reportajul ăsta. Am două săptămâni la dispoziție să îi cânt în strună cât pot eu mai bine, astfel încât jobul meu să fie din nou în siguranță. Dar am limitele mele și la cât de încăpățânată mă știu, o să îmi fie foarte greu. O să dansez un pic după cum cântă el, dar în niciun caz nu o să îi ofer un spectacol.

De-a lungul zilei mă trezesc de multe ori gândindu-mă la acest bărbat. La o simplă căutare a numelui lui pe internet, sute de articole și poze apar imediat. Aproape toate îl înfățișează îmbrăcat în costume impecabile, care îi evidențiază corpul puternic și umerii lați, cu părul perfect aranjat și zâmbetul de milioane care ar face orice femeie să își arunce chiloții într-o secundă. Dar nu și eu. Pentru că în spatele acestui aspect de zeu, am fost lovită de atitudinea de copil răsfățat, iar asta mă aduce la realitate de fiecare dată când mă pierd în frumusețea lui de suprafață.

Capitolul 5

Ariana

Totul decurge fără să îmi dau seama. La ora 22 fix sunt la ușa lui și sun la sonerie, dar nu răspunde. Este lumină în casă, așa că îmi iau inima în dinți și tastez codul. Ușa se deschide, dar nu este nimeni să mă primească. Strig de câteva ori „Alooo!", dar nu primesc niciun răspuns.

Când am plecat de acasă am văzut că era lumină și la etaj, unde presupun că este el acum, așa că urc scările și singura lumină de acolo vine dintr-o cameră care are ușa deschisă, de parcă mă invită să intru. Din secunda în care intru îmi dau seama că sunt într-un dormitor, iar până să apuc să mă dezmeticesc și să ies, el apare din ceea ce bănuiesc eu că este baia. Din clipa asta, timpul pare că se oprește în loc.

Mă holbez. Știu, nu e frumos, dar nu mă pot controla.

Are doar un prosop mare, alb, în jurul taliei și... atât. Pieptul gol este încă plin de stropi de apă, ca părul ciufulit pe care îl are dat pe spate. Dar privirea îmi revine asupra triunghiului acestui bărbat puternic, brațele groase, pectoralii lucrați, firele de păr de pe piept, abdomenul conturat perfect și acel V sexy care mă lasă să vad câteva fire negre ce se pierd sub prosop.

Doamne, ajută-mă, că aș linge toată apa care se prelinge pe corpul perfect al bărbatului ăstuia.

Dar imediat îmi aduc aminte cine este el, de fapt. Un arogant. Și ochii mei revin repede pe chipul lui, dar nu prea îmi pot menține starea nervoasă când mă lovesc de privirea lui care mă arde, de nasul drept, buzele perfect conturate, maxilarul puternic și încordat...

Nici nu știu dacă îmi amintesc cum să respir, dar după câteva secunde, care pentru mine au părut o veșnicie, vocea lui groasă răsună în urechile mele, aducându-mă la realitate.

— Nu te-am auzit intrând.

— Am strigat! mă scuz repede, poate prea repede... Dar nu a răspuns nimeni și îmi pare rău!

Dau să ies repede, dar aproape că mă lovesc de un fotoliu lângă care nu știu cum am ajuns.

— Domnișoară Acosta, mă oprește vocea lui și, când mă întorc, îl găsesc mai aproape de mine.

Mult prea aproape.

— Ai ceva ce mă intrigă al dracului de tare... zice el, aproape lipit de mine.

Dar eu sunt efectiv blocată de cuvintele lui, de apropierea lui și nu mă pot mișca.

— Eu? Nu am nimic, zic cu jumătate de glas, încercând să clipesc și să îmi dezlipesc privirea din ochii lui pe care acum îi observ că sunt de un căprui-verzui, ce mă duc cu gândul la o junglă periculoasă, în care el este prădătorul.

— Aș vrea eu să nu ai nimic, pentru că atunci lucrurile ar fi mult mai simple. Dar cu toate astea,

e de ajuns să te văd sau să mă gândesc la tine și să știu fără îndoială că ești o femeie care ar putea să mă facă să îmi pierd controlul.

— Nu știu despre ce vorbești, zic încet, tot mai hipnotizată de cuvintele lui.

— Despre atracție, Ariana, șoptește apropiindu-se cu buzele de urechea mea.

Milioane de fiori îmi străbat corpul și se adună toți acolo jos, între picioarele mele. La dracu'.... Nici eu nu mă pot controla?

Își depărtează din nou fața de a mea și îmi analizează chipul. Mă ia de mână și fără să îmi dau seama, prosopul lui nu mai este, iar el atinge degetele mele de capul penisului care este erect și ridicat spre mine. Este extrem de dotat, iar asta mă face să mă simt și mai pierdută în acest moment, complet blocată de ceea ce face. Îmi trece degetele peste capul rozaliu și umflat, umezindu-le cu lichidul excitației lui.

— Ești aici de câteva secunde și deja sunt în stadiul ăsta, șoptește încruntat.

Apoi îmi ridică degetele, așezându-mi-le pe buza de jos și astfel pot să îi gust excitația. Fără să îmi dau seama, îmi trec limba peste buză și sunt convinsă că este cel mai erotic moment al vieții mele.

— Asta este atracție, Ariana și sunt sigur că și tu ești la fel de excitată ca mine în clipa asta.

Dumnezeule! Ce îmi face omul ăsta?

Are perfectă dreptate, dar nici de-a dracu' nu am să îi recunosc! Abia mă mai țin pe picioare, iar

inima îmi bubuie în piept. Însă nu asta mă deranjează la corpul meu, ci faptul că simt cum ard de dorință și că sunt mai excitată decât am fost vreodată.

Clipesc de câteva ori și cu cel mai mare efort depus vreodată, reușesc să îmi desprind mâna din a lui.

— Cred că depășiți niște limite, domnule, reușesc eu să spun, încercând să îmi adun mai multă putere pentru a face și un pas în spate.

— Ți-am zis de atâtea ori să îmi spui Santiago. Și nu cred că depășesc nicio limită, atât timp cât sunt sincer cu mine, spune la fel de serios. Poate că ar trebui să faci și tu la fel, nu crezi?

Ba cred că ai dreptate dacă mă uit bine la corpul tău perfect, gol în fața ea.

Cum să gândesc rațional când un bărbat care arată mai bine decât toate sculpturile celebre ale lui Michelangelo, stă în fața mea excitat și mai frumos decât orice bărbat pe care l-am văzut vreodată?

— Poți, te rog, să te acoperi? zic, întorcându-mi privirea și îmi încrucișez brațele. Vreau să știu dacă ești capabil de o discuție rezonabilă, fără să apelezi la trucuri ieftine care îți merg cu majoritatea femeilor. Dacă nu te poți concentra, pot să revin în altă zi.

Ultima propoziție i-o zic privindu-l în ochi, apoi îmi mut din nou privirea.

— Poți să mă aștepți în living. Mă îmbrac și cobor în câteva minute.

Fără nicio ezitare, ignor tonul lui un pic amuzat și ies ca vântul din dormitor. Și abia acum pot să respir. Îmi duc mâna la inimă, parcă dorind să opresc bătăile nebune ce mă fac să simt că o să îmi iasă din piept.

Este incredibil ce s-a întâmplat și fără să îmi dau seama, îmi duc din nou la buze degetele care l-au atins. Parcă încă îi pot simți gustul și nu îmi vine să cred că el a făcut asta, iar eu nu l-am oprit.

Prima dată când l-am văzut avea o cravașă în mână, iar azi mă face să îi ling de pe degetele mele sucul excitației. Cine dracu' e bărbatul ăsta?

Încet simt cum sunt cuprinsă de nervi. Îmi vine să zic „la dracu' cu tot!" și să plec din casa asta imediat. Ba chiar mă duc spre ușă și pun mâna pe clanță, când realitatea mea crudă mă lovește și mă face să închid ochii și să trag o serie de înjurături destul de urâte printre dinți. Cariera mea, viitorul meu... totul depinde de perversul ăsta.

Santiago

Încerc să îmi limpezesc mintea, să îmi liniștesc corpul, dar întăritura din pantalonii mei nu vrea să se calmeze. În mintea mea nu o văd decât pe ea, cu buzele întredeschise, gustându-mă. A fost cel mai intim și mai excitant moment pe care mi-l amintesc să îl fi avut până acum. Mă excită constant simpla ei prezență, cum mi s-a întâmplat în ziua în care am văzut-o prima dată, cum mi s-a întâmplat și azi la prânz când am văzut-o

la redacție, îmbrăcată elegant, într-o cămașă albă, pantaloni negri și o pereche de pantofi cu toc subțire, care o făceau și mai înaltă. Dar ce m-a stârnit și mai tare erau buzele ei perfecte, de o culoare roșu-aprins, ruj pe care l-a purtat și acum când am văzut-o în dormitorul meu. Mi-a plăcut de ea din prima clipă când am văzut-o, dar acum e altceva. Acum o doresc ca un nebun și îmi doresc să îi văd buzele perfect roșii în jurul membrului meu, privindu-mă cu ochii ei căprui, la fel ca mai devreme.

Dar strâng din dinți și îmi amintesc că sirena asta este de fapt cea care mi-a creat cele mai mari probleme din viața mea.

După minunatul reportaj pus la cale de ea, revoltată că Scot și cu mine am continuat cu gălăgia și în zilele următoare, veștile destrăbălării mele au ajuns inevitabil și la Curtea Regală, ceea ce a revoltat-o pe mama foarte tare.

Relația mea cu familia este una destul de bună, însă mama, cea care ține foarte mult la imaginea unei familii frumoase, a cam început să se sature de articolele din ziare care mă prezintă ca un afemeiat și chiar mi-au dat porecla de „Don Juan", că ăsta îmi e și numele. Mama mea, oricât de permisivă a devenit în ultimii ani cu lumea din jur, lăsând-o mai moale cu rigiditatea ei bine-cunoscută, nu a renunțat la pretențiile pe care le are legate de etichetă. Verișoară primară cu Regina Spaniei și mâna dreaptă a acesteia, a ținut mereu ca noi, în calitate de membri ai familiei, să nu facem familia de rușine.

Chiar înainte să vin în State să mă ocup de câteva afaceri, mi-a spus că nu o interesează ce fac eu în spatele ușilor închise, dar să mă asigur că nu mai iese nimic, nici măcar pe gaura cheii. Și uite că, la mai puțin de două săptămâni, un nou scandal legat de viața mea destrăbălată ajunge la urechile ei. Presa din Spania abia așteaptă cel mai mic zvon pentru a face valuri pe acolo, chiar dacă aici imaginea mea nu este atât de căutată.

În secunda următoare primeam un telefon de la ambii părinți care mă anunțau că din acel moment afacerile familiei sunt preluate de fratele meu cel mare, un incompetent din punctul meu de vedere, care va falimenta întreaga familie în mai puțin de un an. Să nu se înțeleagă greșit, îmi iubesc familia și fratele, dar omul ăsta nu are pic de spirit de lider în el și tremură tot când este în fața unui client mai înțepat. Tocmai de aceea, acasă el este cel care a preluat organizațiile caritabile și se ocupă de latura aceasta mai calmă a afacerilor. Și asta pentru că sora mea mai mică, Ana Sofia, a renunțat la poziția ei în familie acum mai mulți ani și, după ce a studiat aici în State, a devenit una dintre cele mai bogate și mai apreciate femei de afaceri.

Din punctul meu de vedere, ea este singura pe care o simt cel mai aproape și pe care o iubesc mai mult decât propria viață și mă bucur că acum este extrem de fericită alături de bărbatul care o iubește atât de tare încât chiar a fost la un pas să își dea viața pentru ea.

Dar revenind la femeia care este acum la parter, ea a creat niște valuri, iar acum eu sunt oarecum la un pas să fiu dezmoștenit și lăsat fără atribuțiile care m-au făcut ceea ce sunt acum, omul de afaceri temut de mulți.

Da, am și propriile mele afaceri, deci nu am de ce să îmi fac griji că situația mea financiară ar avea prea mult de suferit, dar mie îmi plac responsabilitățile mele în cadrul Casei Regale și nu am de gând să renunț la ele în favoarea timidului meu frate, în niciun caz din cauza unei femei supărate că vecinul ei, adică eu, i-am deranjat câteva ore liniștea.

Încă de când părinții îmi spuneau că dacă nu îmi îndrept stilul de viață urgent, pierd toate atribuțiile, pentru că ea este cea responsabilă pentru situația mea. Tot ea trebuie să plătească și pentru situația urâtă în care sunt acum.

Am ajuns imediat la șeful ei care, cu ocazia asta, mi-a propus să particip la emisiunea dedicată diferiților oameni de afaceri sau politicieni, dar am acceptat doar cu condiția ca vecina mea dragă să se ocupe de tot, dându-mi astfel ocazia să o analizez și să mă gândesc cum o voi pedepsi, altfel decât mi-aș dori să o fac în dormitor.

Planul meu e simplu și o să i-l prezint și ei, mai ales când știu că slujba ei depinde de cât de bine iese acest interviu și implicit, de mine. Pe scurt, e la mâna mea.

Capitolul 6

Santiago

Cobor scările după ce mă îmbrac într-o pereche de pantaloni gri și un pulover subțire, negru, deschis la cei doi nasturi de la gât și cu mânecile suflecate până aproape de cot. Spre surprinderea mea, ea este la ușă, cu mâna pe mâner, bombănind și înjurând nervoasă ca la ușa cortului.

Îmi bag mâinile în buzunare și nu am cum să nu mă amuz de starea ei. Dar în același timp să o admir. E îmbrăcată acum într-o bluză aurie și o pereche de pantaloni tot negri, asemănători cu cei purtați când era la redacție. De asemenea, pantofii negri cu toc cui sunt nelipsiți și îi fac gleznele subțiri să arate chiar foarte sexy. Ea este sexy. Privirea mea urcă din nou pe fundul frumos, scos în evidență de pantalonii strânși pe șolduri.

Nu pot să nu privesc cu admirație acest corp superb, dar o nouă înjurătură îmi atrage atenția și de data asta se întoarce spre mine și mă vede. Rămâne blocată.

Palidă, apoi roșie, chipul ei își schimbă vizibil culorile, spre amuzamentul meu tot mai greu stăpânit.

— Ce cuvinte colorate pot ieși printre buzele tale frumoase, îi zic eu, clătinând certăreț din cap.

Se încruntă și nu mi-e greu să îmi dau seama că starea ei de nervi mi se datorează în totalitate mie și probabil momentului intim de mai devreme.

Deschide gura să spună ceva, dar o opresc intervenind repede.

— Să mergem în birou, îi fac semn să-mi urmeze calea. Vrei ceva de băut? Apă? Ceai? Tequila?

— Toate în această ordine, bombăne ea, trecând pe lângă mine și intrând în biroul cochet, dar slab luminat.

Nu vreau să forțez mai mult, cel puțin nu momentan, așa că aprind toate luminile din încăpere, încercând să îi dau un sentiment de confort în preajma mea.

Trebuie să îmi joc bine cartea până când îi lansez bomba, care ticăie din ce în ce mai tare. În fața biroului din lemn masiv sunt două scaune așezate la un unghi de aproximativ 90 de grade, iar eu mă așez pe unul dintre ele, făcându-i semn să ia loc pe cel de lângă mine.

Se așază cu o reținere ușoară, pentru că scaunele sunt destul de apropiate. Suntem amândoi picior peste picior, încercând să ne dominăm cu poziția corpului.

Oh, scumpo... să nu ne gândim la cine ar domina pe cine...

— Știu că sunteți un om foarte ocupat, domnule și nu vreau să vă încurc prea tare, își începe

ea discursul imediat. Așa că am să vă trimit pe mail un mic scenariu al emisiunii și cum va decurge, dar în mare parte vom discuta despre anumite subiecte care vă privesc în mod direct, atât pe dumneavoastră, cât și restul familiei.

— Și-am zis să renunți la „domnule", o întrerup brusc și foarte serios.

Ea nu are cum să înțeleagă că acest cuvânt, spus de ea, trezește în mine niște pofte nebune și niște fantezii care ar face-o să fugă de lângă mine cu viteza luminii.

— Este ultima dată când îți spun asta, Ariana. Dacă vom ajunge vreodată în situația în care va trebui să mi te adresezi așa, am să te anunț.

Și chiar sper ca ziua aia să vină, chiar foarte repede.

Oftează.

— Am înțeles. Santiago.

Observ că îi este greu să îmi dea ascultare și să se supună indicațiilor mele. Cu toate astea, o face și îmi place că nu se împotrivește prea tare. Din nou, imaginea degetelor ei umezite de excitația mea atingându-i buzele senzuale, îmi face sângele să fiarbă și să simt cum iar mă întăresc în pantaloni.

— Așa cum spuneam, am să îți dau pe mail întrebările și zilele acestea o echipă de la redacție va veni să filmeze câteva cadre cu biroul tău de aici, din Miami. Voi avea nevoie și de imagini cu biroul din Spania. Dacă ești de acord, putem să

trimitem o echipă zilele următoare pentru câteva imagini.

Se pare că s-a gândit la toate, mai ales cum să stea cât mai departe de mine. Iar asta nu îmi place și nu se potrivește deloc cu ceea ce vreau eu.

— Dorești cam multe, Ariana. Eu cu ce mă aleg?

Clipește.

— Am înțeles că ai fost de acord cu această emisiune. Voi face tot posibilul să te deranjăm cât mai puțin și de aceea voi pune mai mult accent pe discuția pe care o vom avea la redacție.

— Corect, am fost de acord, dar nu la asta mă refer.

Mă fixează cu privirea și eu mă decid să îi ofer lămuririle pe care le caută în ochii mei.

— Suntem în această situație din cauza unor mici conflicte personale dintre noi doi. Când poliția nu a luat măsuri, ai vrut să îmi închizi gura cu acel reportaj, sperând că o să mă sperii. Ei bine, nu m-ai speriat, dar mi-ai creat niște probleme al dracului de mari.

Fac o pauză, împreunându-mi relaxat degetele și lăsându-le calm pe pulpă.

— Tu ai scăpat ușor, te-ai răzbunat și, pe lângă asta, ți s-a oferit și ocazia să faci o emisiune care, dacă iese ok, îți va asigura viitorul. Am să fiu sincer cu tine, Ariana, pe mine emisiunea asta nu mă ajută cu nimic. Răul e deja făcut și nu este afectată imaginea mea ca om de afaceri, ci relația cu fami-

lia, care nu se va repara cu o apariție săracă la TV, când în Spania ziarele încă scriu despre povestea vecinei care a fost martoră la orgiile celui de-al șaselea moștenitor la rând pentru tronul Spaniei. Mă doare în cur de tronul ăla, dar îmi pasă foarte mult de impactul bârfelor asupra afacerilor de care eu sunt responsabil.

Nu vreau să îi dau detalii despre actuala mea situație și pericolul în care mă aflu, de a pierde aceste responsabilități. Dacă planul meu merge cum trebuie, o să îmi recapăt drepturile destul de repede, iar frumusețea asta își va primi și pedeapsa de la mine. Sus, în camera mea.

— Și atunci, ce vrei de fapt? Să te răzbuni pe mine și să distrugi interviul? mă întreabă cu ochii mari și privirea îngrijorată.

— Nu, scumpo, zic zâmbind calm, poate și puțin prea încrezător. O să ai interviul și emisiunea pe care ți-o dorești. O să obțin toate aprobările ca echipa ta să aibă acces și la palat, dacă vrei, iar tu o să primești toate laudele șefilor tăi și, astfel, promovarea mult visată. Dar pentru asta va trebui să faci și tu ceva pentru mine, care mă va scoate din situația complicată în care m-ai băgat.

Am toată atenția ei și clipește des, cu ochii mari, ca și când este deja speriată de ceea ce aș putea să îi spun.

— Până când apele se liniștesc și eu mă voi întoarce în Spania la treburile mele, tu te vei da drept iubita mea. Vom prezenta lumii o poveste

minunată, cum cearta noastră ca între vecini ne-a făcut, de fapt, să ne îndrăgostim unul de celălalt. Vom avea apariții publice și vei fi iubita perfectă, dar din păcate, ne vom despărți când eu va trebui să mă întorc în Spania. Tu aici ai o carieră la care nu poți renunța, iar eu am acolo afaceri pe care nu le mai pot neglija. Ne vom despărți amiabil, după ce vom avea o relație frumoasă și foarte serioasă, în această perioadă.

Mă privește tot mai șocată și când mă opresc din explicat, explodează:

— POFTIM?! Eu să mă afișez cu tine? Să mă dau drept iubita ta? Ai luat-o razna?

Nu pot să nu îmi ridic sprâncenele uimit de fiecare întrebare în parte și, în același timp, amuzat de reacția ei. Mă așteptam la ceva ieșit din comun din partea ei, dar nu atât de sincer.

— Mă rănești, spun ușor victimizat. Ce e așa rău să te afișezi cu mine?

— Nu vreau să fiu o altă parașută pe lista ta de cuceriri! Nu cred că am cunoscut un afemeiat mai mare decât tine și dacă pe tine te ajută să te afișezi cu o femeie care are un trecut curat și cuminte, pe mine nu mă ajută să mă afișez cu tine, în timp ce ziarele probabil te vor mai afișa cu încă alte zece femei în același timp!

— Pe toată perioada aranjamentului tu vei fi singura femeie din viața mea, zic zâmbind în colțul gurii.

Ceva mă face să îmi placă ideea aceasta tot

mai tare și cred că va fi un experiment tare amuzant și pentru mine.

— Nu mă interesează! Nu mă bag! zice cu încăpățânare, clătinând din cap și se ridică nervoasă de pe scaun.

Mă privește agitată, cu mâinile în șolduri, iar eu ridic nepăsător din umeri.

— Atunci nu mai particip la emisiune și am să îi spun lui Lieberman că ești o persoană complicată și răzbunătoare care nu vrea să coopereze deloc.

— Dar e o minciună!

— Ba, nu e deloc. Așa cum ți-am spus, tu primești tot ce îți dorești, în timp ce eu rămân cu aceeași situație urâtă creată din cauza ta. Tot ce mă poate salva este imaginea bărbatului responsabil care s-a cuminţit acum pentru că și-a găsit femeia ideală, de care este îndrăgostit nebunește. Crede-mă, nici mie nu-mi e ușor, dar tu ești persoana ideală.

— De ce eu?! Sunt sigură că o mulţime de pupeze ar vrea să fie iubitele tale și nu va trebui să forţezi pe niciuna! Le-ai zâmbit o dată și sunt iremediabil îndrăgostite de tine!

Zâmbesc. Îmi place complimentul venit din partea ei.

— Dar tu, Ariana, o să te îndrăgostești iremediabil de mine?

Capitolul 7

Ariana

Îmi îngheață sângele în vene când aud întrebarea lui. Omul este al dracului de frumos și cu atitudinea lui impunătoare aș răspunde dintr-o răsuflare „DA!", dar pentru că încep să îi cunosc caracterul arogant tot mai bine, îmi dau seama că răspunsul trebuie să fie „nu".

— Nu, Santiago, îi răspund, încercând să îmi recapăt calmul în glas. Eu nu am să mă îndrăgostesc de tine pentru că încep să te cunosc tot mai bine și sunt tot mai sigură că ești cel mai nepotrivit bărbat pentru mine. Tocmai de aceea ideea ta mi se pare aberantă, pentru că nu sunt o actriță prea bună și cred că alta ar face o treabă mult mai bună decât mine.

— Nu, zice încet și ca un animal de pradă se ridică în picioare, dominându-mă cu corpul lui înalt și umerii lați, privirea lui continuând să mă fixeze. Așa cum ai spus și tu, ești o femeie cu un trecut frumos, fără scandaluri, iar relația cu mine nu îți va afecta deloc reputația, pentru că te voi trata cu respect și toată lumea va vedea în tine o femeie norocoasă care a reușit să îmblânzească un mult râvnit Duce, afemeiat, care părea că nu mai are salvare. Ce se întâmplă în spatele cortinei,

este treaba noastră și doar noi vom ști adevărul.

Îmi face cu ochiul și îmi zâmbește din nou, iar ca răspuns, corpul meu este străbătut de un val de căldură. Sunt sigură că se datorează nervilor pe care îi am din cauza lui și a acestei propuneri absurde.

Îmi trec mâinile prin păr, răsfirându-l pentru a crea puțin curent pe ceafa mea, dar în același timp fac un pas în spate, pentru că deja îl simt prea aproape.

— Este o nebunie ce îmi ceri.

— Nu te forțez și nu îți cer nimic altceva, Ariana, zice și din nou ceva se strânge în stomacul meu când el îmi pronunță numele. Eu doar îți propun un aranjament din care nu avem decât de câștigat. Amândoi.

— Am avut doar două relații serioase în cei 32 de ani ai mei. Una de 3 ani, iar alta de 4 ani. De aproape un an nu am mai fost cu nimeni, dedicându-mă exclusiv carierei, care a fost și motivul pentru care am încheiat ultima relație. Nicio aventură și nimic din trecutul meu nu ar putea să mă afecteze pe viitor. Așa că, te întreb pe tine: tu cu ce bagaje vii la cei 36 de ani pe care îi ai, în afară de numeroasele aventuri și relații pasagere pe care le-ai avut?

— Eu vin cu sângele albastru, *hermosa*, răspunde, zâmbind la fel de arogant. Poți să fii și călugăriță, că biserica mi te-ar da ca sacrificiu într-o secundă și nimeni nu ar avea ce să comenteze. Nu

ești mai presus decât mine cu trecutul tău impecabil, pentru că uiți un amănunt foarte important: nu sunt un amărât de om de afaceri, ci un nenorocit de Duce de Calabria.

Tonul lui s-a transformat din unul amuzat, în unul dur. Rece. Mândru. De Duce. Și nu pot să nu îi dau dreptate. Sunt, până la urmă, o simplă prezentatoare TV, nici măcar la o oră unde aș putea să ating audiență maximă pe segmentul meu de știri. De aceea tind să îi dau dreptate că imaginea mea ca persoană publică nu va avea de suferit chiar atât de mult, chiar dacă vor fi discuții în jurul meu și în presă. Dar măcar asta mă va asigura că va coopera până la final cu emisiunea, iar eu voi obține promovarea. Iar el, ceea ce vrea să obțină prin imaginea de bărbat îndrăgostit care s-a cuminți.

— Deci, cât ar trebui să dureze tot teatrul ăsta? îl întreb, ridicându-mi privirea spre el.

— Eu unul, sper ca la scurt timp după interviu să se remedieze situația, iar eu să revin fără probleme în Spania.

— Dar acum nu poți?

— Ba da, dar scandalul este prea în toi și lumea mult prea supărată ca să o fac. Trebuie să mai aștept puțin.

Oftez... Cel puțin două săptămâni...

— Și mai exact, ce trebuie să fac? întreb resemnată, ceea ce îi aduce un mic zâmbet pe chip.

— Să te lași purtată de val. Să te porți ca o

femeie îndrăgostită în ceea ce mă privește și toată lumea să creadă acest lucru. De restul detaliilor am să mă ocup eu.

— Este o nebunie... bombăn mai mult pentru mine, trecându-mi din nou mâinile prin păr, de parcă aș vrea să îl smulg.

Îl prind între degete și mă întorc cu spatele la el, pentru că dacă îi mai văd chipul, nu știu ce fac. Dar chiar nu știu ce să fac, pentru că privirea lui îmi face sângele să fiarbă de nervi, dar și din alt motiv, total opus.

Deodată, îi simt corpul foarte aproape de al meu și degetele lui apucă degetele mele încurcate prin păr, îndepărtându-le ușor de capul meu.

— Nu te mai trage de păr, îmi șoptește calm, într-un ton ce îmi pare puțin amenințător. Calmează-te. Dracu' nu e chiar atât de negru.

Mă întorc spre el și din nou are acea privire care îmi strânge stomacul, care îmi dă fiori pe spate și care îmi face inima să îmi bată mai tare.

— Și cu toate astea, trebuie să fac un pact cu el, zic încet, iar el îmi zâmbește.

De ce trebuie să fie atât de frumos arogantul ăsta chiar și când îmi zâmbește acum ca un învingător, în timp ce eu simt că pierd cel mai mult?

— Să înțeleg că avem un pact? mă întreabă viclean.

Ezit să răspund. Și totuși...

— Da! Avem un pact! răspunde el făcând un pas în spate și întinzându-mi palma pentru a pecetlui înțelegerea. Înțelegerea cu diavolul...

— Acum, că am stabilit acest lucru, nu ne rămâne decât să ne apucăm de treabă, începând de mâine. Aștept mailul cu întrebările, când îl vei avea gata și alte indicații pe care le ai, legat de emisiune. Cât despre noi, odihnește-te și revin eu cu vești.

Ajung acasă și mă reazem cu spatele de ușa de la intrare, simțindu-mă ușurată că am luat distanță față de el. Cu toate că privirea lui încă mă urmărește.

Chiar dacă tot corpul încă îmi tremură, știu că este un arogant, nesimțit, pervers și afemeiat. Tot ceea ce nu îmi doresc de la un bărbat. Genul acela de care trebuie să stai departe, iar eu tocmai am acceptat să mă dau drept iubita lui. Doamne, sper ca perioada asta de teatru să treacă cât mai repede!

Încerc să mă gândesc la ce am eu de câștigat dacă totul va ieși bine cu emisiunea, iar asta parcă îmi dă un strop de entuziasm.

Până dimineață sunt bântuită de privirea lui, de degetele lungi care mi-au scos mâinile din păr, de gustul lui pe buzele mele... Vise după vise, care m-au trezit de zeci de ori, dându-mi impresia că el este lângă mine... în mine... Atingeri, sărutări, gemete. Atât de real, încât dimineață puteam să jur că orgasmele din vis au fost reale, iar eu eram mai udă ca niciodată.

Este pentru prima dată când regret stilul meu de viață și faptul că nu am avut în ultimul timp pe

cineva cu care doar să mă culc și să îmi satisfac niște nevoi, care acum sunt trezite la viață de nemernicul ăsta din vecini.

Mă uit pe geam spre casa lui și e liniște. Oare s-a trezit?

Dar ce îmi pasă? Trebuie să trec peste starea asta și decid să ies la o tură de alergat pe plajă, pentru a-mi limpezi gândurile. Iau totul prea personal când, de fapt, trebuie să privesc înțelegerea asta ca pe un simplu contract de colaborare. Motivată de această decizie de detașare față de problemă, încerc să îmi continuu ziua cât se poate de normal.

Însă, pe la prânz, când abia ajunsesem la birou, un curier îmi aduce un buchet imens de trandafiri roșii, ornați pe alocuri cu un șireag de perle mici. Nu mă dau în vânt după trandafiri, să fiu sinceră, pentru că mi se par niște flori prea folosite la astfel de ocazii, însă buchetul acesta chiar mă impresionează din prima clipă în care îl zăresc.

Cu mici emoții și sub privirile curioase și admirative ale colegelor mele, poate chiar invidioase, citesc cartea de vizită, pe care o are atașată.

„Ne vedem diseară la cină. Trec să te iau la 19:30. PS: Trandafirii aceștia îmi amintesc de buzele tale roșii."

Nu se semnează, dar știu cine este. Și sunt conștientă că obrajii mei sunt la fel de roșii ca trandafirii pe care îi am în față. Îmi revin repede când sunt asaltată de colegele curioase, dar încerc

să evit să le dau un nume. Știu că nu le voi putea ascunde prea mult acest personaj, dar fac pe misterioasa și le spun că vor afla ele în curând.

Împielițatul ăsta e decis să își joace rolul bine, se pare. Și pe lângă asta, să îmi amintească și de buzele mele roșii pe care el le-a remarcat, probabil când am avut acel moment în dormitorul lui. Din nou, imaginea corpului gol și a excitației pe care am gustat-o mă fac să îmi simt stomacul mic, iar corpul străbătut de un val de căldură. E periculos și trebuie să am mare grijă cu el, că nu au trecut nici 24 de ore și deja s-a jucat cu creierii mei mai mult decât alții în ani de zile.

Capitolul 8

Ariana

— Contez pe tine! Viitorul nostru e în mâinile tale! Sunt cuvintele disperate pe care mi le repetă șeful meu, deja enervant.

Dac-ar ști el că eu am făcut pact cu dracu' pentru ca „viitorul" lui să fie asigurat... Normal că și al meu, sau mai bine spus, este vorba despre al meu, pentru că nu îmi pasă de plânsetele lui, știind că oricum el nu ar fi chiar atât de afectat de un eventual eșec. Dar eu sigur aș zbura din televiziune.

Este vorba despre mine și viitorul pe care mi-l doresc, iar asta este tot ce mă motivează să îi cânt în strună vecinului.

Așa că la ora 19:20 sunt gata și extrem de agitată.

Zici că sunt o copilă care se pregătește pentru prima ei întâlnire sau pentru primul examen. Nu știu. Sunt atât de nervoasă că deja îmi imaginez cum el o să apară la ușă cu zâmbetul acela arogant, iar eu în secunda aia o să îi dau cu ușa în față și apoi o să râd ca o vrăjitoare că i-am spart nasul.

Doamne, cât aș vrea să pot face asta!

Sau la restaurant, să încep să mănânc cu mâna și să nu folosesc tacâmurile, iar când el o să îmi atragă atenția, să iau o față nevinovată și să-l întreb: „Dar ce? Nu este un restaurant arăbesc?"

Râd singură, ca proasta, de ce mi-aș dori să îi fac fițosului doar ca să îi piară cheful să mai iasă cu mine.

Când deodată, mă uit în oglindă și îmi dau seama că idiotul nu mi-a spus cum să mă îmbrac. Dar dacă a zis cină, sunt sigură că rochia gri cu spărtură delicată în față, pe care am ales-o, se va potrivi oriunde. Este sexy, dar decentă, neavând decolteu, ba chiar aș putea spune că se ridică puțin pe gât, iar mâneca este lungă, croită în clopot nu foarte larg la încheietura mâinii. Am mici ezitări legate de crăpeul din față, dar rochia este peste genunchi și aveam nevoie de ceva care să nu o facă chiar de pocăită. Am adăugat și o pereche de pantofi nude Louboutin, cu un toc de 11 centimetri, iar de data asta nu am mai folosit rujul acela roșu care se pare că îi place atât de tare. Am ales unul maroniu. Pe scurt, am încercat pe cât posibil să nu îl provoc să mai încerce vreo tâmpenie și, în același timp, să mă simt și eu bine cu ținuta aleasă și să nu mă fac de râs, în cazul în care cineva mă va recunoaște.

La șapte jumate fix, cineva sună la ușă și inima îmi sare din piept, mărindu-și ritmul extrem de mult. E punctual.

Deschid ușa și cu greu mă stăpânesc să mă țin pe picioare și să nu îmi las saliva să se scurgă pe la colțul gurii.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce a mâncat omul ăsta când era mic de arată atât de bine?

Este, cred, cel mai frumos bărbat pe care l-am întâlnit în viața mea!

Poartă un costum negru din trei piese, cu o cravată albastră cu modele tot negre. Este extrem de elegant și la fel de apetisant.

Probabil îmi observă privirea și nu ezită să mă privească de sus până jos și înapoi, iar la final privirea lui să se oprească asupra buzelor mele și apoi să mă facă să mă pierd în ochii aceia căprui-verzui, la fel de întunecați ca în seara precedentă, în camera lui.

Niciun zâmbet arogant, nicio sclipire răutăcioasă, doar noi, într-o tăcere infinită, care pare că ne atrage spre ceva necunoscut și periculos. Periculos de... fierbinte. Pentru că tot corpul meu tinde să se aprindă din ce în ce mai tare sub privirea lui.

Concluzia mea: oricât de tare îl urăsc, corpul meu se pare că e de altă părere. Pe scurt: bărbatul ăsta mă excită doar prin felul în care mă privește.

Santiago

Nu sunt capabil să vorbesc. Tot ce pot face este să mă concentrez să nu o împing înapoi în casă, să o lipesc de primul perete și să o sărut până nu mai are aer, ca apoi să mă pierd în ea și să i-o trag până va fi răgușită de la cât de tare îmi va țipa numele de plăcere.

Ce cină? Ce ieșire? O vreau... Concluzia mea?

Chiar dacă va fi ultimul lucru pe care o să îl fac în viața asta, eu trebuie să o am pe femeia asta. Chiar dacă nu va fi cum vreau eu, ci va fi cum vrea ea, trebuie să o am.

Și să fiu al dracu' dacă privirea ei în clipa asta îmi transmite că ar vrea altceva. Sunt sigur că nici ea nu se gândește acum la mâncare, doar dacă eu sunt în meniu.

Suntem prinși amândoi în momentul nostru, care cred că durează câteva clipe bune, timp în care eu sunt conștient că mă întăresc tot mai mult în pantaloni.

Clipește de câteva ori și, deodată, vraja pare că se risipește. Dar tensiunea rămâne.

— Îmi iau poșeta și mergem, zice repede și dispare după ușă, dar revine după mai puțin de un minut.

— Bună și ție, zic când revine și se oprește din nou în fața mea.

Îmi dau seama că nu m-am mișcat din loc de când am ajuns și așteaptă să mă dau din calea ei și să mergem spre mașină.

Dar eu parcă încă sunt tentat să o bag înapoi în casă.

— Da, bine. Bună, răspunde sec. Mergem?

Mijesc ochii și mă uit la ea, care, cu tocurile astea, este cu doar câțiva centimetri mai scundă. Nu mă pot abține să nu arunc o nouă privire asupra picioarelor ei lungi și subțiri. Iar rochia asta este superbă, ca turnată pe corpul cu forme delicate și mă strânește și mai tare.

Și îmi ridic din nou privirea spre buzele ei, care acum nu mai au acea nuanță roșie care îmi place.

— Mi-ar fi plăcut să porți și azi rujul roșu, spun încet și mă dau într-o parte pentru a-i face loc să înainteze spre mașina parcată în fața casei.

— Tocmai de aceea nu l-am folosit, zice cu răceală când trece pe lângă mine.

A naibii femeie.

Nu pot să nu zâmbesc.

Șoferul ne deschide ușa și urcăm în mașina mare.

— Nu mă plâng, continuu eu nonșalant. Îmi place și nuanța asta. Are același efect.

Face ochii mari și se uită la mine.

— Ce efect?

— Sunt spaniol. Roșul întotdeauna va avea același efect pe care îl are și asupra unui taur. Dar eu, în comparație cu acel animal, apreciez orice nuanță care îți scoate în evidență buzele frumos conturate.

Mă apropii brusc de ea, analizând un pic amuzat nuanța.

— Este puțin lucios, nu?

Se dă imediat înapoi.

— Tu vorbești serios?

— Tu ești cea care nu a purtat un ruj ce o avantajează, doar pentru că îmi plăcea și mie, zic inocent, ridicând din umeri.

Iar asta pare că o înfurie și mai tare.

— Ai sânge latin, nu-i așa? o întreb deodată.

— Da. De ce întrebi?

— Pentru că te aprinzi repede.

— Nu m-am aprins! sare ofuscată.

— Uită-te la tine cât de nervoasă ești! Ai luat foc doar pentru că ți-am făcut un compliment.

Tonul meu este la fel de calm și de relaxat, în timp ce ea e la fel de agitată. Dar în sinea mea fierb la fel de tare ca ea, numai că din alte motive.

— Aa... aprins în felul ăsta, răspunde, mai mult doar pentru ea.

Hopa!

— Dar la ce aprins credeai că mă refer?

Sunt vizibil intrigat.

— Nimic, zice repede. Tu nu taci niciodată?

— Ba da. Când am gura ocupată.

Din nou face ochii mari. Exact ceea ce voiam.

— De exemplu când mănânc, răspund zâmbind inocent. Iar te-ai gândit la prostii?

— Eu nu mă gândesc la prostii, spune și își ridică mândră bărbia.

— Nici eu nu mă gândesc prea mult. Doar le pun în practică și improvizez pe parcurs.

— Oh, Doamne, zice frecându-și fruntea cu palma, ca și când ar fi epuizată. Data viitoare să îmi amintesc să îți aduc o acadea ca să-ți țină gura ocupată să nu mai vorbești tâmpenii care nu mă interesează.

— Acadelele sunt pentru fete. Mie poți să îmi aduci o piersică. Zemoasă. Alea chiar îmi plac.

De data asta nu mai aștept să îi văd reacția, pentru că sunt sigur că mă privește la fel de iri-

tată. Mă uit senin în față, la drumul care se așterne în fața noastră.

Un drum care sunt sigur că va fi plin de surprize. Începând chiar din seara asta, pentru că sunt decis să o provoc la maxim și să mă bucur, în același timp, de senzualitatea ei.

Îmi place să o provoc și să o enervez pentru că observ că așa obțin cel mai repede niște reacții delicios de amuzante din partea ei. Nu cred că este o naivă, pentru că sunt convins că este o femeie foarte deșteaptă și cu destulă experiență de viață, dar se revoltă foarte tare când fac aluzii sexuale, ceea ce mă face să cred că este un pic pudică sau doar orgolioasă. Ei bine, eu nu sunt deloc pudic și îmi plac reacțiile ei.

— Unde mergem? mă întreabă după câteva minute de liniște. Și dacă spui text din ăla ieftin de genul „în Paradis", mă jur că mă dau jos din mașină, chiar dacă e în mers.

— Nu m-am gândit la replica asta, dar o să o notez, zic râzând. Mergem la un restaurant mai... deosebit. O să vezi. Și o să îți placă.

Privirea ei este sceptică. Și are și de ce să fie.

Capitolul 9

Ariana

La o primă vedere nu recunosc restaurantul, cu toate că pare a fi unul destul de exclusivist, judecând după figurile pe care le văd. Printre ei, o masă la care sunt câțiva actori destul de cunoscuți. Deci, presupun că e ceva de locul ăsta. Nu pare a fi cel mai fițos loc de pe pământ și, în ciuda eleganței, atmosfera este destul de prietenoasă, mulți râd și glumesc zgomotos, nepăsându-le de cei din jur. Este un loc frumos și relaxant.

Suntem așezați imediat la o masă mai retrasă, de către o domnișoară foarte frumoasă și zâmbitoare.

Zâmbitoare mai mult la Santiago, nu și la mine.

— În câteva clipe va veni și chelnerul care vă va servi în seara asta. Dacă mai doriți și altceva, nu ezitați să mă anunțați.

Subtilă rău, ce pot să spun. Ne întinde meniurile la fel de serviabilă, vis-a-vis de partenerul meu din această seară, care însă nu pare mai deloc interesat.

Îi mulțumește cordial, dar privirea lui nu se desprinde de mine.

— Au un desert minunat pe care aș vrea să îl

împărțim, zice înainte de a mă decide ce vreau. Este prea mult să îl mănânc singur și sunt sigur că o să îți placă.

— De ce ești așa sigur?

— Pentru că arată divin și are un gust pe măsură.

— Dar tu chiar știi să rogi frumos! îi răspund ironic, lăsând meniul pe masă.

— Poftim? mă privește încurcat.

— „La 7 vin să te iau la cină." „Vreau să mâncăm desertul împreună." Știi și cum se formulează ca o întrebare cât să nu pară că sunt o jucărie care trebuie să îți asculte ordinele tale?

Privirea lui este serioasă și gânditoare.

— Îmi pare rău, spune el, luându-mă prin surprindere cu sinceritatea lui. Chiar nu mi-am dat seama.

Chipul lui devine calm și senin.

— Te deranjează dacă împărțim desertul?

— Vezi că se poate să nu pari chiar așa un mare nemernic?

Deodată, râsul lui bărbătesc sună atât de plăcut în urechile mele, încât nu mă pot obține să nu zâmbesc și eu, conștientă de sinceritatea mea brutală care l-a amuzat atât de tare.

— Deci sunt un mare nemernic, din punctul tău de vedere.

Din fericire, masa la care stăm este așezată destul de strategic, astfel încât discuția noastră să nu fie auzită de ceilalți.

— Nu cred că este doar al meu, dar în seara asta prefer să nu vorbesc în numele altora.

— Ești incredibilă, Ariana, pe cuvântul meu.

Zâmbetul acela frumos i-a rămas impregnat pe chip și eu sunt hipnotizată de el. În același timp, cuvintele lui par încărcate cu ceva mai mult decât lasă să se vadă.

Și din nou simt cum o energie delicioasă îmi încălzește corpul.

Din fericire, chelnerul își face apariția și acea încărcătură se risipește.

În același timp îmi dau seama că nu prea cunosc produsele din meniu și mă cam uit încurcată, neștiind ce să aleg.

— Pot să te ajut eu? se oferă Santiago. Vrei pui sau vită?

— Aș încerca pui, îi zic, zâmbindu-i în semn de mulțumire.

El comandă ceva ce habar n-am ce o să fie, dar sper să nu mor de foame. De băut, ne rezumăm la un vin alb, recomandat de chelner.

— Deci, începe el după ce ne este servit vinul, sânge latin. Mai exact...?

Un subiect care nu pot să spun că mă încântă pentru că este despre mine, iar eu nu prea sunt o mare fană a vorbitului despre mine, dar măcar e un început normal de discuție.

— La origine, ambii părinți. Dar mama a fost născută aici în State. Tata în Columbia, la fel ca bunicii din partea mamei.

— Părinții tăi sunt bine?

— Da. S-au mutat acum câțiva ani în Jacksonville, imediat după pensionare. Le place mai mult acolo, fiind un oraș mai mic.

Zâmbește politicos, dar nu cred că e cel mai interesant subiect, așa că schimb direcția.

— Vorbește-mi despre originea ta. Familia de Calabria este destul de veche în monarhia Spaniei, corect?

— Așa este. Mama mea este verișoară primară cu Regina, tații lor fiind frați. Din fericire, nu avem o familie plină de dramă și avidă după coroană, așa că nu au avut loc povești prea interesante de mai bine de o sută de ani.

— Până ai apărut tu în peisaj.

Cuvintele îmi scapă fără să îmi dau seama că le-am spus cu voce tare. Și asta face ca acel zâmbet jucăuș să îi reapară pe chip, iar el să mă privească pe sub genele lungi și negre.

— Și acum și tu.

— Ce vrei să spui?

— Povestea noastră va fi una destul de discutată la Curte. Poate mai mult decât aventurile mele pasagere. Așadar... hai să facem o poveste frumoasă.

Ridică paharul să ciocnim, dar din nou am sentimentul că el ascunde ceva mai periculos în spatele cuvintelor lui. Cu toate astea, ciocnesc cu el, completând:

— Să jucăm un teatru pe măsură.

Buzele i se strâng într-o linie subțire și pare nemulțumit de completarea mea, dar decid să ignor și oricum nu apuc să cer o lămurire, pentru că mâncarea ne este adusă și, recunosc, arată delicios.

Chelnerul ne întreabă dacă mai avem nevoie de ceva și apoi se retrage, lăsându-ne din nou singuri. Dar când mă uit mai bine, mâncarea este așezată puțin ciudat și nu are acel aranjament specific restaurantelor cu multe stele. Și mai e ceva. Nu am tacâmuri.

Observ că Santiago zâmbește pe sub mustăți și fără alte explicații, rupe cu mâinile goale o bucată din puiul frumos rumenit din platoul pus în centru. Duce bucata la gură și apoi își linge degetele, privindu-mă cu același zâmbet pervers.

Oh, nu! Nu a făcut-o!

Santiago

O, scumpo, ba da. Te-am adus la un restaurant unde se mănâncă cu mâna. Și să fiu al dracu dacă nu o să mă uit la tine toată seara cum o să te lingi pe degete, spre marea mea satisfacție.

— Aici nu se folosesc tacâmuri, nu-i așa?

Are un zâmbet atât de forțat, încât pot să jur că dacă cineva i-ar aduce acum o furculiță, mi-ar înfige-o direct în ochi.

— Nu. Doar cu degețelele. Și, dacă îmi permiți să completez, linsul acestora este permis aici.

Mai iau o bucată din pui și repet gestul de mai devreme, savurând gustul bun al fripturii chiar și de pe degetele mele.

Oftează, parcă încercând să se controleze și să nu îmi pună tot platoul în cap.

— Nu cred că am întâlnit un om cu o minte mai perversă decât a ta.

— Mulțumesc! răspund zâmbind.

— Nu era un compliment!

Tonul ei este tăios, dar eu sunt încă amuzat.

— Mie așa mi s-a părut.

— Pentru că așa ai vrut tu să ți se pară.

— Mai devreme ai spus că sunt un nemernic, acum un pervers... Cred că am început bine parteneriatul nostru.

— Eu am toată bunăvoința ca treaba să meargă bine, însă tu nu îmi faci munca ușoară deloc.

— Eu? zic inocent, din nou, dar serios. Ăsta sunt eu și cred că ți-ai dat seama de asta din prima seară când ai veni la ușa mea. Acum ce am mai făcut?

— M-ai adus în restaurantul ăsta doar ca să mă vezi cum mă mânjesc pe mâini.

Ridic din umeri.

— Avea recomandări bune.

— Nu ai mai fost aici?

— Nu. Dar mă bucur că am ocazia să fiu aici cu tine.

Îi zâmbesc frumos, dar ea mă privește tăios, apoi chipul i se schimbă deodată în ceva cald și seducător.

— Atunci, ai grijă ce îți dorești, señor Santiago.

Și rupe o bucată din pui, pe care o duce la buze, lingând-o ușor, apoi savurând-o, în timp ce închide ochii pentru a se bucura de gust. Își duce degetul arătător la buze și îl suge încet, dar pot să jur că aud și un geamăt de plăcere.

Zâmbetul îmi dispare, iar tot corpul meu este încordat la maxim. O privesc ca un animal înfometat, doar că nu vreau să mă înfrupt din puiul ăla, ci din ea. În doar câteva secunde, tot jocul s-a întors împotriva mea. Este atât de imprevizibilă, iar asta nu face decât să mă simt tot mai atras de ea.

S-a prins de jocul meu și acum vrea să mă chinuie. Și îi reușește.

Capitolul 10

Santiago

Nu pot să nu continuu să mă uit la ea cum mănâncă, la fel de senzual, ignorând complet prezența mea, până când simt că nodul din gât nu mă mai lasă să respir și trebuie să îmi dreg glasul. Își ridică privirea spre mine, de data asta ea fiind cea care se preface a fi nevinovată.

— Mă scuzi. E atât de bun, că nu mă pot abține să nu îl bag în gură.

Dă-mă dracu! Mă termină din vorbe și cred că e mai talentată decât mine!

— Tu nu vrei?

Și îmi întinde o bucată ruptă din pui, dar când dă să își retragă mâna, i-o prind repede.

— Ba da, mulțumesc!

Mă aplec peste masă sub privirea ei surprinsă de ce urmează să fac și, probabil, speră că am să mă opresc. Dar nu am să o fac. Îi duc mâna până la gura mea și iau bucata de pui, asigurându-mă că prin această mișcare am ocazia să îi sug și cele două degete care m-au hrănit. În tot acest timp, nu îmi desprind ochii de ai ei și cred că o să sar peste masa asta asupra ei, pentru a-i gusta și buzele întredeschise prin care respiră tot mai agitat.

Pupilele i s-au dilatat și sunt convins că este la fel de excitată ca mine.

— Mi-ar face plăcere să joc acest joc cu tine, Ariana, șoptesc, iar ea își retrage încet mâna.

— Ce joc?

— Cine pleacă mai excitat din restaurantul ăsta. Te crezi capabilă?

— Este o provocare stupidă, zice și tonul ei încearcă să fie rece.

— Și ce dacă? O să fie amuzant, asta dacă nu ești prea pudică.

Se încruntă. Știe că spun aceste lucruri doar ca să o provoc și cu toate astea, nu zice nimic.

Continuă să mănânce și chiar dacă nu a confirmat că vrea să intre în jocul meu, fiecare gest al ei îmi pare extrem de erotic.

Sunt atât de excitat de femeia asta, încât și dacă strănută tot m-aș simți extrem de atras de ea. Nu trebuie să poarte roșu, pentru că mă simt la fel de aprins în prezența ei. Și nu numai, dacă stau să mă gândesc la cum mi-a decurs ziua, gândindu-mă aproape constant la întâlnirea asta și implicit la ea.

— Ar trebui să încerci și cu sosul acesta, zic zâmbindu-i provocator.

Și îi întind o fâșie de pui, dată prin sosul dulce picant, așteptând ca ea să facă următoarea mișcare. Și o face. Se uită direct în ochii mei, apoi la bucata de pui și se întinde peste masă, venind cu buzele aproape de degetele care țin carnea fragedă. Mă privește din nou în ochi și, rezemându-se în coate, apucă cu buzele carnea, iar în ace-

lași timp, și degetele mele. Repetă gestul meu, dar într-un mod mult mai erotic, sugându-le încet, insistând pe degetul arătător, apoi pe cel mare, fără să-și dezlipească vreo secundă privirea de a mea.

Credeam că momentul în care și-a lins propriile degete a fost punctul culminant al acestei seri, însă văzând-o acum cu degetul meu între buzele ei, pot spune că nu voi uita niciodată această imagine.

Se îndreaptă spre scaunul ei și bea o gură din vin, la fel de calmă.

— Cred că gestul ăsta a fost la fel de excitant ca cel de ieri seară, când am știu că gustul meu este pe buzele tale, reușesc să spun cu vocea pe jumătate răgușită.

Aproape că se înecă cu vinul, iar chipul i se înroșește imediat.

— Nu ai idee ce efect ai asupra mea, îi spun sincer.

Cuvintele mele par să o lase fără replică, dar cu toate astea, îmi zice:

— Ți-ai intrat bine în joc.

— Joc? întreb nedumerit, dar imediat îmi amintesc la ce se referă și zâmbesc ușor în colțul gurii. Nu, *hermosa*, îi zic încet. Nu este niciun joc.

Clipește și își coboară privirea în paharul de vin, din care mai ia o gură.

Continuăm să mâncăm, dar cel puțin pentru mine, pofta de mâncare este din ce în ce mai rău înlocuită de pofta de a o gusta pe ea.

De cele mai multe ori, îmi evită privirea, chiar și atunci când încercăm să vorbim despre altceva, ceea ce face ca atracția asta dintre noi să crească tot mai tare.

Ariana

Până ajungem la desert, pare o veșnicie. Nu mai vorbesc despre chiloții mei care sunt sigură că sunt uzi de la excitația constantă pe care o simt din cauza acestui bărbat și a privirii tot mai pătrunzătoare cu care mă fixează.

Încerc să fiu indiferentă și rece, dar nu știu cât mai rezist. Trebuie să iau distanță față de el, dar nici măcar scurta pauză la baie și apa rece pe care o las să îmi curgă pe mâini, cu care îmi ating gâtul, nu reușește să mă răcească.

Este cel mai nepotrivit bărbat cu care aș putea să îmi doresc să am de-a face și, totuși, în clipa asta este singurul bărbat care mă face să mă simt atât de excitată.

Mă întorc la masă sperând că tensiunea sexuală dintre noi să se mai fi risipit, dar cu cât mă apropii de el, cu atât inima îmi bate și mai tare, văzând cum mă privește în tot acest timp.

Își pune coatele pe masă, împreunându-și palmele în dreptul gurii, dar în același timp se joacă cu buza de jos, pe care o atinge ușor cu degetele mari.

Ni se aduce într-o secundă și desertul, dar nu

mai am nicio poftă, chiar dacă arată cu adevărat spectaculos. Este un platou minunat format din bucăți de ciocolată, fructe și frișcă, toate aranjate și pregătite astfel încât să fie savurate, bineînțeles, cu mâna.

În timp ce eu admir opera de artă culinară, Santiago ia o bucată de ciocolată pe care o trece prin puțină frișcă și mi-o întinde până aproape de gură.

Are o privire atât de plină de dorință, încât nu pot să îi refuz acest joc. Așa că îmi întredeschid buzele, cât să îi dau voie să îmi bage desertul în gură. Și cu o mișcare lentă, o face, privirea lui fiind acum fixată pe buzele mele. Înainte să își îndepărteze mâna, îmi mângâie buzele cu degetul mare iar eu, ademenită de atingerea lui, îmi trec limba peste ciocolata rămasă pe pielea lui.

— E bună? mă întreabă încet, ridicându-și privirea pătrunzătoare.

— Mhm, reușesc să aprob.

— Mai vrei?

Oricât de bună e, apetitul meu pentru mâncare, la propriu, a dispărut de tot, inima bătându-mi ca nebuna, iar valuri de căldură mă fac să mă simt tot mai fierbinte, mai ales între picioare.

Ce poate să îmi facă bărbatul ăsta...

Clatin încet din cap, dar reușesc totuși să îl întreb:

— Tu nu vrei?

Își linge restul de ciocolată de pe deget și îmi spune:

— Eu prefer alt desert în clipa asta.

Îl văd cum se îndreaptă de spate și face un semn chelnerului, cerând nota. Plătește, în ciuda intenției mele de a-mi achita partea, uitându-se scurt și amenințător la mine. Apoi se ridică și îmi întinde mâna, invitându-mă să i-o dau pe a mea. Și mă conformez, luată din nou prin surprindere de mâna lui caldă care îmi strânge degetele până când urcăm în mașină.

Conștientă de toată această tensiune și de apropierea dintre noi, simt că trebuie să iau puțină distanță pentru a-mi recăpăta puțin controlul asupra corpului meu, dar și asupra gândurilor care nu se îndreaptă deloc spre direcția dorită.

Îmi retrag degetele din palma lui și observ cum rămâne cu privirea spre locul unde mâinile noastre au fost lipite. Apoi strânge palma ca într-un pumn, dar nu este un gest nervos, ci mai mult, aș tinde să cred că simte un gol acolo pe care vrea să îl acopere.

Da, astea sunt gândurile mele stupide pe care trebuie să mi le controlez. Pentru că trebuie să îmi amintesc că acest bărbat este unul periculos, un afemeiat și un arogant.

Încerc să mă concentrez pe acest aspect, dar mi-e foarte greu pentru că încă îi simt atingerea pe buzele mele.

Capitolul 11

Ariana

Ajungem în fața casei mele după un drum făcut într-o tăcere apăsătoare, în care tensiunea sexuală cred că a ajuns la cote maxime. Îi simt corpul încordat și privirea fixată asupra mea, ceea ce nu mă ajută să îmi calmez corpul fierbinte absolut deloc. Coborâm amândoi, iar Santiago îi urează noapte bună șoferului, care pleacă cu mașina după ce ne lasă pe amândoi.

Nimic ieșit din comun, pentru că stă la doar zece metri de casa mea.

Dar mă surprinde că el este încă în spatele meu, chiar și când mă îndrept spre intrare.

Mă întorc să îi urez noapte bună, dar este aproape. Foarte aproape.

— Deschide ușa! îmi ordonă încet.

Dar ezit.

— Deschide ușa, Ariana, sau mă jur că o să ofer trecătorilor un spectacol pe care nu îl vor uita niciodată!

Tonul lui este hotărât și amenințător, dar în același timp, încărcat din nou de acea sexualitate pe care el o emană prin toți porii.

Mă întorc încet cu spatele la el și deschid ușa, iar în secunda următoare, corpul lui, foarte apro-

piat de al meu, mă grăbește să intru în casă, unde mă întoarce cu fața spre el și mă lipește de peretele de lângă ușa pe care o închide, trântind-o.

Mă presează cu corpul masiv, dar privirea îi cade peste buzele mele întredeschise, pe care le atinge cu degetele.

— Nu pot să îți mai rezist, șoptește și, în clipa următoare, își lipește gura de a mea, într-un sărut sălbatic, plin de o dorință care mă face să îmi simt corpul luând foc, lăsându-mă moale sub asediul limbii lui, sub atingerile mâinilor care îmi conturează formele, strângând ușor carnea de pe brațe, de pe șolduri, de pe fund.

Mă împinge cu pelvisul, lăsându-mă să îi simt întărirea dintre picioare, apăsându-mă pe abdomen. Îi cuprind talia cu palmele și, în loc să îl îndepărteze, mâinile mele îl trag mai aproape.

Mintea mea este blocată și tot ce știu e că raționamentul nu mai are loc în creierii mei. Nu pot decât să mă las asaltată de aceste atingeri incitante care mă fac să vreau mai mult.

Limba lui continuă să îmi exploreze posesiv gura și să îmi muște buza de jos și, încet, își dezlipește buzele de ale mele. Moment în care simt că pot să îmi recapăt respirația, dar gura lui continuă să îmi muște ușor maxilarul, în timp ce o palmă îmi acoperă sânul, masându-l peste rochie.

— Nu te mișca, îmi poruncește și mă simt prizonieră doar în urma unor cuvinte pe care aș putea să le ignor cu ușurință.

Dar nu pot, așa că rămân lipită de perete, în timp ce el se lasă în genunchi în fața mea și, până să apuc să reacționez, partea de jos a rochiei mele este deasupra șoldurilor, iar gura lui îmi acoperă mica bucată de material care îmi acoperă sexul.

— Santiago, șoptesc mai mult ca o rugăminte să se oprească, dar este un eșec total, cuvintele mele fiind mai mult un geamăt de plăcere.

Nu are niciun moment de ezitare și îi simt limba caldă umezindu-mi și mai tare lenjeria intimă, pe care mi-o trage în jos peste picioare. Limba lui imediat mă atinge, caldă, umedă, moale, lingându-mi acel loc extrem de excitat.

— Mă întreb când ai început să te umezești în seara asta... șoptește și îmi ridică un picior peste umărul lui, oferindu-și mai mult acces asupra vulvei mele umflate de dorință.

De dorința de a fi gustată de gura lui flămândă, care mă sărută cu poftă acolo jos, mă linge și îmi tachinează clitorisul cu tot mai multă plăcere. Mi-l suge și apoi mă pătrunde cu limba, iar corpul meu dă tot mai multe semne de slăbiciune, străbătut de valuri de căldură pe care nu le-a mai întâlnit de foarte mult timp.

Îmi pierd degetele în părul lui, ținându-l acolo, din ce în ce mai aproape când simt că și corpul meu este mai aproape de apogeul de care mă apropii destul de repede.

Degetele lui îmi mângâie pulpa pentru o clipă, venind în sus spre locul acela umed cu care el se înfruptă cu atâta nevoie.

Gemetele mele îmi sună pierdute în urechi, timp în care simt cum mă pătrunde cu un deget, apoi cu două, pornind un ritm amețitor, acompaniat de limba care continuă asaltul delicios asupra clitorisului. Sunt tot mai aproape de orgasm, iar suspinele mele sunt tot mai clare, cu cât el mărește ritmul plăcut al degetelor, până când tot corpul meu este cuprins de artificii ce se adună acolo unde buzele și degetele lui fac minuni. Un geamăt ascuțit îmi scapă din gât când îmi dau drumul, iar el continuă să mă lingă, încetinind ritmul, până îmi simte corpul liniștindu-se.

Sunt epuizată și picioarele mă lasă în clipa următoare, dar el pare că își dă seama de momentul meu de slăbiciune și mă cuprinde în brațe.

— Ești mai delicioasă decât orice desert de pe lumea asta, îmi zice și imediat mă sărută din nou cu aceeași pasiune de mai devreme, lăsându-mă să îmi simt propriul gust pe buzele lui avide.

Se desprinde cu greu din sărutul nostru și când credeam că va trece la următorul pas, face un pas înapoi și își îndreaptă sacoul.

— Oricât de mult mi-aș dori să continuu, mă tem că am o urgență de familie pe care eram obligat să o onorez, încă de când eram la restaurant.

Își scoate telefonul din buzunar și îmi arată un mesaj cu un text în spaniolă pe care îl înțeleg destul de bine, ca să îmi dau seama că nu mă minte.

— Nu trebuia să îți citesc mesajul, zic repede uitându-mă în altă parte. Te cred.

— Nu am nimic de ascuns față de tine, Ariana.

Cu un deget sub bărbia mea, mă face să îmi ridic privirea spre el.

— Ești probabil prima femeie din exteriorul familiei pe care nu vreau să o mint și cred că ți-ai dat seama până acum că sunt o fire extrem de sinceră. Cu tine nu am niciun motiv să mă prefac că sunt altcineva.

— Dar se presupune că trebuie să fac o emisiune despre tine, zic zâmbind. Nu ar trebui să mă lași să îmi creez o imagine mai bună?

— Păi..., zice apropiindu-se din nou de mine, ăsta e modul meu de a mă face plăcut și sunt sigur că te-am ajutat să îți faci o părere mult mai bună despre mine.

Zâmbetul lui e îndrăzneț și provocator și mă sărută din nou înainte să se îndepărteze de mine și să deschidă ușa de la intrare.

— Noapte bună, Ariana! Să mă visezi frumos! Am să te verific mâine.

Îmi face cu ochiul și pleacă, închizând ușa după el.

Rămân tot acolo, lipită de perete, cu un zâmbet tâmpit pe chip. Și în același timp, nu am cum să nu mă gândesc: ce dracu' am făcut?!

Rămasă singură, sunt cuprinsă de remușcări. Cu cât corpul începe să revină la temperatura normală, realitatea mă cuprinde cu răceala ei caracteristică și simt nevoia să îmi cuprind trupul cu brațele. Sub apa caldă a dușului, simt că mă mai liniștesc, însă mintea mea este încă asaltată de panică și regrete.

Nu trebuia să cedez, cel puțin nu atât de repede. Este un afemeiat și chiar dacă în seara asta am fost doar eu în câștig, nu înseamnă că trebuie să am răbdare cu el și să cred că va fi ceva mai mult între noi. Dar inevitabil, inima mea speră. Inima mea trădătoare care mă face să îmi amintesc cât de frumos este acest bărbat, cât de puternice îi sunt brațele, cât de moi îi sunt buzele.

Târziu în noapte, bântuită încă de cele întâmplate mai devreme, îmi dau seama că am avut trei întâlniri cu el și toate au fost la fel de ieșite din comun. Are un efect ciudat asupra mea, iar creierul intervine cu atenționările lui care îmi reamintesc că este un bărbat periculos. Este un bărbat în care nu pot să am încredere. Fără să îmi dau seama, am ajuns prin bucătărie să beau un pahar cu apă și mă uit pe geam spre casa lui. Este trecut de două noaptea și casa este învăluită de întuneric.

Doarme? Nemernicul.

Eu nu dorm din cauza lui, iar el probabil doarme liniștit. Sau mai rău, e cu vreo tipă, chiar dacă a promis altceva. Gândul nu îmi place. Nu îmi place deloc. Îmi scutur capul și alung gândul care nu ar trebui să mă intereseze. Pentru că între mine și el nu este nimic. Ce s-a întâmplat până acum a fost o greșeală și nu se va mai repeta. De treaba asta chiar o să mă asigur, pentru că nu vreau să alimentez un foc care mă va arde foarte tare la final.

Capitolul 12

Ariana

Ziua următoare o încep puțin mai obosită ca de obicei, din cauza puținelor ore de somn pe care le-am avut. Cu toate astea, încerc să îmi fac programul cât mai normal, ieșind și azi la o nouă alergare pe plajă și încerc în tot acest timp să mi-l alung din minte pe vecinul meu periculos... de frumos.

În ciuda gândurilor mele obosite și haotice, ziua decurge la fel de normal ca celelalte. Asta până la prânz, când ajung la birou, iar câteva persoane se uită ciudat la mine, pe unii chiar îi văd cum șușotesc când trec pe lângă ei.

Mă încrunt și când mă opresc la biroul meu, colega mea Georgia apare cu scaunul lângă mine și mă împinge cu cotul, privindu-mă cu un mare zâmbet pe față.

— Deci el e misteriosul care ți-a trimis florile?

Clipesc.

— Bună și ție, zic încruntată.

— Judecând după cearcăne, aș spune că nu prea ai dormit. Dar zi-mi că bunăciunea aia te-a ținut trează!

Vocea ei este plină de un entuziasm pe care chiar nu îl înțeleg.

— Despre ce vorbești?

— Santiago Juan de Calabria! Lucrezi la știri și nu știi cea mai mare știre? Că sunt câteva articole pe net destul de stufoase.

Oh, nu...

— Arată-mi, zic scurt.

Începe repede să tasteze la calculatorul meu și într-o secundă îmi apare în față un articol cu multe poze în care suntem noi doi la restaurant în ipostaze foarte... dulci. Toate pozele au surprins imaginile în care el m-a hrănit pe mine sau invers.

La dracu'! La dracu'! Inima îmi bate și mai tare când încep să citesc, însă mai mult este despre acest Don Juan care a cucerit până și inima unei respectate prezentatoare TV. Din fericire, articolul este mai mult o antiteză între personalitatea lui recunoscută pentru aventuri și a mea, care am avut mereu viața personală foarte retrasă. Articolul culmină cu întrebarea dacă de data asta este ceva serios sau o nouă aventură a cuceritorului spaniol, iar asta îmi face stomacul să se strângă de tot.

Încerc să îmi amintesc înțelegerea noastră și să iau totul ca pe o afacere, chiar dacă lucrurile au deraiat puțin. Trebuie să fie ceva pur profesional, altfel chiar o să ies șifonată din treaba asta.

— Deci? El te-a ținut trează, nu?

Vocea Georgiei mă trezește din starea mea de agitație și mă uit spre ea. Mă privește ridicând jucăuș din sprâncene.

„Da, dar nu în sensul ăla" vreau să îi spun. Încerc să zâmbesc, amintindu-mi că trebuie să mă prefac că sunt o femeie îndrăgostită.

— Nu s-a întâmplat nimic, Georgia. M-a condus acasă și... înghit în sec, amintindu-mi ce a urmat, dar nu îi spun. Și atât.

Închei cu același zâmbet fals, spre dezamăgirea ei.

— Atât?

— Dap, zic scurt și pentru că nu am chef de alte întrebări, îmi deschid mailul și mă prefac că sunt ocupată.

Își dă seama că nu am chef de povești și revine la biroul ei, dar nu înainte de a-mi șopti:

— Lasă că îmi spui tu mai multe când o să ai chef de vorbă.

Îi zâmbesc, dar de data asta e un zâmbet sincer. Este colega mea și nu prea discutăm subiecte intime, doar chestii generale. Îmi place de ea tocmai din acest motiv, că niciodată nu m-a asaltat cu întrebări iscoditoare și de când ne cunoaștem, a învățat care îmi sunt limitele și nu le-a întrecut. Am mai ieșit de-a lungul anilor de câteva ori cu ea, dar nici atunci nu ne-am împărtășit secretele, preferând să vorbim despre viața în televiziune și, eventual, despre visul ei de a juca într-un film. Puțin despre soțul ei și mai puțin despre viața mea sentimentală. E o companie plăcută și cam singura cu care am mai multe texte decât cu ceilalți colegi, cu care mă rezum strict la discuții profesionale.

Edy iese din biroul lui și când mă vede, se luminează tot la față și îmi face cu ochiul. *Ok.. Ce a fost asta?* Mă încrunt, așa că îmi face semn să mă duc la el în birou.

— Spune, îi zic tăios, având o mică bănuială despre ce este vorba.

— Îmi place strategia ta! zice cu fericire și parcă și cu mândrie în glas.

— Și care e aia?! deja simt cum mă enervez.

— Cucerește-l pe Duce și salvează cariera!

Îmi trec o mână prin păr, trăgând de fire în același timp. Închid ochii și număr până la 3, apoi continuu, încercând să îmi păstrez calmul.

— Nu este nicio strategie, Edy. Am ieșit la cină și atât.

— Din ce am văzut în pozele alea, a fost o cină foarte intimă.

— Se pare că nu chiar atât de intimă, dacă toată media e plină de acele poze prost interpretate, zic amar.

— Eh, hai că se vedea clar că ceva e între voi! Porumbeilor!

Nu îmi pare ironic, ba chiar e încântat.

— Ok, Edy, cum spui tu. Dacă nu ai nimic important de spus, chiar aș vrea să încep să mă pregătesc, pentru că într-o oră intru în emisie.

— Da, da! Nu te mai reţin. Baftă!

Ies fără să îi mai spun ceva și simt că o să urlu dacă cineva îmi mai pomenește de el și de seara precedentă, pentru că asta aduce de la sine ima-

gini ale lui între picioarele mele, senzații calde date de amintirea limbii lui intrând în contact cu clitorisul meu...

Nu! Gata! Alung gândul și mă duc glonț spre cafeneaua de la parter să îmi iau o cafea tare.

Și cu toate astea, gândul meu este tot la el. Prima ediție de știri pe care o prezint se termină și îmi verific telefonul, dar nu am niciun semn de la el. Nici telefon, nici mesaj. Vine timpul pentru a doua ediție pe care o prezint și când se încheie sunt și mai nerăbdătoare să verific telefonul, dar sunt cuprinsă de o dezamăgire tot mai mare când văd că nici acum nu am primit o veste de la el.

O lungesc puțin mai mult pe la birou decât de obicei, în speranța că îmi voi face de lucru pe aici și nu mă mai gândesc la treaba asta. Dar constat că din cinci în cinci minute îmi privesc telefonul și tot nimic.

A zis că mă verifică azi dacă l-am visat, dar se pare că până la ora 7, când decid să închid treaba și să plec spre casă, el nu prea a avut de gând să o facă.

După o staționare pe la supermarket pentru mai multe provizii, ajung și eu destul de târziu acasă, epuizată psihic de gândurile legate de Santiago și indiferența pe care am primit-o toată ziua. Dar șocul cel mai mare îl am când parchez mașina și văd că un taxi oprește în fața casei lui, iar două domnișoare extrem de cochete și sumar îmbrăcate, coboară chicotind și intră în casa lui. Tot-

odată aud și puțină muzică, nu de ajuns de tare încât să chem poliția, dar de ajuns cât să îmi dau seama că domnul meu vecin are o nouă petrecere, unde femeile clar nu sunt lipsite.

Sunt cuprinsă de un sentiment greu, care mă apasă pe inimă și încep să fiu din ce în ce mai furioasă.

Își bate joc de mine, nu?

Am avut o înțelegere și el o încalcă din a doua zi? Ce proastă am fost că am interpretat cuvintele lui așa cum am vrut. A zis că pe toată perioada aranjamentului voi fi singura femeie din viața lui, dar el probabil s-a referit la viața publică. În casa lui este spațiu privat, așa că ce mai contează câte femei trec pe acolo în perioada asta?

Cobor furioasă din mașină, descurcându-mă greoi cu geanta și sacoșele cu provizii, când o altă mașină oprește în fața casei lui și, de data asta, un cuplu și alte două tipe coboară, la fel de distrați ca primele „musafire". Și toate astea în doar câteva minute cât eu am parcat mașina și am coborât din ea, așa că nu vreau să îmi imaginez câte femei sunt acum în casa aia. Și toate probabil venite pentru el, toate dornice să îi satisfacă dorințele și nevoile.

La dracu'! Gândurile mele sunt total eronate! De ce îmi pasă? Dar o altă voce din capul meu îmi răspunde: normal că îmi pasă, că este vorba de reputația mea! Și aseară la cină am crezut că avem intimitate și am fost surprinși de paparazzi, de unde să știu că cineva nu o să îi facă poze

în timpul orgiei care are loc acum în casa aia, iar mâine vor apărea în ziare, făcându-mă pe mine să pic de proastă că am fost o altă cucerire pentru o noapte și apoi el a revenit la obiceiurile vechi?

Nu pot să am încredere deloc în el și sunt convinsă că aranjamentul ăsta o să se termine mai repede decât aș fi crezut. Ceea ce mă duce cu gândul la locul meu de muncă. Dacă el o dă în bară, eu ce dracu' fac cu emisiunea? O să mai vrea să participe? Pentru că eu nu am de gând să îi fac jocul de femeie îndrăgostită, dacă o singură poză cu nebuniile lui nocturne apare în presă!

Îmi vine să îl joc în picioare de draci pentru că a intrat în viața mea și înjur ziua în care m-am dus la ușa lui să îi spun să dea muzica mai încet. Mai bine stăteam în banca mea și acum dormeam liniștită. Dar nu, eu m-am dus să fac dreptate, de parcă aveam în față un om rațional, cu care să discut. Mi-am făcut-o cu mâna mea și acum am o nouă noapte în care sigur nu o să adorm prea repede.

Capitolul 13

Ariana

Au trecut două zile de la întâlnirea noastră și el tot nu a dat niciun semn. Deja simt că trebuie să îmi iau gândul și să mă împac cu ideea că el, probabil și-a rezolvat problemele și s-a întors cu spatele la aranjamentul nostru. Din fericire, azi-noapte nu a mai dat nicio petrecere și a fost foarte liniște, așa că am putut, să mă odihnesc un pic mai bine, știind că nu își mai face de cap cu o mulțime de femei la nici 100 de metri de mine.

Cu toate astea, am ajuns la birou cu o falcă în cer și una în pământ, la fel de lipsită de entuziasm, ca în zilele precedente, dar măcar un pic mai împăcată cu ceea ce s-a întâmplat, în special că nu am văzut nimic în ziare despre el și petrecerea lui de acum două nopți. Singurul meu stres este legat de emisiunea pe care trebuie să o fac și de faptul că i-am dat ieri și întrebările pe mail, iar el tot nu a răspuns. Am fost tentată de mai multe ori să îl sun, dar nu am avut curaj. Chiar nu m-am simțit în stare să îi aud vocea încă o dată. Am trecut o dată prin miile de emoții, când a trebuit să îl sun prima oară și mi-a fost de ajuns pentru o viață. Dacă până mâine tot nu primesc o veste, am să îl pun pe Edy să-l contacteze, sau pe oricine altcineva, dar nu eu!

Cu gândul acesta setat în minte, încerc pen-

tru a mia oară să mi-l alung din gânduri și să îmi citesc știrile pe care le voi prezenta în scurt timp. Cu hârtiile în mână, mă duc la machiaj și apoi direct în studioul de emisie, să mai pierd timpul pe acolo, cu colegii. Mai am o emisie și am terminat pe ziua de azi.

Abia după vreo două ore mă reîntorc în biroul meu, unde, spre marea mea surprindere, mă așteaptă un nou buchet imens de trandafiri roșii.

Pentru o clipă, dar doar pentru o clipă, mă bucur și sper ca buchetul să fie de la cine cred eu că este, dar după acea clipă îmi amintesc că totul este doar un spectacol scump, iar eu nu trebuie să cad în plasa creată de acest afemeiat, care acum două seri dădea din nou orgii la el acasă, iar în tot acest timp m-a ignorat complet, chiar și după cina noastră și momentul avut după ușa casei mele. Este un nesimțit și, dacă primul buchet a ajuns cu mine acasă, acesta va avea o altă soartă.

Citesc bilețelul pe care scrie de mână „Ți-a fost dor de mine?". Mă uit în jurul meu și nimeni nu mă vede, așa că fac biletul ghemotoc și îl arunc la gunoi. Zeci de cuvinte urâte care îl caracterizează îmi trec prin minte și apoi respir adânc, încercând să mă liniștesc.

Aș arunca și trandafirii, dar ceva îmi spune că aranjamentul nostru încă este în picioare, cel puțin din punctul lui de vedere și nu vreau să fac un circ cu florile astea, pe care să îl vadă toți colegii și să stârnesc mai multe bârfe.

Pun buchetul într-o vază de pe acolo, dar îl las

pe birou, să se bucure și colegii mei de aceste flori. Să nu zică că nu mă gândesc la ei și că nu încerc să fac biroul să arate mai frumos, în ciuda tonelor de hârtii care zac pe lângă noi. Sunt ironică, știu. Înainte să îmi iau geanta și să plec, mă uit și la telefon pentru prima dată în câteva ore și văd că am patru apeluri nepreluate. De la el. Arunc telefonul în geantă și îmi văd de drum.

Parcarea, unde se află și mașina mea, este peste stradă de clădirea în care lucrez. Dar când ies din clădire să mă îndrept spre trecere, exact în față, rezemat de o mașină neagră și foarte luxoasă, este Santiago.

Nu știu ce mă face să mă opresc brusc, șocul că el este la câțiva metri în fața mea, sau că sunt izbită de frumusețea lui? Este îmbrăcat tot într-un costum din trei piese, gri închis, cu o cravată și batistă galbene. Însă chipul lui este ușor diferit și cu cât mă apropii de el mai tare, cu atât observ chipul obosit și barba nerasă de câteva zile.

Cineva a fost tare ocupat.

Observ privirea lui care mă urmărește din cap până în picioare și un zâmbet îi apare în colțul gurii. Dar când mă opresc serioasă în fața lui, la aproape un metru, se încruntă.

— Nu ai primit trandafirii de la mine?

— Ba da, zic sec.

Sprâncenele i se ridică de parcă așteaptă să continuu, dar nu o fac, așa că mă întreabă.

— Și nu le-ai luat cu tine?

— Nu, răspund la fel de indiferentă.

— De ce?

— Trandafirii și stăpânul nu mai au ce căuta la mine în casă. Aduc așa... o energie negativă...

Joc un pic de teatru și orice prost și-ar da seama de ironia mea, care nici nu îl amuză, nici nu îl enervează. Ridică din nou sprâncenele și clipește de câteva ori, înainte să se îndrepte. Cu mișcarea asta îmi reamintește cât de impozant este corpul lui. Face un pas spre mine și instant nările îmi sunt invadate de parfumul lui suav și bărbătesc.

Este încă cu mâinile în buzunar, făcând pantalonii să îi stea strânși pe picioarele puternice. Se oprește la câțiva centimetri de mine și mă privește fix în ochi.

— Ești supărată pe mine.

Vocea lui e aproape șoptită și are un efect devastator asupra corpului meu, care e străbătut de fiori calzi pe care nu îi pot controla.

— Declarația secolului, reușesc să spun, păstrându-mi încă sângele rece, măcar la suprafață.

— De ce?

Acum eu sunt cea care își ridică sprâncenele, doar că puțin mai exagerat. Chiar nu realizează? Și atunci îmi dau seama. Cea care nu realizează sunt eu. Noi nu avem o relație, așa că nu are nicio obligație față de mine, să mă caute sau să îmi fie cu adevărat fidel. Ce proastă sunt...

Clatin din cap, realizând toate astea și simt că umerii mi se lasă ca și când corpul meu a abandonat bătălia. Oftez și resemnată îi spun.

— Sunt obosită, Santiago. Ce vrei?

— Voiam să îți fac o surpriză și să vin să te văd. M-am gândit mult la tine zilele astea.

Pare sincer, dar încerc să ignor, pentru că la fel de bine poate să fie teatru.

— Ai veni, m-ai văzut, acum poți să te duci acasă.

Dau să plec, dar își pune mâinile pe brațele mele, oprindu-mă. Sau mai bine spus, imobilizându-mă. Îmi ridic ochii spre el și de data asta văd că privirea lui este mult mai întunecată.

— O să plec acasă, iar tu o să vii cu mine.

— De ce aș face asta?

— Pentru că noi doi avem o înțelegere și se pare că nu prea o respecți.

— Eu?

Vocea îmi este puțin ridicată, dar chiar nu mă pot abține.

— Nu vreau să vorbim aici. Mergem împreună spre casă.

— Am mașina parcată peste stradă.

— O s-o iei mâine. Acum mergi cu mine.

— Ești absurd!

— Ariana, zice pe un ton dur care mă face să îmi înghit protestele. Nu vreau să ne certăm în mijlocul străzii. Discutăm acasă, că oricum am de dat niște telefoane cât suntem pe drum.

— Un motiv în plus să îți ofer intimitate. Vin cu mașina mea și ne vedem la tine în 20 de minute.

— Nu vreau să te scap din ochi, zice la fel de hotărât.

— Hai, Santiago, scutește-mă cu textele astea! Suntem doar noi doi acum și dacă nu vrei cu adevărat o scenă, te urci frumos în mașina ta și ne vedem în 20 de minute.

— De ce zici că sunt texte?

— Pentru că așa cum 3 zile ai putut să mă scapi din ochi fără să dai vreun semn, sunt sigură că nu ai nicio problemă să mă mai treci cu vederea jumătate de oră.

Își trece o mână prin păr și deja mi-am dat seama că este ticul lui atunci când este cu adevărat nervos sau agitat.

— Bine. Ne vedem în 20 de minute la mine acasă.

Vreau să mă îndepărtez din strâmtoarea palmelor lui care încă îmi susțin brațele, dar îmi dau seama că nu are de gând să mă lase așa ușor.

— O femeie îndrăgostită își sărută iubitul când îl revede după atâtea zile.

Mă încrunt.

S-o creadă el!

— Suntem încă la început de relație, zic ironică. Nu cred că sunt chiar atât de îndrăgostită.

— Poate că eu sunt, zice zâmbind arogant și, fără să apuc să mai spun ceva, mă sărută.

Dar este un sărut blând, senzual și suficient de lung să îmi simt din nou corpul aprins de atingerea buzelor noastre, de limba care imediat îmi invadează gura și mă umple de dorință.

Încerc să îmi spun că este doar un teatru, dar pot să jur că se simte cât se poate de real.

Capitolul 14

Ariana

Când urc în mașină sunt încă amețită de sărutul lui. Din fericire după aceea a plecat spre casă, iar eu am luat imediat distanța de care aveam nevoie.

Bărbatul ăsta este atât de intens și emană atâta sexualitate și masculinitate, încât mă simt ca o drogată în preajma lui de fiecare dată. E ca și când mă hipnotizează și devin o bucată de plastilină pe care o poate manevra cum dorește.

Tot drumul până la el acasă încerc să îmi recapăt echilibrul pierdut în doar câteva secunde sub efectul acelui sărut.

Nemernicul... Ce-mi face!

Ce tupeu pe el să apară după atâtea zile ca și când nimic nu s-a întâmplat, ca și când eu sunt cea care și-a tras-o cu alții zilele astea și l-a ignorat complet.

Furia mea crește tot mai tare și după ce parchez mașina total aiurea, mă duc la ușa lui, unde bat tare cu pumnul.

Îmi deschide aproape instant, ca și când stătea chiar lângă ea.

— Puteai să intri singură. Cunoști și codul de acces.

Trec pe lângă el lovindu-l cu umărul în braț, parcă nu aș avea loc, chiar dacă el s-a dat într-o parte să mă lase să intru.

— Nu îmi permit să intru așa, fără să ciocăn, că nu știu în ce orgie mai nimeresc.

Mă întorc pe călcâie spre el, încrucișându-mi brațele peste piept.

— Care e problema ta? îl întreb furioasă.

— A mea? întreabă pe un ton calm și nevinovat. Tu ești cea care e plină de nervi și supărată pe mine!

— Normal! Pentru că ai tupeu să zici că EU sunt cea care nu respectă înțelegerea noastră!

Privirea lui e acum tăioasă și înainte să îmi răspundă, își dă jos sacoul, rămânând în cămașă și vesta gri asortată. Își încrucișează brațele, imitându-mi poziția corpului, doar că este cu un cap mai mare decât mine.

— Și din ce îmi dau seama, tu crezi că EU sunt cel care a greșit cu ceva?

— La dracu'! Nu eu am dat petreceri cu o mulțime de femei la mine în casă! Este treaba ta ce faci și câte orgii faci, dar la prima poză în presă care să îmi afecteze reputația, aranjamentul nostru e pa-pa! Și o să mă asigur să fac o emisiune despre adevărata ta personalitate!

— Ariana, în locul tău nu as face astfel de amenințări.

— Nu sunt amenințări. Sunt realități. Tu te joci cu focul, iar eu nu o să stau cu extinctorul

lângă tine să îți salvez fundul de curvar, care nu se simte bine dacă nu ține o petrecere cu zeci de femei la fiecare 3 zile!

Zâmbește. Eu sunt plină de draci, iar el zâmbește! Îmi vine să îl lovesc în cap cu tocul pantofilor mei și pe cuvânt că e de zece centimetri și foarte ascuțit! Îmi dau ochii peste cap, exasperată că el este amuzat de cuvintele mele.

Face un pas spre mine, dar eu fac unul înapoi. Mai face unul și repet gestul, iar asta îl face să se încrunte. Mâinile îi cad grele pe lângă corp.

— Ariana, eu am fost plecat în Spania încă din noaptea în care ne-am văzut ultima dată. Am discutat aproape două ore cu ai mei la telefon și apoi am urcat în avion și m-am dus la ei pentru că niște lucruri au luat-o razna rău de tot pe acolo.

Își trece o mână prin păr și oftează. Îmi dau seama că nu vrea să îmi dea mai multe detalii, dar chiar pare afectat de aceste probleme.

— M-am întors acum trei ore, m-am oprit la o florărie, am luat florile, sperând că o să te bucure, și l-am trimis pe șofer să ți-i le lase la birou. Și te-am așteptat lângă mașină până când ai terminat treaba. Am fost atât de prins cu toate nebuniile de acolo, că, după cum observi, nu am avut timp nici să îmi dau barba jos. Deci sper să înțelegi că nu a fost rea-voință faptul că nu te-am sunat în tot acest timp.

Valul de informații mă face să fiu și mai confuză și nervii mei se risipesc, parcă ar fugi din

calea lui care vine din nou spre mine, dar de data asta nu mai fac niciun pas în spate.

— Și atunci ce a fost cu nebunia din casa asta acum două nopți?

— Se pare că prietenul meu Scot și-a făcut puțin de cap cât eu am lipsit. O să am o discuție cu el să nu se mai repete, cel puțin cât durează aranjamentul nostru.

Corect. Pentru că totul este un aranjament.

Fără să vreau, un nou oftat îmi scapă, dar îmi mut privirea spre un punct imaginar și nu mai zic nimic. Ce să mai zic?

Nu știu când s-a mișcat, căci el este acum în fața mea, iar degete lui îmi ridică bărbia, forțându-mă să îl privesc în ochi.

— Ți-am zis că în toată această perioadă o să fii singura femeie din viața mea, Ariana. Iar asta ar fi trebuit să excludă de la sine orgiile, așa cum le spui tu. Această... relație... este foarte importantă pentru mine și nu îmi permit să o dau în bară. Cu atât mai puțin după întâlnirea mea cu familia, care acum este la curent și cu prezența ta în viața mea și cărora le-am spus că între noi este ceva serios.

Mă trec călduri numai auzind aceste cuvinte, așa că încerc să nu mă gândesc deloc la noi doi având o relație serioasă, cu atât mai mult la Familia Regală a Spaniei, care știe acum de prezența mea în viața acestui Duce.

— Ok, aprob încet. Deci continuăm cu teatrul.

Maxilarul lui se încordează, dar nu zice nimic, decât după câteva secunde.

— Și mă tem că trebuie să te străduiești un pic mai mult. Puteam să jur că vrei să mă ucizi azi când m-ai văzut, ceea ce nu prea pare a fi comportamentul unei femei îndrăgostite.

— Îmi ceri prea mult, Santiago. Nu sunt bună la teatru și mi-e cam greu să îmi intru în rol.

Încerc să nu fiu ironică, dar nu prea îmi iese. Iar el zâmbește din nou în stilul lui arogant, în colțul gurii.

— Tocmai de aceea vom avea parte de mai multe repetiții.

Și își lipește buzele de ale mele, sugându-mi încet buza de jos, dar atât. Îmi privește chipul cu un zâmbet care acum e mai cald și nu mai pare arogant ca înainte.

— Hai, să ieșim să mâncăm!

Ridic o sprânceană.

— Iar îmi dai ordine?

De data asta râde și cred că este pentru prima dată când îi aud râsul atât de sincer și bărbătesc.

— Ariana, se corectează el după ce își drege glasul, încercând să nu mai râdă. Ai vrea să luăm cina împreună? Mi-e al dracului de foame și sunt sigur că nici tu nu ai apucat să mănânci.

Mă strâmb, pentru că are dreptate.

— Deci, mâncăm?

— Da.

— Îți ajunge o oră să fii gata?

— Da...

— Vrei să facem dușul împreună?

— D... Nu! zic repede, dându-mi seama de jocul lui, iar el începe să râdă din nou cu poftă.

Mă sărută pe creștet într-un gest atât de natural și trebuie să mărturisesc că sunt luată prin surprindere de intimitatea acestei atingeri, atât de sinceră și, în același timp, pură. Se îndepărtează de mine făcând un pas înapoi, dar nu înainte de a-mi mângâia din nou brațele.

— Tu cunoști orașul mai bine decât mine. Unde ai vrea să mergem?

— Iar vrei ceva cu pretenții? Sau ceva mai relaxat?

— Tu ce preferi?

— Nu mă dau în vânt după restaurantele de cinci stele care îți servesc două boabe de mazăre și una de fasole la 50 de dolari.

Râde din nou, pricepând aluzia mea, iar de data asta nu mă pot abține să nu zâmbesc și eu ca răspuns la reacția lui atât de naturală.

— Atunci, mergem undeva mai relaxant. Blugi, tricou, e ok?

— Știu locul ideal pentru o astfel de ținută.

— Perfect. Așadar, azi mergem pe mâna ta.

— Ești sigur? glumesc eu.

— Am încredere în tine, Ariana.

— Ok. Dar te anunț de pe acum că acolo unde mergem au și tacâmuri.

— Păcat, glumește la rândul lui.

Îl lovesc ușor peste braț, dar nici nu cred că a simțit ceva la cât de gros este. Cu toate astea se preface că îl doare, făcându-mă să râd de reacția lui copilăroasă.

Ducele Santiago Juan de Calabria se poartă ca un copil, iar asta nu are cum să nu mă uimească. Suntem doar noi doi, fără alți martori, deci nu are motiv să joace teatru în clipa asta. Oare așa este el? Serios, dur, rece, dar în același timp glumeț și jucăuș?

Zâmbetul lui în clipa asta îl face să pară și mai frumos. Nu credeam că se poate și cu toate astea lumina de pe chipul lui îl face să fie așa. Ne privim în ochi și niciunul nu spune nimic, niciunul nu face un pas. Iar între noi din nou acea tensiune sexuală își face prezența.

Dar îmi revin repede și îmi mut privirea spre ușă.

— Ne vedem într-o oră, zic repede și trec pe lângă el, ieșind din casă.

Afară simt că iau prima gură de aer din viața mea. Este ceva care mă atrage la el și nu pot opri. Tot ce reușește să mă trezească sunt gândurile că el este un fustangiu și că tot ce este între noi este doar un aranjament, care se va termina în clipa în care el se va întoarce în Spania definitiv.

Și, încă o dată, realitatea mă aduce cu picioarele pe pământ: dacă nu am grijă de mine, bărbatul ăsta o să fie sfârșitul meu.

Capitolul 15

Santiago

Femeia asta o să fie sfârșitul meu. Și cu cât o cunosc mai bine, cu atât sunt tot mai sigur de afirmația asta. Pentru că nicio femeie nu m-a atras și nu m-a excitat așa cum o face ea. Sau, mai bine spus, cum a făcut-o din prima clipă în care am văzut-o. Ce este și mai ciudat este faptul că nu a făcut nimic deosebit în prima zi, decât să apară în fața mea, cu acea atitudine de mai avea puțin și îmi lua cravașa din mână și mă bătea cu ea, nu invers cum îmi imaginam eu.

Este o femeie cu sânge latin și asta se vede din privirea ei fierbinte, pe care mi-o aruncă fără să vrea. Pentru că în majoritatea timpului o văd și o simt cum se abține să se lase purtată de val.

M-am îmbrăcat repede într-o pereche de blugi gri închis și într-un tricou... roz. Este printre singurele mele tricouri și normal că e primit cadou de la sora mea, care m-a îndemnat să mai îmi împrospătez garderoba și cu haine mai comode, nu numai cu costume, cum sunt obișnuit. Cu excepția echipamentelor de sport, nu prea am în garderobă altceva în afară de haine pentru întâlnirile mele serioase, pentru că nu am ocazia să port așa ceva. Până azi, când merg pe mâna Aria-

nei și ieșim la un restaurant pe care ea îl va alege. Nu îmi pasă ce restaurant e, atât timp cât am ocazia să mă uit la buzele ei frumoase și să îmi las fanteziile să o ia razna ca de fiecare dată când mă gândesc la ele.

Mă uit în oglindă și îmi trec mâna prin barba nerasă. Am fost atât de prins și de obosit zilele astea, încât nici nu mi-a păsat că mama s-a uitat urât la mine azi când am plecat de la palat cu aspectul ăsta. Eram nerăbdător să plec de acolo, să uit de amenințările lor că voi pierde definitiv conducerea afacerilor, dar în același timp îmi doream să mă întorc și să o văd pe creatura asta senzuală, care mi-a lăsat pe buze un gust minunat după ce i-am gustat adevărata dulceață, chiar înainte să plec. A fost de ajuns să îmi deschidă apetitul și să vreau mai mult.

Îmi amintesc că am primit mesajul de la asistentul mamei care mă anunța că reprezentantul Familiei Regale, adică mama, dorește să vorbească urgent cu mine situația ultimelor discuții avute cu o firmă cu care eram în tratative, în Miami. Mereu am avut mână liberă în ceea ce privea postul meu, dar acum mama era atât de supărată pe mine, încât găsea orice motiv să se lege de mine, chiar dacă în acest moment poziția mea era ocupată de fratele meu. După două ore de certuri absurde, i-am zis că mă urc în avion și discutăm față în față.

Oficial nu s-a declarat nimic despre înlocuirea

mea în funcție, fiind ceva provizoriu, până când îi voi dovedi mamei mele că nu mai sunt un băiat care umblă după fuste, ci un bărbat matur, din punctul ăsta de vedere. A fost o ceartă cumplită, știind amândoi că stilul meu de viață nu îmi afectează viața profesională, ba chiar mai mult, mă ajută să mă focusez pe afaceri, fără să am o femeie care adoră să mă sune în disperare să mă întrebe la ce oră ajung acasă.

Așa că am jucat o altă carte când am ajuns acolo. I-am spus mamei că mă bucur că a luat această decizie, pentru că oricum îmi doream mai mult timp liber pentru a-l petrece cu Ariana. Nu știu cât a crezut povestea mea, dar mi-a zis că a văzut pozele cu ea și că pare o femeie total diferită față de cele cu care am mai apărut prin poze.

Eram pe drumul cel bun cu teatrul meu, ceea ce a făcut-o să cadă puțin pe gânduri și să mă privească la fel de neîncrezătoare, dar cu puțină speranță că aș fi totuși pe drumul cel bun. Atunci am știut clar că, dacă o conving pe mama că sunt capabil să mă implic într-o relație cu o femeie ca Ariana, în scurt timp îmi voi recăpăta drepturile depline de a mă ocupa de afacerile familiei, ca înainte.

Așadar, teatrul trebuie să continue cât mai natural și frumos cu Ariana, să mă ocup de propriile afaceri și să aștept unda verde a familiei pentru celelalte.

Dar pe lângă acest teatru, la întoarcere tot

drumul am fost entuziasmat că mă întorc. Eram atât de obosit, încât am știut că dacă ajung acasă, probabil o să mă bag la somn și nu o s-o mai văd, așa că am făcut tot posibilul să ajung la ea la birou până își termina ea programul și să o aștept în față.

Dar când am văzut-o, am uitat complet de tot, de familie, de oboseală, iar corpul meu s-a trezit instant, ca după un duș rece și deja mi-o doream cât mai aproape.

M-a surprins că era supărată pe mine și mi-am dat seama de asta din prima clipă când mi-a vorbit, dar ce m-a surprins mai tare a fost starea de disconfort pe care am avut-o știind că ea e supărată pe mine. Nu mi-a plăcut sentimentul. În general nu îmi pasă ce cred ceilalți despre mine, dar de data asta am simțit ceva nou și deranjant.

Acum, însă, mă simt ușurat, știind că explicațiile mele au liniștit-o și abia aștept să ieșim, pentru că am nevoie de o pauză. E ciudat că atunci când sunt cu ea simt cu adevărat că sunt în timpul meu liber. E amuzantă și îmi place compania ei, chiar dacă în cea mai mare parte a timpului îmi doresc să o sărut și să petrec timpul cu ea, nu la masă, ci în dormitor.

Dar la cum simt tensiunea sexuală dintre noi, cred că bomba va exploda în scurt timp.

Și, brusc, îmi amintesc ce mi-a spus când am întrebat-o de flori: că nici trandafirii și nici eu nu avem ce căuta la ea în casă.

Eh, s-o creadă ea!

Am soluția perfectă să mă joc cu cuvintele ei și să îi dovedesc că mereu există o scăpare din astfel de „promisiuni". O să vadă ea mâine.

Dar înainte de toate, mă uit la ceas și îmi dau seama că am la dispoziție câteva minute să vorbesc cu Scott, așa că îl sun.

— Ce faci, frumosule? îmi răspunde el ironic.

— Idiotule, îl iau tare, ai dat petreceri în casa mea cât am fost plecat?

— Omule, te-ai tâmpit de tot? zice un pic mai serios. Mi-ai zis că am voie, chiar dacă ești plecat. De fapt, ai zis că e mai indicat să le dau când nu ești tu pe aici.

— Da... corect, recunosc frecându-mi fruntea cu degetele. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Sunt niște discuții la Curte și o să te rog să termini cu nebuniile astea în casa asta. Chiar dacă eu nu sunt.

— Are oarecum legătură și cu vecina ta pe care ai scos-o la cină acum câteva zile?

— Are legătură și cu ea, dar totul trebuie să se schimbe, dacă nu vrei să te arunc pe tine în fața mamei la următoarea petrecere pe care o mai dai.

— Wow! Calm! Că maică-ta e mai periculoasă decât mafia și ți-am mai zis că e singura femeie pe lumea asta de care îmi e frică.

— Bun. Mă bucur că înțelegi că nu vreau să am probleme și mai mari cu ea, iar toate nebuniile trebuie să înceteze.

Face o pauză, apoi continuă.

— Şi vecina ce rol are?

— Un rol foarte important. Te anunţ şi pe tine că Ariana este singura femeie care va mai face parte din viaţa mea.

— Santiago! Te-ai însurat?

— Nu, ameţitule, zic deja nervos.

— Păi şi atunci?!

— Oficial pot spune că, momentan, suntem la început şi nu ne-am făcut astfel de planuri, dar relaţia este cu adevărat deosebită şi mie îmi place din ce în ce mai mult de ea.

Şi ultima parte chiar este adevărată: îmi place de ea şi relaţia este mai mult decât deosebită, pentru că iar îmi amintesc gemetele ei de plăcere când eu mă aflam cu capul între picioarele ei.

— M-ai ameţit de tot. Ai de gând să îmi spui ce se întâmplă şi neoficial?

— Ooo! Asta în niciun caz nu pot să îţi spun!

Şi îmi amintesc din nou degetele ei trăgându-mă de păr şi gustul dulce de pe limba mea.

— Ok, aprobă într-un final cu dezamăgire în glas. Măcar acum ştiu ce trebuie să spun dacă mă întreabă cineva: că e iubire mare între voi.

— Cam aşa ceva.

E deştept şi îmi place că se prinde repede. Nu obişnuim să avem secrete, dar amândoi am înţeles când situaţia nu ne-a permis să ne spunem chiar tot. Este un om de încredere şi chiar avem câteva afaceri împreună care merg foarte bine. El

locuiește majoritatea timpului în San Francisco, dar nu ratează nicio vizită de-a mea în State și atunci se deschid porțile desfrâului și uităm de lucrurile serioase, măcar pentru câteva zile.

Dar acum lucrurile stau altfel, știu că mă înțelege și că mă pot baza pe el pentru orice, dacă e cazul. Înainte să terminăm discuția, nu ezită să îmi repete acest lucru.

În scurt timp, un nou ciocănit se aude la ușă. Trebuie să am aceeași discuție de mai devreme cu ea, să intre direct? În afară de Scot și menajeră, e singura care are codul de acces în casa asta. Pentru că așa cum i-am spus, eu chiar am încredere în ea.

Capitolul 16

Santiago

Deschid ușa decis să o cert pentru că nu a intrat singură, dar cuvintele îmi rămân pe limbă când o văd cât este de frumoasă. Poartă o rochiță imprimată cu frunze în mai multe nuanțe de verde și niște floricele albe și mov. Are un decolteu în V, care se pierde între sânii ei frumoși și, în același timp, mă pierd și eu cu privirea spre locul acela pe care, brusc, îmi doresc să îl sărut.

— Ești gata? mă întreabă, dar nu pot să mă uit în ochii ei momentan, pentru că o să las ce e mai bun la sfârșit, așa că privirea mea continuă să o exploreze.

— Așteaptă două secunde, zic repede examinând pielea fină a brațelor dezgolite și apoi picioarele lungi și subțiri, pe care le admir fără rușine.

Rochița este decentă, dar destul de scurtă cât să îmi provoace un nou val de fantezii. Iar sandalele cu toc tot verzi, nu mă ajută deloc să îmi calmez chestia din pantaloni, care se întărește tot mai tare cu fiecare secundă pe care o petrec uitându-mă la ea.

— Santiago...

Vocea ei este un pic certăreață, așa că mă rup cu privirea de corpul ei apetisant și o privesc în ochi.

— Vreau să văd ce gust ai în rochia asta, mă trezesc că îi mărturisesc.

Rămâne pentru o secundă împietrită, apoi se încruntă.

— Santiago, nu sunt o salată, chiar dacă rochia mea e verde!

Clipesc confuz. Dar în secunda următoare încep să râd în hohote.

Cât îmi place de ea!

Iau cheia de la mașină de pe măsuța de lângă ușă și, fără alte cuvinte, îi fac semn să meargă în fața mea spre parcare. Adevărul este că vreau să îi mai admir un pic picioarele. În timp ce merge, partea de jos a rochiei, fiind mai largă și vaporoasă, este hipnotizantă și mă face să îmi doresc să îmi strecor degetele pe sub ea și să îi ating pielea fină de pe coapse.

Îmi dreg glasul, realizând deodată că trebuie să mă potolesc, pentru că altfel o să sar pe ea în secunda în care urcăm în mașină.

Din fericire, pe drum încerc să mă concentrez pe indicațiile date de Ariana pentru a ajunge la restaurant, ceea ce mă ajută să mi-o țin în pantaloni. La propriu.

Restaurantul la care ajungem este unul tipic american, cu canapele în formă de „U" și unde meniul este mai mult pe bază de fast-food, dar au și câte o friptură și salate.

— Nu știu cât de fan ești tu al acestui tip de mâncare, dar m-am gândit că aici ai și alte alternative, îmi zâmbește pe deasupra meniului, care

este format dintr-o coală mare plastifiată și plină de variante.

— Văd în fața ochilor numai burgeri. Cred că meniul tău este diferit de ale meu, zic repede și mă mut pe canapea venind foarte aproape de ea.

Din instinct, vrea să se îndepărteze de mine, dar o opresc, cuprinzând-o cu brațul pe după umeri.

— De ce fugi de mine? Nu dă bine la imagine, îi șoptesc zâmbind.

Mă doare în fund de imagine, dar trebuie să îi arunc ceva ca să o țin aproape. Îmi place să o ating.

Chipul îi devine rigid și nu știu de ce. Respiră adânc și își îndreaptă din nou atenția către meniul pe care îl ridică și îl întoarce spre mine pentru a mă putea uita. Trec cu vederea reacția ei, momentan și îmi îndrept atenția către lista cu mâncare.

— Sunt atât de multe... mă plâng eu.

— Specialitatea casei este un burger foarte bun, dacă te interesează așa ceva. Sau poți merge pe friptura clasică cu cartofi prăjiți.

— Nu mă deranjează un burger, dacă îți iei și tu.

— Atunci, amândoi luăm specialitatea casei?

— Așa facem.

Îmi zâmbește și fac un semn chelneriței, care vine și ne ia comanda imediat. Apoi, mă întorc spre Ariana și din nou chipul ei frumos mă face să zâmbesc. Îi dau o șuviță de păr după ureche, făcând-o astfel să își îndrepte atenția spre mine.

— Mai ești supărată pe mine? o întreb încet și blând.

— Are importanță?

Vocea ei este moale, dar simt că este și un pic încordată.

— Da, răspund hotărât.

— De ce?

Uite că răspunsul nici eu nu îl știu cu adevărat, dar știu că ăsta este adevărul. Pur și simplu mă interesează dacă este supărată sau nu.

— Nu știu. Poate pentru că ești o persoană care face parte din viața mea acum. Nu e normal să îmi pese?

— Dar fac parte din viața ta pentru o perioadă de timp, cât jucăm acest teatru și nu văd de ce trebuie să îți pese cu adevărat sau nu ce cred eu.

— În primul rând, îmi pasă pentru că, indiferent dacă jucăm teatru sau nu, ești una dintre puținele persoane în care am încredere. Și crede-mă că am foarte multă încredere în tine, din moment ce ți-am cerut să îmi fii alături pe parcursul acestei șarade. Deci, este foarte normal să îmi și pese, cum îmi pasă de cei care mi-au câștigat încrederea și te asigur că nu sunt foarte mulți.

Fac o pauză să îmi trag sufletul și continuu puțin mai relaxat.

— Iar în al doilea rând: de ce trebuie să dezbatem atât de tare acest subiect? Te-am întrebat dacă mai ești supărată pe mine și ai deviat complet de la întrebarea mea. Așa că, răspunde-mi!

— Iar îmi dai ordine?

— Ariana, mă jur! Dacă mai eviți o singură dată răspunsul la întrebarea mea, te întind pe masa asta și te bat la fund până o să fie roșu ca haina lui Moș Crăciun!

Chipul ei șocat îmi spune că am dezvăluit mai mult decât trebuia. Cu toate astea, îmi mențin privirea aspră și nu cedez până când nu îmi răspunde.

— Și nu încerca să mă minți, pentru că pedeapsa va fi aceeași.

Înghite în sec și realizez că nu a fost ușor să o facă. Cu toate astea, pare că își revine repede la starea ei calmă și îmi răspunde, într-un final.

— Nu, nu mai sunt supărată pe tine. Am înțeles că ai avut un motiv bun să nu dai niciun semn și că povestea cu petrecerea am înțeles-o eu greșit.

— Mă bucur, răspund pe un ton mai relaxat. Nu am apucat să îți răspund nici la mailul cu programul pentru emisiune și ce mi-ai trimis acolo. Dar promit că mâine am să mă ocup de ele.

— Nu e grabă. Adică este, dar oricum mâine e vineri și pot aștepta până la începutul săptămânii viitoare.

— Cu toate astea, suntem puțin contra–timp.

— Cam da...

— Cred că știu cum să câștigăm puțin timp, zic rânjind.

Îmi dau seama că am chipul destul de aproape de al ei, iar felul în care mă privește mă face din nou să vreau să o sărut. Nu am mai sărutat-o de

câteva ore și pentru prima dată în viața mea sunt perfect conștient că îmi e dor de buzele ei.

— Comanda dumneavoastră, aud o voce piți-găiată pe care o urăsc din această secundă că ne-a întrerupt momentul.

Chelnerița ne pune în față câte un platou, fiecare cu câte un burger gigantic, o tonă de cartofi prăjiți, salată și mai multe tipuri de sosuri.

Se retrage și Ariana își îndreaptă din nou atenția spre mine, ignorând mâncarea.

— Erai pe punctul de a-mi spune cum putem câștiga timp cu emisiunea?

— Nu, îi șoptesc. Eram pe punctul de a te săruta.

Profit de momentul ei de șoc și îmi lipesc buzele de ale ei. O sărut încet, cu răbdare, iar ea nu se împotrivește. Iar asta mă bucură, pentru că pot să mă răsfăț cu buzele ei moi și dulci, pe care le ating cu limba, până când reușesc să îi invadez gura caldă de care nu mă pot desprinde. Mă jur că, pe zi ce trece, devin tot mai dependent de senzația asta pe care o simt când o sărut și pot să declar că ea a devenit cu adevărat felul meu de mâncare preferat.

Se desprinde de buzele mele și mă uit confuz la ea, dar îmi dau seama, după cum se uită la cei din jur, că este stânjenită. Adevărul este că un astfel de sărut nu prea își are locul într-un astfel de loc, unde sunt și familii cu copii mici, iar sărutul nostru intrase deja în categoria nerecomandată minorilor.

Îmi dreg glasul înainte de a vorbi.

— Cum spuneam, am o idee care ne va ajuta, încep eu, luând un cartof pe care îl arunc în gură. Curtea Regală are foarte multe filmări în arhiva personală, printre care și imagini cu palatul și câteva evenimente private. Crezi că te-ar ajuta mai mult, decât să trimiteți o echipă să facă niște filmări pe grabă?

— Normal că ne-ar ajuta! spune cu un entuziasm fascinant, care mă face și pe mine să zâmbesc.

Scot telefonul și după câteva secunde îi spun:

— Ți-am trimis acum contactul persoanei care se ocupă de așa ceva la palat. Luați mâine legătura cu el și îi spuneți exact de ce imagini aveți nevoie.

Mai butonez un pic și apoi las telefonul pe masă și mă întorc spre ea.

— I-am scris și lui acum să vă ofere tot suportul necesar. Eu zic că până luni o să aveți toate materialele necesare.

— Santiago, îți mulțumesc din suflet! zice cu sinceritate.

Ridic din umeri cu lejeritate, dar în sinea mea îmi plac cuvintele ei.

— Orice pentru tine, *hermosa*.

Și îi mângâi obrazul cu degetele, captivat de pielea ei fină. Aș vrea din nou să o sărut, dar un țipăt de copil mă face să îmi amintesc unde sunt. Cu toate astea, nu mă pot abține să nu îmi lipesc buzele de ale ei, măcar într-un sărut scurt și cast.

Capitolul 17

Santiago

— Hai să mâncăm până nu se răcește, zice încercând să forțeze un zâmbet care să mă facă să uit de sărut și de apropierea dintre noi.

Dar nu prea am cum să uit, atât timp cât corpul ei este aproape lipit de al meu, atât timp cât buzele ei încă se simt peste ale mele.

Încerc să mă adun pentru că, din câte observ, iar încep mă transform în adolescentul excitat care nu se poate controla nici în public.

— Vai, zic deodată, ducându-mi teatral o mână la inimă, până la urmă m-ai adus undeva unde se mănâncă cu mâna!

Ea chicotește amuzată.

— Măcar aici ai și tacâmuri, dacă preferi.

— Dacă ar fi mama la masă, probabil că ea le-ar folosi. Eu însă, prefer să las figurile astea când vine vorba de burgeri și pizza.

— Vai! zice ea mimând reacția mea de mai devreme. Tu mănânci și pizza cu mâna? Cred că ești rușinea Curții Regale.

Ea glumește, dar nu știe că de multe ori chiar așa am și fost. Și poate că încă sunt...

— Cam așa ceva, îi spun, încercând să îmi ascund amintirile neplăcute avute cu familia pe

această temă. Dar nu mă deranjează că am venit aici, zic repede, revenind la subiectul nostru. Am ocazia să te hrănesc.

Și îi întind spre buze un cartof pai, pe care îl apucă după o scurtă reținere.

— Hmm... chiar îmi place să te hrănesc, îi mărturisesc încet și privirea ei îmi spune că nici ei nu îi displace.

— Observ, răspunde pierdută în ochii mei, apoi își mută privirea spre platoul plin.

Apuc burgerul gigantic cu ambele mâini și muşc din el. Este chiar bun! Lângă mine, Ariana începe să mănânce şi ea, iar eu sunt hipnotizat de felul în care își linge buzele când simte că are urme de sos.

— Cred că o să dezvolt o nouă pasiune, să te văd mâncând.

Înghite cu greu și până să apuce să mănânce, îi întind un alt cartof.

— De ce am impresia că în mintea ta totul e cu tentă sexuală? zice după ce ia cartoful întins.

— Pentru că începi să mă cunoști, îi răspund rânjind.

Își dă ochii peste cap.

— Un motiv în plus să stau departe de tine, dacă nu era aranjamentul ăsta.

Brusc, cuvintele ei mă deranjează.

— Dar de ce ai vrea să stai departe de mine? Crezi că ceilalți bărbați nu gândesc la fel ca mine când văd o femeie frumoasă ca tine? Diferența

este că eu am curajul să spun direct ceea ce gândesc, fără să mă ascund în spatele unor cuvinte pompoase. Dar dacă vrei, pot să joc și rolul ăsta.

Începe să râdă.

— Tu să te porți ca un gentleman?

— Prefer să mă prostituez decât să mă port ca un fandosit fals, dar am să mă prostesc un pic.

Rânjesc, acceptând să joc rolul ăsta tâmpit, dar sunt sigur că nu o să mă pot preface prea mult timp.

Privirea mea devine brusc inocentă.

— Ești atât de frumoasă când mănânci, zic visător, iar ea începe să râdă în hohote. Dar, te rog, continuu în același ton, nu te opri din cauza mea. Nu vreau să te simți stânjenită, doar că nu îmi pot lua ochii de pe chipul tău angelic.

Râde tot mai tare, iar eu cu greu mă abțin să nu o acompaniez. Dar a zis că vrea gentleman, atunci poftim gentleman. Îmi continuu burgerul, lăsând-o să se liniștească după repriza de râs.

Schimbăm un pic subiectul spre ceva mai lipsit de subînțelesuri, apoi cerem nota, când ea își dă seama de oboseala mea. Eu, unul, nu realizam cât sunt de obosit, pentru că îmi place să petrecem timpul împreună și, fiind o companie atât de plăcută, timpul alături de ea trece foarte repede.

Când ne ridicăm de la masă, o rog să mă lase pe mine să ies primul din separeul format de canapea, apoi îi întind o mână pentru a o ajuta să se ridice mai ușor.

— Să știi că, în general, dacă un bărbat merge în spatele tău, o face ca să îți poată admira corpul, în special fundul. Urât gest, dacă mă întrebi pe mine.

Din nou începe să râdă și continuăm să mergem unul lângă altul, spre ieșirea din restaurant.

— Cred că am avut azi parte de un episod de acest gen, când am plecat de la tine de acasă. Să înțeleg că asta ai făcut?

— Nu eu. Nu sunt genul, zic repede, abținându-mă să nu râd.

Continuu să joc rolul stupid chiar și când parchez mașina în fața casei mele. O iau de mână imediat ce coboară din mașină, după ce i-am deschis ușa și mergem încet spre casa ei.

— Nici nu am apucat să te întreb: vrei să mergem la mine să mai bem o cafea?

— Nu, mulțumesc! refuză chicotind. Știu cât ești de obosit și sunt sigură că ai nevoie de somn, iar o cafea nu o să te ajute.

— Doar că îmi place să fiu cu tine și mi-e greu să te las să pleci.

Între timp, ajungem la ușa casei, iar cuvintele mele sunt cu adevărat sincere.

Se întoarce spre mine zâmbind.

— Ok. Am priceput unde ai vrut să ajungi, dar nu te caracterizează deloc genul ăsta de comportament.

— Dar acum chiar am fost sincer, mărturisesc, lăsând teatrul la o parte.

Se uită ironic la mine și văd că nu mă crede, chiar dacă tonul vocii mele este cel normal.

— Acum, ca un gentleman, ar fi trebuit să te sărut pe obraz, să îți urez noapte bună și să mă întorc pe călcâie, sperând că, totuși, o să mă inviți înăuntru, ca apoi să ajung să mă odihnesc în patul tău după o partidă de amor obosită, pentru că nu aș fi vrut să te sperii din prima noapte cu fanteziile mele.

Rânjesc din nou, iar ea mă întreabă când vede că nu continuu.

— Dar...? Pentru că știu că mai urmează ceva, replică ea.

— Dar, cum nu sunt un gentleman adevărat, chiar nu pot să joc teatru în pat și probabil te-aș ține trează toată noaptea, oferindu-ți cele mai puternice orgasme, doar pentru că mă înnebunește sunetul pe care îl scoți când îți dai drumul și visez la el mereu din ziua în care ți l-am provocat doar cu limba și cu degetele mele.

Vocea mea groasă și pătrunzătoare are un efect incredibil asupra ei și pot vedea cu ochiul liber pielea fină, străbătută de fiori, sclipirea din ochii ei, buzele întredeschise, respirația agitată.

Da. Este excitată, dar nici eu nu sunt mai prejos, simțind cum excitația mea devine dureroasă sub materialul strâns al blugilor.

— Un gentleman nu vorbește așa, zice ea cu jumătate de glas, fără a-și desprinde privirea de a mea.

— Eu ți-am spus că nu sunt.

Și ca un animal mă reped asupra ei, cuprinzându-i ceafa în călușul palmei, iar cu cealaltă mână o lipesc de corpul meu și o sărut cu o poftă nebună, ca un flămând care nu a mai avut parte de o masă de luni de zile.

Îi savurez buzele, îi invadez gura cu limba, explorând fiecare colț al gurii ei dulci și nu mă satur, ba chiar îmi doresc și mai mult, când degetele ei îmi cuprind brațele încordate. Atingerea ei face minuni și întreg corpul meu o vrea la nebunie, nepăsându-i că am aproape 24 de ore de nesomn.

Geme în gura mea și sunt copleșit de dorință. Dacă nu mă vrea în seara asta, o iau razna visând la ea.

— Lasă-mă să intru, Ariana, îi poruncesc simțindu-mi răbdarea la limită.

— Unde?

Zâmbesc peste buzele ei încă lipite de ale mele.

— În casă... în tine...

Se întoarce cu spatele la mine și deschide ușa, iar eu o urmez foarte aproape.

În casă, departe de ochii oricui ar fi putut să ne vadă, știu că pot să mă dezlănțui.

Capitolul 18

Santiago

O lipesc cu spatele de pieptul meu, de pelvisul meu, făcând-o să-mi simtă erecția dintre picioare.

— Asta îmi faci tu, Ariana, zic frecându-mă încet de fundul ei și delectându-mă cu mirosul fin al părului moale.

Își lasă capul într-o parte, făcându-mi loc să o sărut pe gât, iar eu nu întârzii nicio secundă să îi sărut pielea catifelată.

— Pune mâinile pe perete, îi spun încet, chiar dacă simt că nevoia de a o controla în totalitate se simte în vocea mea.

Ascultătoare, îmi urmează comanda și din nou o sărut pe gât, coborând spre umăr. Mâinile îmi coboară pe corpul ei, conturându-i sânii, abdomenul, șoldurile, fundul și îi dau de înțeles să își despartă picioarele. Nu ezită. Palmele mele trec peste lungimea fustei pe care i-o ridic încet, mângâindu-i pielea cu buricele degetelor, dar când ajung la fundul rotund și ferm, nu mă pot abține să nu îl cuprind cu palma și să strâng cu poftă.

Instant mă las în genunchi în spatele ei și îmi lipesc buzele de pielea fină a fundului apetisant, trecând ușor cu dinții. Îmi mușc buza, pentru a-mi opri instinctul de a-i da o palmă peste acea

zonă atât de frumoasă. Dar nu vreau să o sperii și să mă trezesc că în secunda doi mă dă afară, așa că prefer să mă bucur de ea fără alte artificii care ar putea strica momentul. Profit de starea ei de visare și îi trag în jos chiloții din dantelă neagră. Apoi mă ridic din nou, căutându-i scobitura gâtului cu buzele, îi cuprind un șold cu mâna, lipindu-i fundul de erecția mea, în timp ce pe cealaltă mână mi-o trec din nou peste abdomenul ei, tachinând-o, dar imediat mi-o cobor între picioarele fine, atingându-i vulva moale și deja umezită.

O să înnebunesc din cauza acestei femei!

Mârâi de dorință în urechea ei.

— Ariana, în seara asta nu o să mă rezum doar la o scurtă joacă. Simt că îmi pierd mințile dacă o să îmi spui că vrei să mă opresc.

Și în timpul ăsta, degetele mele continuă să îi frece încet labiile, înainte ca două degete să îi găsească clitorisul și să îl maseze prin mișcări circulare.

— Nu te opri, reușește să îmi spună cu vocea scăzută și plină de dorință. O să te cert mâine pentru ceea ce îmi faci, dar acum, nu vreau să te oprești.

Rânjesc victorios, pentru că știu că nu mă vede. E a mea și nici dacă m-ar ruga să mă opresc nu cred că aș mai fi capabil. O doresc ca un nebun și rar mi-a fost dat să simt așa ceva, lipsit de control, ghidat doar de această dorință animalică pe care o simt față de femeia asta minunată.

Îmi lipesc buzele de umărul ei aproape dezgolit și mă concentrez asupra degetelor care sunt tot mai dornice s-o atingă ca pe corzile fine ale unui instrument muzical, în timp ce gemetele ei sunt note muzicale pentru urechile mele. O pătrund cu degetele și continuu să îi acord atenție clitorisului cu podul palmei, mărind ritmul tot mai mult, cu cât sunetele ei dulci scriu cântecul meu preferat.

Își dă drumul, strângându-se în jurul degetelor mele și gândul că o să o simt în jurul penisului meu la fel de strânsă, mă face să fiu mai nerăbdător ca niciodată.

O cuprind cu brațul, ajutând-o să își recapete echilibrul după momentul orgasmic, apoi o întorc cu fața spre mine, analizându-i chipul.

Dar în același timp, îmi duc la gură degetele umezite de excitația ei, sugându-le.

— Ți-am mai spus că ești desertul meu preferat, nu?

Îi zâmbesc, nescăpând nicio secundă din ochi privirea ei visătoare după momentul intim, dar și surprinsă de gestul meu.

E irezistibilă.

Îmi lipesc gura de a ei și o sărut cu o intensitate și pasiune care simt că mă lasă fără aer. Cu ambele mâini pe fundul ei, o ridic, făcând-o să își încolăcească picioarele în jurul taliei mele. Numai gândul că între mine și locul ei umed și cald sunt doar hainele mele, îmi vine să rup orice bucată de material și să intru în ea dintr-o mișcare.

— Dormitor?

— Sus în dreapta, răspunde repede, printre buzele noastre.

Am nevoie de spațiu să mă bucur de ea și nu vreau să o întind pe vreo canapea incomodă. Urc în grabă scările și găsesc camera destul de repede. Nu mă interesează detaliile, observ doar că are în centru un pat mare, cu o ramă metalică deasupra pernelor. Rânjesc ca un diavol peste buzele ei, admirând modelul metalic, același stil ca aceluia pe care îl am și eu.

— Avem aceleași gusturi la paturi, remarc, privind-o în ochi.

Nu știe la ce mă refer și nici nu are de unde.

— O să vezi cât de utile sunt, îi spun și o sărut din nou, fără să o las să îmi dea replică.

Cochetez din nou cu ideea de a încerca măcar puțin în seara asta, dar decid să las lucrurile să vină de la sine. O așez încet pe pat și picioarele ei lungi mi se dezvăluie de sub rochița scurtă, invitându-mă să îmi fac loc între ele. Mângâindu-le, îi desfac sandalele, lăsându-le să cadă pe jos, apoi mă așez în genunchi între ele și știu că avem prea multe haine, dar măcar ea nu mai are chiloții. Îmi dau jos tricoul dintr-o mișcare și ochii îi sclipesc admirându-mi corpul.

— Cineva face exerciții destul de des, zice zâmbind ușor.

— Dar altcineva are cel mai frumos corp pe care vreau să îl văd gol cât mai repede.

Mă aplec peste ea și, sărutând-o, mâinile mele o ajută să se elibereze de rochiță, lăsând-o doar în sutienul din aceeași dantelă fină ca și chiloții. Buzele mele îi gustă pielea de pe gât, clavicula, descoperind sânii pe care îi eliberez imediat din strâmtoarea sutienului. Rotunzi, fermi, cu sfârcurile roze, mă atrag ca un magnet și încep să le acord atenția meritată.

Degetele ei prin părul meu, trăgându-l ușor, nu fac decât să mă excite și mai tare. O simt dornică de mai mult și erecția mea începe să fie dureroasă, pentru că mintea mea entuziasmată visează neîncetat momentul în care o să fiu în ea.

Mă port ca un adolescent, dar nu mă pot abține cu ea.

Mă dezlipesc cu greu de corpul ei fierbinte, de pielea ei catifelată și mă ridic în picioare lângă pat pentru a scăpa de tot ce e pe mine.

Privirea ei este arzătoare și îmi place cum coboară încet pe corpul meu, pe piept, pe abdomen, așteptând să dezvălui mai mult.

Îmi dau jos pantofii și șosetele, apoi desfac cureaua de la blugi și mă abțin să nu o folosesc pentru a-i lega mâinile. Așa că o las să cadă pe jos, împreună cu pantalonii, dar nu înainte de a-mi scoate din buzunar un prezervativ.

În tot acest timp, privirea mea nu a scăpat-o deloc, urmărindu-i acea sclipire minunată din ochi și cum își trece vârful limbii peste buza de jos.

— Îți place spectacolul? o întreb încet.

— Da, mărturisește fără rușine.

— Ariana, adevăratul spectacol este în fața ochilor mei, spun răgușit, admirându-i corpul gol, formele perfecte și picioarele lungi.

Fac un pas spre pat, dar ea ridică un deget, oprindu-mă.

— Nu! zice zâmbind. Trebuie să scapi și de ăia și arată cu degetul spre boxerii negri, mulați, pe care îi mai am pe mine.

Ce mult îmi place de ea!

Văd în ochii ei o dorință care mă face să pulsez în spatele materialului. Îmi trec o mână peste penisul acoperit de lenjerie, conturându-l cu degetele și evidențiindu-l, în același timp. Și privirea ei îmi spune cât de mult îi place când buzele ei formează un „o" suav. Îmi dau jos lenjeria și rămân gol în fața ei, iar de data asta îmi cuprind penisul cu mâna, frecându-l cu podul palmei.

— Acum îmi dai voie să vin în pat? rânjesc la ea.

— Da, te rog, răspunde cu jumătate de glas.

— Mai exact ce mă rogi, Ariana? o tachinez fără să mă mișc din loc.

— Să vii să mi-o tragi, Santiago.

Răspunsul ei face să îmi dispară zâmbetul, pentru că aceste cuvinte auzite din gura ei mă fac conștient, din nou, de cât de tare o doresc.

— Mă faci să îmi pierd controlul... îi mărturisesc.

— Eu l-am pierdut deja, răspunde.

Ca la un semn, vin spre ea, cuprinzându-i fața cu ambele palme și sărutând-o ca și când viața mea depinde de acest sărut, de degetele ei care se înfig în umerii mei, de atingerile noastre... de ea.

Mă așez între picioarele ei și știu că este pregătită, așa că îmi pun repede prezervativul și o pătrund ca în fanteziile mele, dintr-o mișcare, tare, adânc, dureros de plăcut. E strâmtă și senzația îmi oprește respirația, inima și cred că timpul s-a oprit și el în loc.

— Ariana, șoptesc ca și când vreau să verific dacă totul este real și nu un vis.

Mă mișc și geamătul ei îmi atinge urechile. Din nou acel cântec minunat care îmi place la nebunie. Îmi rotesc șoldurile și aproape ies, dar apoi intru din nou în ea, la fel de adânc. Aproape țipă și mârâi de plăcere la auzul acestui sunet. Mișcările mele sunt puternice, dar rare, cu pauze scurte.

— Santiago, te rog, mai repede, mă roagă cu vocea răgușită, așa cu îmi doream.

Și mă conformez, mișcându-mă din ce în ce mai repede, sărutându-i scobitura gâtului, iar cu o mână frământându-i un sân ce cade pradă degetelor mele care îi strâng bumbul rozaliu al sfârcului. Unghiile ei îmi zgârie încet brațele, făcându-mi corpul să fie străbătut de milioane de fiori și, astfel, e rândul meu să gem de plăcere.

Simt cum se strânge în jurul meu și știu că este aproape, dar eu nu vreau să termin acum.

Orgasmul ei este copleșitor, iar ea este minunată, arcuindu-și spatele și făcându-și sânii să se ridice. Sunt la limita orgasmului meu, dar vreau să o mai văd măcar o dată explodând de plăcere, așa că îmi continuu asaltul mărind ritmul și, în același timp, îmi strecor o mână între corpurile noastre, găsindu-i clitorisul umflat și sensibil, pe care încep să îl masez prin mișcări rapide.

Inevitabilul se petrece și o simt din nou cum interiorul ei se strânge în jurul meu, dar de data asta nu mai rezist, așa că îmi dau drumul, urmărind din nou corpul ei minunat cuprins de convulsiile orgasmului.

La dracu'... nu cred că m-aș sătura vreodată de imaginea asta.

Capitolul 19

Ariana

În viața mea nu cred că am avut orgasme atât de puternice cum am avut în seara asta cu Santiago. Și, sigur, nu am avut niciodată atât de multe orgasme într-o singură seară. Bărbatul ăsta este un zeu al sexului, în adevăratul sens al cuvântului. Era să am orgasm numai când a rămas gol în fața ochilor mei, când i-am văzut corpul masiv, cu fiecare mușchi conturat de parcă era desenat și cu un penis impresionant, gros, lung, roz... perfect!

În seara asta am înțeles de ce este atât de arogant și de ce toate femeile mor după el. Cum dracu' să nu fi, când arăți așa? O singură privire dimineața în oglindă și ziua garantat îți e mai bună!

Corpul lui este acum peste al meu, sărutându-mi ușor bărbia, apoi iese încet din mine și se uită în jur.

— Baia? mă întreabă, arătând cu privirea spre ușa cu pricina.

Aprob din cap pentru că nu mai am cuvinte.

Se dă jos din pat și, cu același mers plin de încredere, intră în baie. Revine după doar câteva minute și se lungește lângă mine, în toată splendoarea lui.

— Sunt prea obosit să fac duș, spune strâmbându-se și îmi dă după ureche o șuviță de păr.

— Revin în câteva minute, zic repede și fug la baie.

Privirea lui, apropierea, sunt mereu atât de intense încât câteodată simt nevoia să fug, să iau puțină distanță față de el, pentru că altfel simt că sentimentele mele ar lua-o razna complet și chiar nu vreau să cad în prăpastia aia. Nu vreau să mă îndrăgostesc. Nu de el. Este cel mai nepotrivit.

Mă întorc în cameră după câteva minute și am parte de o mare surpriză, când îl văd că deja a adormit în patul meu.

Să fiu sinceră, mă așteptam să plece, dar se pare că el s-a făcut comod, acoperindu-se peste brâu cu un colț de cearșaf, cu o mână sub cap, ca și când a vrut să îmi reamintească de aceste brațe care m-au adus ca pe un fulg până în cameră.

Fac câțiva pași și îi aud vocea adormită:

— Vino mai repede și ai face bine să fii la fel de goală ca înainte.

Nu deschide ochii și îmi dau seama că este rupt de oboseală. Zâmbesc și mă urc în pat, lungindu-mă lângă el.

— Nu pot să îmi iau măcar o cămașă de noapte? întreb încet.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că cine știe cu ce pofte mă trezesc la noapte.

Mă trage în brațele lui și își afundă nasul în părul meu.

— Ai zis că mâine mă certi, așa că am toată

noaptea asta la dispoziție să mă bucur de ce am acum lângă mine, *hermosa*.

Vocea lui este tot mai stinsă, așa că zâmbesc și mă cuibăresc la pieptul lui, lăsându-mă prada unui somn dulce, aromat cu mirosul bărbătesc al celui de lângă mine.

Și, în tot acest somn profund, visez un corp cald și puternic, lipit de mine, atingeri fine pe sânii mei, o palmă care îi masează, tachinându-mi sfârcurile, o mână îmi ridică un picior peste șoldul puternic al acestui corp fierbinte, apoi o palmă care se strecoară între picioarele mele, atingându-mi locul acela tot mai fierbinte. Dar încet-încet buzele care îmi sărută acum sânii, sugându-mi sfârcul, devin tot mai reale, iar între picioarele mele simt ceva care pulsează și se freacă ușor de labiile mele deja umezite. Deschid ochii și Santiago este cu capul între sânii mei. Să fiu sigură că nu visez, îmi trec degetele prin părul lui și atunci își ridică privirea spre mine.

În cameră, încă este întuneric, dar pot să văd sclipirea din ochii lui și zâmbetul care îi apare pe chip.

— M-ai prins, rânjește ca un copil și mă face să chicotesc somnoroasă.

Într-o secundă îi simt buzele peste ale mele și limba lui începe să îmi exploreze gura cu o poftă copleșitoare. Mă lipesc toată de el, făcându-l să îmi simtă nevoia care mă trezește și mă face conștientă de dorința mea și îl simt cum intră încet în mine. Apoi mă întoarce pe spate și îmi prinde

ambele mâini deasupra capului, ținându-le cu mâna lui mare.

Este impozant deasupra mea și mă simt dominată total. Dar îmi place. Îmi place să îl las să preia controlul sau, mai bine spus, îmi place să mă las condusă de el. Cu degetele îmi mângâie piciorul așezat peste șoldul lui, de la gleznă, încet, peste genunchi și tot mai sus spre coapsă și șold, gura lui o regăsește pe a mea și apoi, urmărindu-i chipul, intră din nou în mine. Un geamăt scurt îmi scapă din piept și îmi mușc buza de jos, sub privirea lui ațintită asupra mea, în timp ce iese și intră din nou în mine. Mai repede și mai adânc, din când în când, buzele lui îmi mușcă ușor cu dinții sfârcurile, apoi, din nou, îmi analizează chipul, fără să îmi elibereze mâinile nici măcar o secundă.

Este un sentiment ciudat să nu îl pot atinge și că el este singurul care controlează acest dans al corpurilor noastre, singurul care poate să mă atingă, iar eu sunt, practic, prizoniera lui. Mă simt ca un animal prins sub ghearele prădătorului, lăsându-l pe acesta să se hrănească cu corpul meu imobilizat. Și cu toate astea, îmi place atât de tare încât nu vreau să îi întrerup festinul. Îl las să se hrănească cu trupul meu, apreciind fiecare atingere a lui și fiecare penetrare care își mărește din ce în ce mai tare intensitatea, ducându-mă tot mai aproape de orgasm. Gemetele îmi sunt și ele tot mai puternice, iar el mă acompaniază cu sunetele lui bărbătești, care mă aruncă și mai aproape de apogeu.

Corpul îmi e cuprins de furnicături fierbinți și îi strig numele, adâncindu-mi capul în pernă, iar el continuă să se miște de câteva ori adânc și tare în mine și își dă drumul, cu un răget animalic asociat numelui meu.

Rămâne nemișcat deasupra mea câteva secunde, timp în care amândoi așteptăm să ne liniștim respirația și bătăile inimii. Apoi îmi sărută scurt buzele, se ridică din pat și dispare la baie, dar se întoarce destul de repede, venind din nou în pat lângă mine și cuprinzându-mă cu brațele lui puternice.

— Acum poți să te culci la loc, spune repede, dar îi simt zâmbetul din glas.

— Ce om... mă plâng eu, prefăcându-mă.

— M-am trezit un pic și ți-am simțit sânii frumoși și... m-a trezit de tot.

Chicotesc din nou. Mă surprinde latura asta glumeață a lui și îmi place.

— Te cert mâine, glumesc, făcându-l să râdă.

— Poți să mă și pedepsești, dar pedepsele se execută fără haine.

— De când?

— Asta e regula mea. Nu îți place?

— Ba cred, că îmi place.

— Și mie îmi place, răspunde încet ca și când nu se referă la discuția noastră.

Mă strânge mai aproape de pieptul lui, mângâindu-mi cu vârful degetelor spatele și sărutându-mă pe creștet, iar eu mă joc cu degetele peste brațul lui.

Încet, sunt cuprinsă de același somn dulce și adorm, din nou, în brațele lui.

Când deschid din nou ochii, camera este scăldată în razele soarelui de dimineață. Îmi ridic ușor capul și, uitându-mă la ceas, observ că este puțin trecut de ora 9.

Și atunci realizez că în jurul taliei mele este brațul gros al lui Santiago, care continuă să mă țină prizonieră. Zâmbesc. El doarme liniștit și frumusețea lui pare atât de inocentă, amintindu-mi cât de tare pot înșela aparențele. Și secvențe ale nopții precedente îmi revin în minte, una după alta, făcându-mă să-mi simt obrajii înroșindu-se.

Nu se trezește când mă eliberez de brațul lui și mă dau jos din pat. Mergând pe vârfuri, mă duc la baie unde fac un duș rapid, iar când ies, el este încă în aceeași poziție. Așa că decid să îmi iau pe mine un halat scurt de mătase de culoarea piersicii, pe care îl aveam scos pe un fotoliu, pentru că nu vreau să fac zgomot și să îl trezesc, apoi cobor la parter, în bucătărie, unde pun de o cafea. Am nevoie de o cană mare să îmi trezesc simțurile amorțite de atingerile lui Santiago.

Îmi trec mâinile prin păr și zâmbesc ca o adolescentă, gândindu-mă la ce mi-a făcut. Pentru că eu nu am prea făcut nimic, el fiind cel care a controlat totul, în cea mai mare parte a timpului.

Dar oricât de plăcut a fost, un sentiment greu îmi apasă inima. Știu că a fost greșit. Ok, încerc să o iau ca pe niște partide de sex senzaționale, dar nu îmi stă în caracter să am o relație pur sexuală

cu un bărbat, iar el sigur nu are de gând să transforme totul într-o relație adevărată. Vorbim de Santiago Juan de Calabria, numit și Don Juan, pentru că el asta face de obicei. Numai o proastă și-ar imagina că ar putea să îl domesticească pe acest animal de pradă. Este genul de bărbat pe care îl ai câteva nopți, apoi te pregătești să nu îl mai găsești lângă tine, pentru că deja a plecat în altă parte. Este cel mai periculos bărbat, pentru că în acele zile cât e cu tine, poate să te facă să te simți cu adevărat deosebită și să crezi că așa va fi întotdeauna, dar tot acest vis se risipește brusc, când nici nu te aștepți, într-o zi cu soare și miros de sex în cameră, când nu mai primești niciun telefon de la el, oricât de mult insiști.

Cândva am iubit un bărbat care a dispărut după câteva luni de relație, fără niciun cuvânt. Niciodată nu pomenesc de el și nu îl pun la socoteală când sunt întrebată de relațiile mele, pentru că el a fost unul dintre aceia care m-au rănit foarte tare. Eram tânără, era primul meu iubit și la vârsta aia chiar credeam că orice om își are jumătatea lui, iar el mă făcuse să cred că este jumătatea mea.

Și cât de tare m-a putut răni... Mi-au trebuit ani buni să las un alt bărbat în viața mea, iar de atunci așteptările mele au fost mereu la limita minimă și mereu am știut să am garda pregătită pentru eventuala și inevitabila despărțire.

Așadar, Santiago este ultimul om de pe planeta asta în care aș avea încredere cu inima mea.

Capitolul 20

Santiago

Deschid ochii leneși, dar imediat realizez că sunt într-un loc complet necunoscut. Însă, îmi dau seama că nu m-a răpit nimeni și că sunt în camera Arianei. Acum am ocazia să privesc în jurul meu și să mă doară în cur de cameră, pentru că problema mea cea mare este de ce Ariana nu este lângă mine.

Mă uit la ceas și este 10 fără ceva. Mă ridic în picioare și îmi place să văd hainele noastre de azi-noapte aruncate peste tot. Rochița ei îmi atrage atenția și zâmbesc.

Unde e Ariana?

Dar mirosul de cafea care îmi atinge nările îmi răspunde la întrebare. Intru repede la baie și fac rapid un duș, dar când ies nu mă mai deranjez să îmi iau hainele pe mine, decât să îmi înfășor talia cu un prosop.

Îmi verific telefonul și am mai multe apeluri nepreluate, pe care le ignor complet. Eu o caut pe Ariana, așa că mă grăbesc la parter, spre locul de unde pare că vine mirosul de cafea.

Și o văd. Stă în picioare, rezemată cu abdomenul de blatul din bucătărie și cu spatele la mine. Este îmbrăcată într-un halat subțire de culoarea

piersicii, care este foarte scurt și abia îi acoperă fundul. În jos, picioarele lungi și perfecte îmi trezesc o nouă erecție.

Mă apropii de ea și mă simte, pentru că se întoarce spre mine cu cana de cafea în mână.

— Neața, îmi zice încet, ochii ei trecând fugitiv peste corpul meu, la fel de admirativ ca aseară.

Cât îmi place cum mă privește! Nu este singura femeie care mă admiră și sunt obișnuit cu ele, dar Ariana are ceva deosebit în privirea ei care mă atrage ca un magnet.

Mă apropii de ea, zâmbindu-i în colțul gurii și îmi pun mâinile pe blat de-o parte și de alta a corpului ei.

— Cafea? zice încet și îmi întinde cana ei.

Nu refuz oferta pentru că am nevoie de puțină cafea, așa că iau cana din mâna ei, beau o gură și o așez pe blat în spatele ei.

Mă privește un pic încruntată că nu i-am dat cana înapoi.

— Cafeaua mea? se plânge la mine.

— Mai târziu.

— De ce nu acum?

— Acum micul dejun.

— Am așteptat să te trezești să te întreb ce preferi, pentru că nu am nici cea mai mică idee și nu am vrut să fac ceva ce nu îți place.

Rânjesc.

— Nu am pretenții la mâncare, deci orice vrei tu este bine și pentru mine. Dar acum nu mă refer la acel tip de mic dejun.

Încet, îi desfac cordonul de la halatul subțire și sunt luat prin surprindere să văd că este complet goală pe sub el. Înjur încet și îmi ridic sprâncenele, admirând formele ei superbe și cu un deget trasez o linie de-a lungul corpului ei, pornind de la gât, mai jos trecând cu mâna peste un sfârc, conturând sânul plin și continuând peste abdomen, spre buric și tot mai jos, între picioarele ei, cuprinzând-o cu podul palmei.

— Te vreau constant, îi mărturisesc sincer privind-o în ochi. Cu cât te gust mai mult, cu atât te vreau mai mult.

— Mereu asociezi sexul cu mâncarea? mă întreabă cu jumătate de voce, pierdută în mișcările degetelor mele care încep să se miște peste sexul ei.

— Doar pe tine.

Îi acopăr gura cu a mea să nu mai aibă timp de replică și degetele mele continuă să se joace cu locul ei sensibil și tot mai umed. O s-o iau razna din cauza ei, la cât de tare mă poate atrage femeia asta.

Mă desprind de ea brusc, lăsând-o cu o privire confuză pe chip și îi spun hotărât.

— Să nu te miști un milimetru.

Ariana

Se întoarce pe călcâie și dispare din bucătărie, lăsându-mă total confuză și al dracului de

excitată. Unde a plecat acum? Ce îmi face?! Din instinct, îmi strâng halatul pe lângă corp.

Dar până să apuc să mă dezmeticesc din starea ameţitoare în care sunt, se întoarce cu aceeaşi privirea animalică, plină de sexualitate, parcă mai periculoasă decât atunci când a plecat şi vine glonţ spre mine, dar îmi dau seama că are în mână un prezervativ.

Ceva în mine se linişteşte şi mă simt deodată uşurată de o greutate care aproape mă făcuse să mă sufoc. Dar cuprinsă acum de braţele lui, toate gândurile urâte dispar într-o secundă şi îmi las corpul străbătut din nou de senzaţiile minunate oferite de buzele lui calde şi de mâinile lui dibace.

— Parcă ţi-am spus să nu te mişti un milimetru, îmi spune încet, lipindu-şi buzele de gâtul meu.

— Dar nu m-am mişcat... răspund lipsită de vlagă în voce.

— Şi atunci de ce ţi-ai strâns halatul?

— Nu mi-am dat seama...

— Oricum, va trebui să te pedepsesc pentru că nu m-ai ascultat.

— Cum?

— O să vezi.

Vocea lui e misterioasă şi nu am şansa să cer lămuriri, pentru că mă aşază ca pe un fulg cu fundul pe blatul de gătit şi se cuibăreşte între picioarele mele, pe care le desface dintr-o mişcare.

Îşi desface prosopul din jurul taliei şi erecţia

lui este dreaptă, îndreptată spre mine. În lumina dimineții, am din nou convingerea că am văzut bine aseară și este cu adevărat perfectă. Dar de data asta este atât de aproape, încât nu rezist tentației să nu o ating, să nu îmi trec degetele peste ea, să nu o iau în mână și să o frec încet.

— *Dios mio*, Ariana... șoptește și, ridicându-mi privirea, îmi dau seama că este fascinat de ceea ce fac.

Îmi întinde prezervativul, lăsându-mă pe mine să îl rulez peste membrul lui magnific, iar după ce îmi îndeplinesc misiunea, îmi ridică mâinile pe după gâtul lui, în timp ce ale lui coboară pe corpul meu. Își apucă erecția cu o mână și o freacă încet de labiile mele, tachinându-mă.

Ce este mai excitant, e faptul că amândoi avem privirile coborâte spre locul unde avem acest contact erotic. Simt cum mă umezesc tot mai tare, văzând capul umflat al penisului cum se freacă de sexul meu umezit. Senzațiile sunt extrem de plăcute, ca și când mă masturbează cu organul lui întărit. Apoi, se poziționează la intrarea în mine și mă pătrunde încet, câțiva centimetri, apoi iese și repetă mișcarea.

— Oh, Doamne, șoptesc copleșită de intensitatea imaginii, cât și a senzațiilor fierbinți.

— Cât de bine e, zice cu o voce răgușită și se pierde aproape tot în mine. Ține-te bine de gâtul meu, Ariana. O să fiu al dracului de dur.

Mă sărută în timp ce intră complet în mine,

dar apoi iese încet și mă pătrunde brusc cu o mișcare dură care mișcă și mobila de sub mine. Repetă mișcarea cutremurător de intensă și plăcută. Îl simt atât de mare în mine, încât cred că o să mă rupă cu aceste mișcări, dar totul este mult prea plăcut să mă simt speriată. Mărește ritmul și, în timp ce mă pătrunde la fel de dur, îmi pierd degetele prin părul lui, sau agățându-mă de umerii încordați.

— Îți place, *hermosa*?

— Da, răspund printre gâfâielile mele epuizate.

— Îți place mai dur?

— Îmi place orice îmi faci tu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o să mă termini tu...

Și mă pierd în sărutul copleșitor care mă face să simt din nou că sunt sub puterea lui. Și mi se pare la fel de plăcut ca înainte. Își strecoară din nou o mână între noi și degetele lui încep să facă aceeași magie asupra clitorisului meu, aducându-mă în timp record pe culmile orgasmului. Tot corpul este cuprins de plăcutele flăcări și îmi dau capul pe spate, așteptând lovitura finală.

— Așa, iubito, îmi șoptește, dă-ți drumul! *Dios mio, eres tan hermosa, querida!*

Și explodez în milioane de bucăți auzindu-i cuvintele pronunțate cu acel minunat accent.

Mă sărută, sorbindu-mi gemetele extazului meu, iar când corpul îmi este mai liniștit, iese din

mine, mă dă rapid jos de pe bucata de mobilă și mă întoarce cu spatele la el, așezându-și erecția între picioarele mele.

— Acum, pedeapsa ta.

Îmi dă jos halatul, lăsându-mă goală și apoi mă pătrunde încet pe la spate, aplecându-mă puțin.

— După ce îți dai drumul, ești atât de strâmtă, încât mi-e greu să mă controlez să nu explodez, zice intrând complet. O să fiu puțin mai dur, Ariana, dar dacă ceva te deranjează, să îmi spui. Ești atât de sexy, încât îmi vine să dau frâu liber la toate fanteziile pe care le am cu tine, fără să mă mai gândesc la altceva.

Intră tare în mine, la fel ca înainte, dar în același timp, îmi dă o palmă peste fund, care mă face să tresar și să scot un sunet scurt, surprinsă.

— Ți-am spus că am să te pedepsesc, *hermosa,* și din nou intră dur în mine, dar acum mișcările lui sunt tot mai rapide.

Îmi prinde părul în pumn și, făcându-mă să îmi dau capul pe spate, buzele lui îmi savurează pielea de pe ceafă, apoi de pe umăr, trecându-și dinții peste pielea mea și din nou îmi dă o palmă peste fund.

Senzația este ciudată, pielea parcă arde în acel loc, dar în același timp parcă flacăra de acolo îmi cuprinde tot corpul și mă simt din ce în ce mai fierbinte. La a treia palmă, nu mă pot abține să nu scap un geamăt de plăcere, dându-mi seama că, din nou, sunt imobilizată de corpul lui, că nici

capul nu îl pot mișca, iar el mă umple din ce în ce mai adânc și mai repede. O nouă palmă și durerea crește, dar este din ce în ce mai excitantă.

— Ah, gem tare și îmi împing fundul spre el, dorind să îi vin și mai mult în întâmpinare.

— Dumnezeule, tu chiar o să mă termini pe mine...

Asaltul mișcărilor lui sunt tot mai energice, gemetele noastre sunt tot mai tari. Totul culmină cu o nouă palmă, iar dinții lui pe pielea umărului meu, mă duc din nou în brațele unui orgasm, care mă face să îmi pierd complet toată vlaga și aproape că leșin de plăcere. Din fericire, el termină în același timp și mă cuprinde în brațe, până când amândoi ne liniștim respirația și ne recăpătăm echilibrul.

Capitolul 21

Ariana

Mă întoarce încet cu fața spre el, fără să mă scape din strâmtoarea brațelor și mă sărută scurt pe buze, apoi îmi analizează chipul.

— Cum te simți? mă întreabă încet.

— Tu cum crezi? ridic ironic o sprânceană.

— De aceea te întreb. Vreau să fii sinceră cu mine.

Tonul lui serios aproape că mă face să râd, dar reușesc să mă abțin.

— Am avut în ultimele 12 ore mai multe orgasme decât am avut în ultima mea relație. Tu cum crezi că mă simt?

Zâmbește plin de mândrie.

— Dar ce a făcut bărbatul ăla cu tine în tot acel timp? A jucat șah?

— Ceva de genul.

— Chiar o să vreau să îmi povestești despre treaba asta, spune ușor încruntat și pare cu adevărat intrigat de subiect.

— Altă dată, zâmbesc scurt.

— Dar eu vreau să știu cum te-ai simțit acum, cu mine, cu ce am făcut. Am fost prea dur?

— A fost... surprinzător, zic sinceră. E adevărat că mă ustură și acum pielea, dar la momentul respectiv a fost ceva... intens.

— Surprinzător, intens, îmi place ce aud.

— E ciudat, e ceva nou pentru mine, dar nu m-a deranjat.

— Te-a excitat?

De data asta sunt sigură că fața îmi e la fel de roșie ca fundul. Ezit să răspund, încercând să îmi găsesc cuvintele potrivite, iar el îmi ridică bărbia cu un deget.

— Repet: vreau să fii sinceră cu mine, Ariana. Ți-am spus că ești printre puținele persoane în care chiar am încredere și asta atrage după sine și sinceritate.

Trage adânc aer în piept, scapă de prezervativ și luând prosopul de pe jos, și-l prinde din nou în jurul taliei. În timpul ăsta, mă îmbrac și eu cu halatul, legându-l cu cordonul subțire.

Mă ia de mână și mă așază pe un scaun, venind lângă mine și privindu-mă în ochi.

— Trebuie să știu dacă te-a excitat.

Aprob din cap.

— A fost excitant.

Zâmbește mulțumit.

— Te deranjează astfel de jocuri?

— Nu am practicat niciodată, dar ce am făcut până acum mi-a plăcut. Însă nu cred că aș fi la fel de încântată dacă mă legi cu frânghii de sâni și mă agăți de tavan...

Mă strâmb ușor și începe să râdă.

— Stai liniștită că nici eu nu merg chiar atât de departe.

— Dar ție îți plac jocurile astea, nu? Îmi amin-

tesc că prima dată când te-am văzut la tine acasă aveai o cravașă în mână.

Și atunci îmi dau seama.

— Erai cu cineva atunci, nu?

— Nu asta e important, *hermosa*, zice zâmbind cald și îmi mângâie obrazul. Îmi plac jocurile astea, dar vreau să știu și ce îți place ție, să știu ce să îți ofer.

— De ce trebuie să știi toate astea?

— Pentru că îmi place la nebunie când îți dai drumul și vreau să văd asta cât mai des.

Înghit în sec. Pentru că nu este o glumă, iar el nu zâmbește deloc. Este cât se poate de sincer și inima mea o ia puțin razna.

Mereu spune că are încredere în mine și că este sincer, dar eu încă știu că nu pot să am încredere totală în el. Poate doar în ceea ce privește relația noastră sexuală. Aici da, am încredere în el că o să îmi ofere toată plăcerea care există pe lumea asta.

— Zici asta ca să nu te mai cert? Că parcă asta trebuia să fac azi.

Zâmbește, abținându-se cu adevărat să nu râdă.

— Corect. Azi trebuia să mă certi pentru ceea ce îți fac. Mai exact ce îți fac, Ariana?

Vocea lui este amuzantă, dar în același timp, impunătoare.

— Din câte știu ți-am zis că nu mai ai voie în casa mea și, cu toate astea, m-ai făcut să-ți deschid ușa nu numai casei, dar și a dormitorului.

— Dacă te face să te simți mai bine, ne mutăm la mine în casă. Am mai multe jucării acolo.

Îmi face cu ochiul și din nou îmi simt fața luând foc. Începe să râdă.

— Când te văd că roșești, mă jur, îmi vine să te iau pe sus și să ți-o trag până rămânem amândoi fără aer. Nu ai idee ce efect ai asupra mea.

Devine încet serios, chiar dacă continuă să își păstreze un zâmbet sincer pe chip. Când e serios și spune lucrurile astea, mă face să fiu confuză. Mult prea confuză pentru binele meu.

Acum mai bine de jumătate de oră eram decisă să îmi țin garda sus, iar acum cuvintele lui mă fac să mă îndoi de propriile-mi convingeri. Nu este bine. Nu trebuie să văd relația asta ca altceva decât ceea ce este ea acum și anume, o relație sexuală venită ca bonus la aranjamentul nostru. Și nici nu am motiv să cred că ar putea să fie altceva. Cuvintele lui sunt cuvintele cuiva căruia îi pasă, al unui om care are încredere și nu trebuie confundate cu alte sentimente care nu își au locul între noi acum. Până la urmă, la baza relației noastre este un aranjament care se va termina când el se va întoarce în Spania, iar toată această atracție sexuală amețitoare care există între noi va dispărea, după aceea.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui este serioasă și mă privește cu un chip ce pare să îmi transmită îngrijorare.

Exact ce spuneam. Poate e sincer, dar nu trebuie să cred că e vorba de altceva.

— Nimic, răspund clătinând din cap. Doar că mi-am dat seama că ne-am luat rolul foarte în serios. Acum chiar nu mai există îndoială pentru cei din jur că noi am juca un teatru ieftin.

Se încruntă.

— Ceea ce se întâmplă între noi nu are nicio legătură cu aranjamentul nostru.

— Știu, zic zâmbind fals. Dar este un bonus al dracului de plăcut.

— Te deranjează?

— Nu... zic închizându-mi ochii câteva secunde. Doar că, așa cum ți-am mai spus, nu am mai făcut niciodată așa ceva, nu m-am mai lăsat niciodată purtată de val cu atâta ușurință. Dar este ok, o să mă obișnuiesc.

Zâmbesc din nou fals, dar el continuă să fie serios.

— Să te obișnuiești cu ce?

— Cu ideea de aventură. Cu gândul că nu este o relație adevărată, cu un viitor real.

Se îndreaptă de spate, rezemându-se de spătarul scaunului și își trece o mână prin păr, privind în gol.

Apoi clipește de câteva ori și aprobă din cap.

— Corect. Nu aș vrea să crezi altceva decât ceea ce este.

Stomacul mi se strânge, dându-mi o stare de disconfort, dar mă bucur că am lămurit asta. O liniște profundă se lasă între noi și nu pot să spun că este plăcută. Pot chiar să o simt puțin dureroasă.

— Deci... nu mai am voie la tine în casă? Nici eu și nici florile de la mine?

Tonul lui este inocent și nu am cum să îmi mențin seriozitatea, când chipul îi e ca al unui copil mic căruia tocmai i-am spus că Moș Crăciun nu există. Râd pe sub mustăți și mă amuză schimbarea bruscă de atitudine, dar în special, atmosfera dintre noi. Așa este el de obicei? Nu ai cum să rămâi supărată pe el, pentru că face câte o glumă care să spargă orice zid.

Și-mi pun cea mai slabă mască de om serios, cu riscul de a părea ca o copilă bosumflată, ba chiar îmi încrucișez și brațele peste piept.

— Nu! Nu mai ai voie!

Începe să râdă și el de rolul meu în același stil cu a lui.

— Bine, puștoaico. Mai vedem noi.

Zâmbetul lui e misterios și îmi dă de înțeles că are ceva plănuit pentru interdicția mea de a-l mai primi în casă.

Se ridică în picioare și îmi întinde o mână.

— Dar presupun că nu dai afară din casă un om mort de foame, fără să îl hrănești măcar cu o felie de pâine, nu?

Îi zâmbesc și îi accept mâna întinsă.

— După toate prestațiile date, cred că îți meriți dreptul la puțină mâncare.

— Ce femeie! se preface, șocat de replica mea și, când trec pe lângă el, îmi dă o palmă ușoară peste fund. Dar o să mă asigur să trec asta pe lista de pedepse. Sunt sigur că o să mai aduni.

Contrar așteptărilor, amenințarea lui nu mă sperie, ci îmi trimite fiori plăcuți în corp și pot spune că ceva în mine abia așteaptă momentul în care mă va pedepsi.

— Am să fac tot posibilul... să mai adun.

Un sunet gutural se aude în spatele meu, exact când ajung la frigider și îi simt corpul foarte aproape în spatele meu, dar nu mă atinge.

— La dracu', Ariana, tu vrei să nu mai ieșim din casă câte zile vom mai avea?

— Momentan, vreau să fac ceva de mâncare, până nu leșinăm amândoi de foame, spun zâmbind.

— Pot să te ajut?

— Nu știu... Poți?

Mă întorc pe jumătate spre el.

— Ai mai gătit?

Clipește de câteva ori.

— Nu. Dar prind foarte repede dacă îmi arăți ce trebuie să fac.

— Mă gândeam la o frittata. Ce părere ai?

— Dacă mă întrebi de frittata ca mâncare, îmi place. Dacă mă întrebi ca și viitor bucătar, nu am nici cea mai mică idee ce trebuie să fac.

Râd din nou.

— Îți arăt eu. E simplu.

— Bine, *hermosa*. Am încredere în tine.

Îmi zâmbește cald și sincer. El are încredere în mine, dar eu tot nu știu dacă pot să spun același lucru.

Capitolul 22

Santiago

Chiar dacă în calendar este sâmbătă, pentru mine este tot o zi de muncă, în special acum, când trebuie să mă zbat de zece ori mai mult să îmi recapăt drepturile la Curte. Așa că, după micul dejun, plec cu greu de la Ariana, fug acasă, fac un nou duș, mă schimb într-un costum și o iau din loc.

Dar gândul meu a rămas în continuare la ea, la cum mă simt când sunt cu ea, la cum mă simt de gol acum că am plecat de lângă ea și cât de nerăbdător sunt să mă reîntorc.

Zâmbesc, amintindu-mi de interdicția de a mai intra în casa ei. Un avantaj pentru mine, deoarece în dormitorul meu sunt mai multe jucării sexuale cu care ne putem distra și mă bucur enorm știind că e dispusă să încerce. Pot spune că sunt chiar entuziasmat să îmi pun în practică toate fanteziile care mi-au trecut prin minte de când am văzut-o prima dată.

Și totuși, faptul că nu am voie să fac ceva, nu îmi place, așa că am o idee mai bună să-i dovedesc că nu o să fie cum vrea ea, ci cum vreau eu. Întotdeauna iese cum vreau eu, atât timp cât știu ce vreau. Iar acum, știu că o vreau pe Ariana, că îmi

place de ea și îmi face plăcere să petrec timp cu ea, atât în pat, cât și în afara lui.

Dar are dreptate că este o aventură, ceva ce o să se termine când eu o să mă întorc în Spania. În continuare, este o provocare pentru mine să fiu fidel unei singure femei și uite că a trecut aproape o săptămână și eu nu am mai fost cu o altă femeie în afară de ea. Ceea ce e o premieră pentru mine, să am timp de așa ceva și, cu toate astea, să îl petrec cu o singură persoană.

Dar îmi place. Asta mă surprinde cel mai tare, că nu simt nevoia de altceva, de altă femeie, ba chiar simt că vreau și mai mult de la Ariana. E ciudat.

Din păcate azi am o zi atât de plină, cu un zbor până în New York, încât nu știu dacă o să am ocazia să o văd, nici măcar spre seară. I-am spus și ei că o voi anunța dacă ieșim măcar la o cină târzie, dar șansele sunt minime să ajung acasă la o oră rezonabilă.

După ce dau un telefon pentru a-mi pune la punct planul răutăcios de a-i da convingerile peste cap, mă dedic un pic interviului ei și discut cu cei de la Curte despre imaginile pe care trebuie să le furnizeze cât mai curând colegilor Arianei, pentru a face montajele necesare emisiunii. Mai sunt șase zile și lucrurile trebuie să se miște foarte repede pentru ca ea să aibă parte de succes. Chiar îmi doresc să iasă bine emisiunea și ea să fie mulțumită de rezultat.

Ariana

După plecarea lui Santiago, casa mi se pare atât de pustie... E plăcut să mai fie și altcineva aici, în afară de mine și, o dată pe săptămână, menajera.

Ies la o scurtă repriză de alergat, știind că am destul timp să mai lenevesc după aceea, înainte de a merge la muncă. Sâmbăta e o zi lejeră, având doar o emisie și apoi, liber până luni.

În timpul mișcării mele sub soarele călduros, imagini ale lui Santiago îmi revin de multe ori în mine, dar încerc să le alung de fiecare dată și să mă focusez doar pe alergat.

Mă întorc acasă epuizată, dar nu apuc să închid ușa în spatele meu, că cineva sună la sonerie. Deschid imediat și văd în fața mea un băiat la vreo 20 de ani, îmbrăcat ca un curier.

— Domnișoara Ariana Acosta?

— Da, răspund eu, așteptând mai multe detalii.

— Avem o livrare pentru dumneavoastră.

Și fără să mai aștepte răspunsul meu face un semn și, dintr-o dubiță parcată în fața casei, coboară mai mulți tineri, fiecare cu câte un buchet imens de trandafiri. Efectiv, trec pe lângă mine salutându-mă scurt și intră în casă, continuând să facă câteva ture de acest gen.

Totul se petrece atât de repede, încât nici nu

îmi dau seama când armata de băieți pleacă și, întorcându-mă pe călcâie spre sufrageria mea, îmi dau seama că toată camera este plină de trandafiri roșii. Plină! Cred că sunt aproape 20 de buchete de diferite dimensiuni, fiecare cu vază și așezate peste tot.

Un singur buchet dintre cele așezate pe masă este format numai din trandafiri albi și, apropiindu-mă de el, observ și cartonașul atașat. Îl deschid și încep să râd când văd mesajul „Uite că până la urmă florile tot au intrat în casa ta. Urmez și eu. S"

Am nevoie de minute bune să mă liniștesc din râsul nebun. Omul ăsta chiar nu e sănătos la cap! Și nu mă plâng! Abia după vreo oră reușesc să le găsesc buchetelor un loc mai potrivit prin casă, iar buchetul alb își găsește locul în dormitorul meu. Și uite că timpul meu de leneveală s-a dus, dar mă bucur că l-am umplut cu o surpriză atât de plăcută. Am încercat să îl sun, dar are telefonul închis, ceea ce mă face să bănuiesc că este deja în avion spre NY. Îi dau totuși un sms: „Florile sunt minunate! Îți mulțumesc pentru surpriză, chiar dacă m-a făcut să îmi încalc regula. Ai găsit o firmă care să te livreze și pe tine, sau cum intenționezi să intri în casă?"

După ce trimit sms-ul, îmi continuu programul normal al zilei.

La birou, am pe masă un teanc de dosare și bilețele de la câțiva colegi de la echipa de montaj. Știu că trebuie să iau legătura cu persoana de

contact de la Curtea Regală pentru a-i ruga să ne dea filmările necesare, dar când ajung la colegii mei, aceștia îmi spun că deja au fost contactați și materialele au început să vină.

În spatele meu, își face apariția și Edy, plin de entuziasm.

— Săptămâna asta nici că se putea încheia mai bine! De jumătate de oră tot primim materiale cât să facem 10 emisiuni despre Familia Regală!

— Dar nici nu am apucat să îi sun, zic confuză.

— Se pare că domnul Duce i-a instruit deja să ne contacteze, mă lămurește Edy. M-au sunat acum două ore, le-am spus ce avem nevoie și deja lucrurile s-au pus în practică.

Ridic din sprâncene. Se pare că Santiago chiar s-a mobilizat așa cum mi-a promis aseară, chiar dacă urma ca eu să îi sun.

După câteva minute, îmi fac totuși datoria și sun persoana de contact, pentru a-i mulțumi. Avem o conversație plăcută și tipul îmi mărturisește, printre altele, că este vărul lui Santiago și ține neapărat să îmi mărturisească cât de surprins a fost când a auzit că Santiago este într-o relație serioasă. De asemenea, îmi urează multă răbdare cu el pentru că sunt prima femeie care a reușit să îl îmblânzească pe armăsar, dar el e convins că efortul meu o să merite.

Cuvintele lui pline de optimism mă înduioșează și îmi duc rolul în continuare, chiar dacă în mintea mea e ceva de genul „Dacă ai ști tu cât de

falsă e relația asta...". Cunoscându-l pe Santiago, cu fiecare minut care trecea, îmi dau seama că are multe părți bune și că este adevărat ce îmi spune acest om, că Santiago merită efortul, însă... nu e cazul. Cu conștiinciozitate, îmi repet mereu ca o mantră că totul este un teatru, iar confirmarea mi-a venit și din partea lui azi-dimineață.

Cu puțin timp înainte să intru în emisie, telefonul îmi vibrează, anunțându-mă că am un mesaj. Inima îmi bate mai repede când văd că expeditorul este Santiago și citesc repede mesajul:

„Te asigur că voi fi ambalat foarte frumos și voi purta și o fundă roșie. Doar că e posibil să nu o vezi, decât dacă mă dezbraci. ;)"

Nu pot să cred că a scris asta! Și a pus și un emoticon? Santiago, Ducele de Calabria pune emoticoane la mesaje? Nu pot să nu chicotesc singură în spatele biroului, simțindu-mi obrajii înroșiți. Dar prefer să fac pe naiva.

„Nu știu la ce te referi. Adică nu o să apari cu ea legată la gât?"

Răspunsul lui vine imediat: „Este o variantă, *mi hermosa*, dar eu mă gândeam mai mult să o leg de acea parte a corpului meu pe care azi dimineață am privit-o amândoi cum intra încet în tine."

Doamne, ia-mă! ACUM, nu pot să cred că a scris asta! Clar, fața mea a luat foc și nu mai știu pe unde să mă pitesc, să nu mă vadă colegii! Un nou mesaj vine de la el la fel de repede.

„La dracu', Ariana... Am o erecție cât casa,

amintindu-mi cât de bine este în tine. Și nu este prima dată pe ziua de azi când sunt în starea asta."

„Nu mă ajuți deloc să am o zi mai ușoară" îi scrie eu.

„De ce, tu să ai o zi mai ușoară când eu sufăr pe aici? Hai să suferim împreună!"

„Nu pot. Intru în emisie în câteva minute, așa că vezi ce mai scrii, că las telefonul în geantă, ca de obicei"

„Ia-l cu tine. Citești în pauzele publicitare și îmi răspunzi când termini știrile"

Nu știu de ce îl ascult și bag telefonul în buzunarul pantalonilor, înainte să îi dau un sms cu „Ok" și să fug.

Transmisia începe și, la scurt timp după aceea, telefonul meu vibrează. Câteva minute mai târziu, vibrează din nou la fel de scurt. Înjur în gând faptul că nu l-am oprit de tot, dar reușesc să îmi păstrez concentrarea până la prima pauză, când citesc repede mesajele lui.

„A fost la fel de erotic ca în seara când ai venit la mine și mi-ai atins excitația pe care apoi ai gustat-o de pe degetele tale"

Respirația mi se oprește.

„Sau azi dimineață când te-am plesnit peste fund, iar tu ai scos cel mai erotic sunet, în timp ce am intrat tare în tine"

Dracu' mai respiră, că eu sunt varză leșinată și tot sângele îmi e în obraji, iar un foc tăcut începe să mocnească între picioare, amintindu-mi momentele pe care el le pomenește.

Doamne, ce poate să îmi facă bărbatul ăsta...

— Ariana, te simți bine? îl aud pe producător vorbindu-mi în cască.

— Da, da, zic repede, băgând telefonul la loc în buzunar.

— Că te-ai înroșit, deodată, la față. Respiră adânc, că în zece secunde intrăm din nou în direct.

Încerc să respir, dar cine își mai amintește cum se face?

Capitolul 23

Ariana

Cum ies din emisie, îi dau mesaj.

„Ești bun, trebuie să recunosc. Te pricepi să agiți o fată în cele mai nepotrivite momente..."

Din nou îmi răspunde destul de repede.

„De aceea aveai obrajii atât de roșii după ce ți-am dat ultimul mesaj? Sau era lumina nepotrivită?"

Wow! M-a văzut la TV?

„Era efectul mesajelor tale. Din fericire, celălalt efect era doar între picioarele mele și nu s-a văzut"

Dacă vrea să joace murdar, atunci joc și eu la fel.

„Spune-mi că nu faci glume cu mine..."

„Nu îmi arde de glume, Santiago. Mesajele tale m-au excitat, amintindu-mi cum intrai în mine și corpului meu nu i-a păsat că eram în timpul unei transmisii în direct."

„La dracu', acum iar sunt excitat. Și sunt într-o ședință cu încă vreo 10 persoane la masă."

„Și de ce stai cu mine de vorbă dacă ai treabă?"

„Pentru că discuția cu tine este de o mie de ori mai interesantă decât întâlnirea asta"

Momentul potrivit să mă joc un pic mai dur, așa cum a făcut și el.

„Fac pariu că ți-ai dori să fiu acum sub masă, să îți desfac încet șlițul la pantaloni și să îți eliberez erecția pentru a o putea gusta cu poftă, cu buzele mele date cu rujul roșu..." „Îmi imaginez că ești excitat și pulsezi de dorință în gura mea, în timp ce te pierzi tot mai adânc printre buzele mele..."

Dumnezeule, în viața mea nu am dat un mesaj erotic și nici nu știu de unde îmi vin cuvintele astea. Dar, în timp ce încerc să îl torturez pe el, trebuie să recunosc că nici mie nu îmi este indiferent. Numai imaginile pe care încerc să i le descriu, mă fac să îmi simt corpul mai fierbinte și pulsul mai ridicat.

Răspunsul lui vine după câteva clipe.

„La dracu', eu ți-am spus că o să mă omori" „Dar, pe lângă asta, o să mă și falimentezi, că nu am mai putut să stau în aceeași încăpere cu oamenii ăia și am ieșit să mă răcoresc."

„Măcar tu ai putut să ieși, eu nu am putut să plec din emisie."

„Să înțeleg că asta a fost răzbunarea ta?"

„Nu aș numi-o așa. Nu îmi place să cred că sunt atât de rea."

„Mie îmi place să cred că ești... o fată rea și o să fii pedepsită."

Sună a replică ieftină dintr-un film, dar este excitant să citesc aceste cuvinte adresate mie de către un bărbat care știe cum să facă să te pedepsească, ducându-te pe cele mai înalte culmi ale plăcerii.

„Abia aştept!" îi răspund.

„Nu ai idee ce efect ai asupra mea."

„Nici mie nu îmi e uşor."

Trag adânc aer în piept şi simt că sinceritatea noastră intră pe un teren minat. Îmi strâng repede lucrurile, îmi iau la revedere de la colegi, pentru că îi văd abia luni şi pornesc spre maşină, când telefonul începe să îmi vibreze în mână. Instant, sunt cuprinsă de emoţii când văd numele lui pe ecran.

— Santiago...

— La dracu, Ariana, aud vocea lui chinuită. Nu mai sunt în stare să termin şedinţa asta pentru că am în cap doar ce mi-ai scris...

— Scuze, zic reţinut. Nu am vrut să îţi creez probleme.

— Nu îţi cere scuze, că nu ai de ce. Mâine eşti liberă, nu?

— Da, zic confuză.

— Ai plecat de la birou?

— Acum mă urc în maşină.

— Ok. Te duci acasă, împachetezi nişte haine potrivite frigului din New York şi, în două ore, un şofer o să te aştepte în faţa casei.

— Poftim?

— Te vreau aici şi, la cum stau lucrurile, mai mult ca sigur voi rămâne peste noapte în New York. Totodată, sora mea ar vrea să te cunoască şi cred că este ocazia perfectă să luăm mâine prânzul cu ea şi apoi să revenim în Miami.

Un val de informații care mă copleșesc.

— Sora ta?

— Ea e neimportantă în discuția noastră. Aici e vorba despre mine. EU te vreau aici.

Chicotesc.

— Un pic egoist. Și cu toate astea, nu pot să nu te întreb: iar ai uitat treaba cu „te rog?"

— Vrei să te rog, Ariana? vocea lui e vicleană și îi simt zâmbetul malefic.

— Da.

— Bine. Ariana, ai vrea, te rog, să vii în New York?

— De ce? întreb, dar sigur își dă seama că râd în timpul ăsta.

— Te joci cu focul, zice încet, apoi continuă pe aceeași voce mieroasă de mai devreme. Pentru că te rog politicos să îmi fii alături chiar din noaptea asta, ca să ți-o pot trage până când TU o să mă rogi să te las să dormi.

Încep să râd de efortul lui de a fi un gentleman prin modul lui de a vorbi, dar cu toate astea, încerc să fiu mai serioasă când îi spun:

— Adică nu o să mă lași să dorm? A... nu vin...

— Ariana...

Un singur cuvânt spus ca un tunet de către el, îmi oprește aberațiile și mă face să simt fiori pe spate.

— Te duci acasă, îți pregătești bagajul și ne vedem peste câteva ore. Și o să mă asigur ca la noapte o să fii pedepsită cum se cuvine pentru ceea ce îmi faci TU mie.

Inima continuă să îmi bată ca nebuna chiar și după ce închidem conversația. Acasă, îmi strâng mecanic un mic bagaj pentru o zi de noiembrie în New York, unde temperaturile sunt mult sub cele din Miami în această perioadă.

Când aud soneria de la intrare, cobor repede și îl văd pe șoferul lui Santiago, care ne-a dus la restaurantul unde am luat prima noastră cină.

— Bună ziua, domnișoară Acosta, îmi spune politicos. Eu sunt Marco și am vrut să vă anunț că am ajuns. Oricând sunteți gata, putem porni.

— Bună, Marco, îi zâmbesc cald. Te rog să îmi spui Ariana. Mai am nevoie de câteva minute să mă asigur că totul e în ordine prin casă.

Acum, dacă stau să mă gândesc, cred că nu am mai plecat de acasă de câțiva ani...

— Dar... zic oprindu-l din drumul lui înapoi spre mașină. Mai exact care este traseul?

— Vă conduc la aeroport unde, între timp va ateriza avionul Ducelui de Calabria, cu care veți zbura la New York în cel mai scurt timp.

Rămân cu gura căscată. Nici măcar o secundă nu m-am gândit la cum o să ajung la New York, dar nici într-o mie de ani nu m-am gândit că o să merg cu avionul privat al lui Santiago.

— Ok... zic încercând să îmi revin din șoc.

Intru în casă și îi dau un mesaj lui Santiago.

„Puteam să îmi iau un bilet de avion și să vin cu o companie obișnuită... Nu trebuia să te deranjezi..."

„Crede-mă că nu este niciun deranj. Era deranj mai mare să aștept după tine cine-știe-câte ore să găsești un zbor, plus că iubita unui Duce nu zboară cu orice avion, pentru că merită ce e mai bun ;)"

Iar un emoticon, iar încep să râd.

„Îți mulțumesc pentru confortul oferit."

„Ai plecat de acasă?"

„Acum." Îi răspund, în timp ce îmi iau micul troler și geanta pe umăr.

„Hai mai repede!"

„Ce nerăbdător ești!"

„Normal! Te vreau!" „De ce dracu' am plecat de la tine de dimineață?"

„Pentru că aveai treabă de făcut?"

„Aș fi preferat să te fac pe tine!"

„Răbdare, domnule Duce."

„Cu tine nu prea am așa ceva..."

Nici eu, dar nu îi spun asta. Mă las moale în bancheta mașinii luxoase care mă conduce spre aeroport și încerc să nu mă gândesc la cum mă face el să mă simt.

Avionul este superb, mic și foarte luxos în interior. O însoțitoare de bord mă servește cu un pahar de șampanie, pe care nu îl refuz, iar după ce îmi vine și cu un fel de mâncare sofisticată și extrem de gustoasă, nu mă pot abține să nu trag un pui de somn pe fotoliul comod.

Sunt trezită tot de minunata femeie, care mă anunță cu un zâmbet cald că în câteva minute

ajungem în New York, unde o mașină mă așteaptă să fiu dusă la hotelul unde este Santiago.

Este de ajuns să îi aud numele și inima îmi bate cu putere, fiind entuziasmată să îl văd. Afară, este deja întuneric și ceasul îmi arată că este trecut de ora 19.

Coborând din avion, sunt lovită de un curent mult prea rece pentru corpul meu obișnuit cu temperaturile mereu ridicate ale Floridei. Îmi trag haina pe lângă corp, dar nu mă ajută prea tare. M-am îmbrăcat într-o rochie din stofă nu foarte groasă, de culoare maro roșcat, lungă până peste genunchi și cu o curelușă subțire în talie, dar se pare că am subestimat diferența de temperatură. Cel puțin momentan, până mă obișnuiesc un pic cu noile temperaturi.

În limuzina călduroasă îmi deschid și telefonul, dar nu am niciun mesaj. Șoferul mă anunță că vom ajunge în aproximativ 40 de minute la hotel, așa că mai profit de ocazie să lenevesc, bucurându-mă de luminile orașului pe care nu l-am mai vizitat de aproape doi ani.

Capitolul 24

Santiago

Dau ture de aproape 30 de minute prin apartamentul închiriat la ultimul etaj al acestui hotel, de când am reușit să scap din ultima întâlnire pe care am avut-o chiar la parter. Nu știam cum să scap mai repede de oamenii ăia, de parcă asta ar fi adus-o pe Ariana mai repede.

Dar măcar acum sunt liber să mă învârt ca un leu în cușcă, așteptându-mi prada pe care abia aștept să o devorez. Toată ziua am avut o erecție greu de ascuns, gândindu-mă la ea, iar după mesajele ei mi-am dat seama că nu pot să mă concentrez la absolut nimic dacă nu o aduc lângă mine cât mai repede.

Cu toate astea, ceva în stomacul meu îmi reamintește că sunt un muritor și trebuie să mă hrănesc. Sunt sigur că și ei îi este foame. Când șoferul îmi scrie că vor ajunge în mai puțin de 15 minute, dau și comandă la room service pentru mâncare.

Cât de agitat sunt...

Deodată, aud zgomot la intrare și, ca o furtună, îmi fac intrarea în livingul mare.

Dios mio, cât e de frumoasă!

Un angajat al hotelului îi lasă micul troler, iar apoi se retrage repede, lăsându-ne singuri.

Ariana îmi zâmbește cald, dându-și jos paltonul de pe umeri, dar eu nu sunt capabil să vorbesc. Din doi pași sunt lângă ea și, cuprinzându-i chipul frumos cu ambele mâini, îi zdrobesc buzele cu ale mele.

Nu mă satur de gustul ei, chiar dacă limba mea i-a invadat gura, smulgându-i un geamăt dulce. Mă primește cu aceeași dorință, mâinile ei prinse în părul meu mă îndeamnă să vin mai aproape. O lipesc de ușă, aproape strivind-o cu corpul meu, împingând-o cu pelvisul, iar o mână coboară pe trupul ei subțire, conturându-i fără pic de delicatețe un sân, apoi talia, fundul pe care mi-l doresc roșu sub palma mea, pentru că vreau să o pedepsesc. De ce? Pentru că mă simt atât de lipsit de control în ceea ce o privește.

Rochia, este mult prea lungă pentru răbdarea mea de acum, deci am nevoie de ambele mâini să i-o pot ridica mai sus, cât să îi permit mâinii mele să-i mângâie piciorul fin, acoperit de un dres subțire, care se termină cu o bucată de dantelă în partea de sus.

Oh, Doamne, are dres cu bandă dantelată.

— Mă omori, șoptesc printre buzele noastre lipite, știind că sunt un om terminat lângă ea.

Îmi continuu călătoria un pic mai sus, spre locul ei magic pe care deja îl simt fierbinte sub materialul fin pe care degetele mele îl ating acum.

Continuu să o devorez cu gura, sorbindu-i fiecare geamăt care îi scapă, dar degetele mele sunt

tot acolo, masând încet, dar pline de nerăbdare. Îi dau chiloții într-o parte și o simt goală, fină și foarte umedă.

Mă desprind de buzele ei și o privesc în ochi, observând fiecare emoție exprimată pe chipul ei în timp ce mâna mea se mișcă acolo jos, iar două degete o pătrund încet.

Ochii ei sunt plini de dorință, iar buzele umflate sunt întredeschise pentru a putea respira tot mai rapid. Închide ochii, mușcându-și buza de jos, dar nu o las.

— Deschide ochii, șoptesc poruncitor. Uită-te în ochii mei până când îți dai drumul.

Oricât de mult vreau să fiu în ea, imaginea ei, copleșită de plăcerea pe care i-o ofer cu degetele mele, îmi place la fel de mult. Oare o să mă satur vreodată să o privesc?

Mișcările mele sunt tot mai îndrăznețe, tot mai necruțătoare și o pătrund tot mai repede, tachinând, în același timp, moțul sensibil al clitorisului și nu durează foarte mult până când gemetele ei devin mai puternice și o simt cum se strânge sub lovitura orgasmului.

Îmi lipesc din nou gura de a ei, sugându-i fiecare buză în parte, tot mai încet, până când corpul i se liniștește.

Sub privirea ei epuizată, îmi ling degetele care au fost în ea și, deodată, se uită la mine cu ochii mari:

— Chiar trebuie să fii de fiecare dată la fel de

surprinsă? Ți-am spus că ești felul meu preferat de mâncare.

— Nu știu dacă o să mă obișnuiesc cu imaginea asta.

— Atunci am s-o repet până când nu o să îți mai pară nimic deosebit.

Și fără să mai aibă timp de replică, o iau în brațe și mă așez pe canapea, ținând-o în poala mea. Îmi doresc să fac altceva, dar știu că trebuie să vină mâncarea și vreau să fie hrănită bine înainte de a continua. Pentru că, dacă încep, nu mă opresc prea curând, la câte îmi doresc să fac cu ea.

— Cum a fost zborul? o întreb, jucându-mă cu o șuviță din părul ei șaten și moale.

— Foarte plăcut. Îți mulțumesc!

Îmi zâmbește și nu am cum să nu îi răspund la fel.

— Nu ai de ce să îmi mulțumești. După ce că ți-am răpit tot timpul liber pe care îl mai aveai în weekend, măcar atât am putut să fac.

— Este și plimbarea asta un mod foarte plăcut de a-mi umple timpul.

Ridic o sprânceană, în glumă.

— Asta sunt eu? O umplutură de timp?

— Cum am spus, una foarte plăcută, zâmbește amuzată.

— Sunt sigur că după noaptea asta o să mă declari cea mai plăcută umplutură de timp.

Chicotește cu acel sunet delicios de dulce.

— Ești atât de sigur pe tine... Arogant ca întotdeauna.

Ridic nevinovat din umeri.

— Am toate motivele să fiu.

— Cum rămâne cu modestia?

— Este un capriciu pe care eu nu mi-l permit. În lumea mea, un moment de modestie poate fi asociat imediat cu slăbiciunea.

— Deci, mereu trebuie să ai această atitudine rece, arogantă și lipsită de empatie?

Cuvintele ei sunt un pic dure, chiar dacă îmi zâmbește. Nu este prima dată când le aud, dar parcă spuse de ea sună diferit și urât.

— Tu așa mă vezi?

— La o primă vedere, da, așa pari. Dar, din când în când, mai văd niște crăpături în toată armura asta de cavaler și atunci reușesc să văd ceva frumos și dincolo de aspect.

— Dincolo de armură.

— Da.

— Dacă vrei, pot să dau jos chiar acum toată armura și o să vezi cât de frumos sunt gol.

— Santiago... mă lovește în glumă în umăr și râdem amândoi.

— Ai un pic de răbdare până mâncăm apoi trecem și la lucruri serioase.

— Cât de serioase? Vorbim despre premiul Nobel? Politică? Criza financiară?

Pare serioasă, dar e o mască pe care o ascunde cu greu. Și asta o face să mustăcească cu cât eu mă uit mai încruntat la ea.

— *Dios mio*, ce o să îți fac mai încolo... O să

vezi cât de serios sunt când o să te pedepsesc și cât de serioasă o să fii tu când o să țipi de plăcere.

Înghite în sec. Gestul nu îmi scapă și zâmbesc mândru că am acest efect asupra ei.

Nu pare intimidată și nu a fost nicio clipă intimidată de mine, chiar dacă a știut cine sunt. Ba, din contră, de la început mi-a dovedit că nu îi pasă de poziția mea și că ea mă vede ca pe un egal. Iar asta e ceva rar pentru mine. Iar când spun astfel de lucruri legate de preferințele mele sexuale, nu citesc în ochii ei spaimă, ci excitație. Și asta mă aprinde și mai tare. Pare dornică să exploreze cât mai multe cu mine și astfel îmi face sufletul să tresară de încântare. Orice experiență alături de ea pare ceva cu totul și cu totul nou și deosebit. Pentru că mă face să văd totul prin ochii, atingerile și gemetele ei. Iar cu cât dau mai multă atenție detaliilor, cu atât îmi pare mai deosebit tot ce facem împreună. Iar atracția... Oh, Dumnezeule, atracția... E ceva ce nu îmi pot explica, e ceva ce nu pot controla. E ceva ce îmi place la nebunie și mă face să mă simt mai viu decât am fost vreodată.

Ciocănitul din ușă ne întrerupe momentul, dar când vrea să se ridice, o strâng mai bine în brațe, blocându-i inițiativa.

Cei de la room service aduc platourile cu mâncare și le așază frumos pe masă. Abia după ce ei pleacă, mă ridic în picioare, ducând-o în continuare pe Ariana pe brațe până la masă, unde o așez pe scaun.

— Știi că puteam să merg și singură.

— Nu cred că înțelegi nevoia mea de a te atinge și cât am tânjit după asta de când am plecat de la tine, azi-dimineață.

— Atât de multe s-au întâmplat azi, că nici nu îmi vine să cred că au trecut doar câteva ore.

— Câteva mai multe ore, completez zâmbind. Dar din fericire, acum ești aici.

Îmi zâmbește și, după câteva secunde în care ne privim direct în ochi, ne reîndreptăm atenția spre mâncare.

Mâncăm și glumim despre diverse lucruri, presărând din când în când câte o tentă sexuală care o face să își dea ochii peste cap, iar asta mă amuză de fiecare dată, dar suntem relaxați, chiar dacă tensiunea sexuală plutește în continuare. Și sunt foarte dornic să o duc în dormitor, unde o pungă cu câteva jucării, pe care le-am achiziționat acum câteva ore, ne vor face noaptea mult mai interesantă.

Oare cum va reacționa? Oare mă va lăsa să le folosesc? Oare îi va plăcea?

De ce dracu' îmi pasă atât de tare?

Capitolul 25

Ariana

Un minut alături de el pare cât un an. Timpul se oprește în loc și cu fiecare clipă petrecută împreună, am senzația că ceva între noi se leagă și mai mult. Devenim din ce în ce mai relaxați unul în prezența celuilalt și contrar tuturor bărbaților pe care i-am cunoscut până acum, cu el simt că totul e sincer și nu trebuie forțat nimic.

El este sincer, indecent de sincer de cele mai multe ori, dar asta mă face să mă simt și mai relaxată și să fiu la fel de deschisă cu el. Mă face să renunț la inhibiții și nu îmi dă nicio secundă sentimentul că ar trebui să fiu rușinată de ceea ce facem.

Da, este o aventură, dar cred că tocmai asta ne ajută să fim atât de liberi. De fapt pe mine, că el sunt sigură că nu avea o astfel de problemă nici înainte.

Însă, periculos este faptul că mie îmi place tot mai mult să fiu cu el. Da, este același om pe care l-am cunoscut, arogant, egoist și dacă nu ar fi aranjamentul nostru, ar fi la fel de afemeiat, dar pe lângă asta, celelalte defecte îmi par acum... drăguțe.

E ca un copil răsfățat, obișnuit să primească

mereu ceea ce vrea și când nu i se face pe plac, pare surprins, poate chiar șocat, iar asta mă amuză cel mai tare.

Deci da, îmi place de el și trebuie să am grijă să nu încep să sper la ceva mai mult.

Pierdută în gândurile mele, sunt trezită de atingerea degetelor lui calde pe bărbia mea, ridicându-mi astfel fața pentru a-l privi în ochi.

— La ce te gândești?

— Nimic important, zic zâmbind un pic forțat.

— Minți. Ți-am spus că vreau să fii sinceră cu mine.

— De unde știi că te mint?

— Pentru că încep să te cunosc prea bine. Corpul tău, chipul tău... toate îmi transmit semnele necesare pentru a-mi da seama de nevoile tale.

— Nevoi... zic încet, ca o șoaptă.

— Deci ce te neliniștește?

— Tu, răspund direct.

Ridică pentru o secundă sprâncenele.

— Mai exact?

— Felul în care mă faci să mă simt, fără limite și fără inhibiții. Cu altcineva probabil mi-ar fi fost rușine să fac ceea ce fac cu tine, dar tu... ai un efect ciudat și mă faci să îmi pierd controlul cum nu am mai făcut-o vreodată.

— Pentru că nu sunt ca oricare alt bărbat, iar tu nu ești ca oricare altă femeie și ai același efect asupra mea când vine vorba de control, ți-am mai zis. Consideri ceva greșit în ceea ce e între noi?

— Hmm... nu.

— Suntem liberi să facem ce vrem, Ariana, asta este avantajul nostru. Este un aranjament între noi care ne obligă să facem anumite lucruri pentru a păstra o imagine, însă acesta este doar baza a ceea ce avem. Ce am construit peste această poveste este un bonus, așa cum l-ai numit și tu, destul de plăcut pentru amândoi. Dar dacă devine greu de suportat, știind că odată ce baza se dărâmă, va pica totul, vreau să îmi spui. Nu vreau să avem alte așteptări niciunul dintre noi.

— Ce vrei să spui? întreb cu inima mică, chiar dacă știu exact la ce se referă.

— Eu nu am avut niciodată o relație de durată pentru că mi-a plăcut foarte mult stilul meu de viață independentă, în care afacerile mele au ocupat mereu primul loc, iar femeile nu au fost o obligație, ci un mod de a mă rupe de ritmul agitat al fiecărei zile. Tu nu ești ca femeile pe care le-am cunoscut. Ești cu adevărat diferită, însă eu am o viață în Spania, tu o ai aici, în Miami și orice tip de relație ar fi imposibilă între noi, odată cu plecarea mea.

Cuvintele lui dor și nu îmi dau seama de ce, pentru că este purul adevăr pe care îl știam și eu foarte bine. Dar cred că auzindu-l și din gura lui, face ca totul să fie dureros de adevărat.

Și deodată, o voce din cel mai ascuns colț al creierului meu, îmi reamintește că trebuie să fiu realistă și să accept că, și dacă relația mea cu San-

tiago ar deveni una reală, el nu este genul de bărbat care să se poată dedica unei singure femei, indiferent de atracția existentă. Vocea îmi reamintește ceea ce am știut din prima clipă: din punctul ăsta de vedere, Santiago este un bărbat periculos, care ar putea să îmi frângă inima cum nu a mai făcut-o nimeni până acum. Așa că alung orice speranță din mintea mea aiurită și îi zâmbesc sincer.

— Știu și eu asta.

— Iartă-mă dacă te-am supărat, doar că nu vreau ca aranjamentul ăsta să îți producă suferință când se va termina.

Oftez.

— Și dacă o să îți producă ție? întreb rânjind, ceea ce face ca atmosfera serioasă să se mai risipească, iar el îmi răspunde cu un zâmbet malefic.

— Nu sunt genul. Aș putea zice că nu am inimă, deci nu are ce să sufere. Cu toate că ceva din pantalonii mei cred că o să îți ducă dorul.

— Nemernicule...

Râde la gluma mea.

— Nimeni nu are curajul să îmi vorbească în față așa cum o faci tu.

— Poate că ar fi timpul! Ești prea răsfățat...

— Răsfățat? întreabă cu ochii mari de uimire, dar la fel de amuzat.

— Da. Și poate că e timpul să te pedepsesc eu pe tine.

— Eh, hai că p'asta nu am mai văzut-o până acum. Și cum o s-o faci?

Pare intrigat de sugestia mea și nu îmi ia mult timp să mă gândesc ce vreau să îi fac.

— O să vezi.

Înghite în sec și se vede că îi place ideea, chiar dacă are o reținere.

Mă ridic în picioare și, apropiindu-mă încet de el, îl trag de cravată spre mine.

— Va trebui să fii foarte ascultător, îi șoptesc cu buzele apropiate de ale lui, dar fără să îl ating. Și mă vei atinge doar când o să îți dau voie.

Se încruntă.

— Nu am voie să te ating?

— Vor fi atingeri, dar după regulile mele.

Clipește de câteva ori, ca și când nu își dă seama la ce să se aștepte și, cu toate astea, nu pare cel mai încântat.

Îl trag de cravată, ridicându-l de pe scaun și îl conduc spre dormitor, unde mai devreme am văzut un scaun ideal pentru ce am în gând. Scaunul e destul de solid și nu are mânere.

— Așază-te, îi spun încet. Și dă-ți jos vesta.

Ascultător, dar în același timp cu o sclipire în ochi, se dezbracă de vesta pe care o mai are peste cămașă, sacoul fiind deja abandonat prin living.

Mă apropii de el și încep să îi desfac încet cravata. Îi simt respirația caldă pe față și îl las să îmi simtă mirosul pielii, venind cu gâtul aproape de chipul lui, dar nu îl las să mă atingă și când simt că vrea să o facă, mă dau repede înapoi.

— Nu ai voie, încă.

— Presimt că o să fie al dracului de greu de suportat pedeapsa ta, îmi spune cu vocea joasă, care îmi face corpul să fie străbătut de fiori dulci.

— Mâinile la spate.

Ridică o sprânceană și își duce mâinile în spatele spătarului. Cu ajutorul cravatei îi leg încheieturile, destul de larg, cât să nu îi fac rău.

— Chiar dacă sunt legate superficial, sunt mai mult pentru a-ți aminti că nu ai voie să mă atingi.

— Bine. Pentru că pot să mă eliberez într-o secundă.

— Regulile, Santiago. Respectă regulile.

— Cam greu. Nu cred că am făcut-o până acum.

— Tocmai cum ți-am zis: un răsfățat care mereu primește ce vrea. Azi vei fi pedepsit.

— Mă exciți maxim când îmi vorbești așa...

Privirea din ochii lui transmite același lucru și îmi așez o mână peste întăritura tot mai vizibilă din pantalonii lui.

— Observ, spun încet și el scoate un sunet gutural la atingerea mea.

Mă dau un pas în spate și mă întorc cu spatele la el. Îmi desfac încet nasturii rochiei, pe care o las să îmi cadă la picioare.

— *Dios mio*... îl aud mârâind încet și știu că se bucură de imaginea pe care i-o ofer.

Sunt îmbrăcată într-un set de lenjerie din dantelă neagră și un ciorap cu bandă dantelată, prinse de un portjartier la fel de sexy. Pantofii

negri cu talpă roșie sunt încă în picioare, ajutându-mă să mă mișc mai senzual prin fața lui și, în același timp, îmi scot în evidență picioarele lungi și fundul rotund.

Îi place.

Capitolul 26

Santiago

Este ceva cu totul nou pentru mine, să fiu eu în această poziție, legat și incapabil să fac ceea ce fierb de dorință, să o ating. Este cea mai superbă și mai sexy femeie și se plimbă ca o vulpe vicleană prin fața mea, atât de aproape cât să o pot atinge, dar totuși sunt legat la mâini și nu pot să o fac. Încerc să îi respect regulile și să mă las pedepsit de o femeie, pentru prima dată în viața mea.

Dar spectacolul merită. Cu spatele la mine se apleacă și își atinge piciorul pe toată lungimea lui, venind cu fundul sexy mai aproape de mine. Cu greu mă abțin să nu îmi scot mâinile din legătura superficială a cravatei și să o iau direct pe la spate, fără alte secunde pierdute.

Repetă gestul și cu celălalt picior, detașându-și portjartierul de dresul fin.

Se întoarce cu fața spre mine și privirea ei excitată mă face să pulsez în pantalonii care mă strâng tot mai tare.

Gestul nu îi scapă și își mușcă buza de jos, făcându-mă să pulsez din nou.

Face un pas spre mine și se așază în poala mea, călărindu-mă.

— Cum să îl pedepsim pe prinț? zâmbește

amuzată, trecându-și mâinile peste pieptul meu și desfăcând nasturii încet, unul câte unul.

— Profită de ocazie, *hermosa*, că apoi o să vină rândul meu, îi spun ușor amenințător.

— Atunci așa o să fac.

Îmi scoate cămașa din pantaloni și, dezvăluindu-mi pieptul încordat, trece cu unghiile peste pectoralii mei. Apoi, mâinile ei se urcă spre părul meu, dându-mi încet capul pe spate, pentru a-mi trasa cu limba o dungă fierbinte pe gât. Se freacă încet de mine și devin conștient că păsărica ei este exact peste membrul meu întărit, iar între noi sunt doar câteva straturi de material subțire.

— Îmi place când te simt atât de tare, îmi șoptește, continuând să presară sărutări umede pe gâtul meu, iar mâinile să coboare din nou pe piept și mai jos, spre abdomen.

— Îmi place corpul tău puternic și mare, tocmai pentru că mă face să mă simt fragilă și sub controlul tău de fiecare dată.

O mână îi coboară între corpurile noastre și mă atinge, chiar dacă continuă să se frece de erecția mea tot mai dornică de corpul ei, alimentată de cuvintele șoptite.

— Iar ce ai aici, este partea mea preferată care, atunci când intră în mine, mă face să simt cum mă umple și mă umezesc doar gândindu-mă la acest penis perfect și gros.

Continuă să se frece de mine, tachinându-mă și simt cum fierb tot mai tare.

— Tu ce ai vrea să faci acum, dacă ai avea mâinile libere?

— Să îți strâng șoldurile în palme și să mă înfig în tine cu acest penis gros care tânjește ca un nebun să îți simtă umezeala caldă.

Geme și vine cu buzele aproape de ale mele, dar își trece ușor limba peste ele.

— Păcat că ești legat.

— Dacă mai continui să mă chinui mult în felul ăsta, nu o să mai fiu pentru mult timp...

— Răbdare, prințule.

Mârâi nemulțumit.

— Nu îmi place să îmi spui așa.

— Atunci să îți spun... domnule?

— Ariana...

— Bine, bine. Nu îți mai spun, pentru că nu meriți. Ești pedepsit.

Îmi desface cureaua și mă deschide la pantaloni, iar degetele ei mă ating din nou, tachinându-mă.

Simt că înnebunesc de dorință, dar ea nu pare că se grăbește și se vede că îi face plăcere să mă tortureze. Însă, cu puțin ajutor din partea mea, îmi trage pantalonii puțin mai jos, cât să aibă acces cu ușurință la penisul erect pe care îl eliberează din strâmtoarea hainelor.

— O, da, șoptește privindu-l admirativ.

Se întoarce cu spatele la mine, așezându-se din nou în poala mea și din nou începe să își onduleze corpul superb, frecându-se de mine. Se lipește cu

spatele de pieptul meu dezgolit și își ridică brațele cât să își treacă mâinile prin părul meu.

— Ariana... mă omori...

— Nu știu dacă să te las să intri în mine sau să te las să intri în gura mea.

— Dumnezeule...

Îmi dau ochii peste cap, copleșit de cuvintele ei și de atingerile tot mai incitante. Corpul ei se freacă tot mai dornic de mine și mă frec direct de locul ei fierbinte și umed. Și geme ușor, de fiecare dată.

Încet, se ridică și simt că pleacă cu tot aerul din plămânii mei, dar se întoarce pe tocurile sexy și îmi depărtează picioarele, așezându-se în genunchi, între ele.

În clipa în care buzele ei îmi cuprind capul umflat al penisului, trecându-și limba peste el, simt că am murit și am ajuns în Rai. Imaginea din fața ochilor mei este perfectă, iar senzațiile sunt unice. Buzele ei sunt așa cum am visat: moi, fine și dornice să mă cuprindă cât mai mult, iar limba caldă mă tachinează și îmi masează vena încordată, ca într-un sărut plin de pasiune. Mă pierd în gura ei tot mai mult, până când mă lovesc de cerul gurii și chiar mai adânc, făcând-o să se înece ușor. Dar nu renunță și continuă să mă sugă cu aceeași poftă care mă duce tot mai aproape de a-mi da drumul.

Dumnezeule, e divină! Gura ei este minunată și devin tot mai dependent de ce îmi face această

femeie care îmi intră pe sub piele, tot mai mult. Vreau să îmi trec degetele prin părul ei, vreau să o ating, dar nu am voie. Iar răbdarea mea începe să ajungă la limită...

— Ariana, dacă continui așa, o să îmi dau drumul și apoi o să fie rândul meu să te pedepsesc...

— Nu, nu, nu... zice pe un ton jucăuș și, trecând din nou limba pe toată lungimea penisului meu, se ridică încet, ducându-se spre geanta ei. Pedeapsa ta nu s-a terminat. Și nu se termină până când eu nu o să am orgasm, spune și se întoarce spre mine cu un prezervativ în mână.

— Dacă vrei orgasm, îți dau câte vrei. Doar spune-mi că pot să îmi eliberez mâinile și o să te fac să gemi de plăcere toată noaptea.

Clatină încet din cap, cu același zâmbet pe chip.

— Nu, scumpule. Nu scapi așa ușor.

Îmi place alintul ei. Chiar dacă sigur l-am mai auzit, nu cred că am să uit felul în care ea îl pronunță.

Și din nou se așază în poala mea, călărindu-mă, dar de data asta buzele ei le ating pe ale mele, conducându-mă într-un sărut fierbinte și plin de dorință.

— Te vreau, Ariana, îi spun sincer, iar ea îmi răspunde, sărutându-mă din nou.

Îmi pune prezervativul și cu o mână mă conduce spre intrarea ei. Își dă bucata de lenjerie într-o parte și mă lasă să o pătrund încet. Foarte încet. Dar foarte erotic.

Ne dăm amândoi capul pe spate și simt cum pereții ei interiori se modelează în jurul meu.

— Ești atât de strâmtă, șoptesc.

— Ești atât de mare, răspunde.

— Ești atât de sexy...

— Ești atât de pervers...

— Ești atât de futabilă...

Mijește ochii, dar știe că spun aceste cuvinte ca un compliment și zâmbește în colțul gurii. Se ridică încet de-a lungul penisului meu și apoi se lasă pătrunsă din nou. Unduindu-și încet șoldurile, face acest joc agonizând să fie blând și dureros de plăcut.

Se uită în ochii mei și continuă jocul cuvintelor noastre.

— Ești un nemernic...

Și un nou sentiment ciudat mă cuprinde și îi spun serios:

— Ești atât de frumoasă.

Chipul îi devine la fel de serios ca al meu și dau dracu' cravata într-o secundă, eliberându-mi mâinile pe care le așez pe șoldurile ei și, ridicându-mi șoldurile, mă înfig tot în ea. Geme luată prin surprindere, dar nu protestează. Se freacă tot mai repede, iar eu îi vin în întâmpinare de fiecare dată, tot mai repede, până când orgasmul ei lovește cu putere, făcând-o să îmi strige numele de plăcere.

Oh și când o simt cum se strânge în jurul meu, aproape că îmi dau și eu drumul, dar mă abțin.

Pentru că am multe în plan pentru seara asta și sunt dispus să am foarte multă răbdare știind că o să merite.

Se lasă epuizată cu fruntea rezemată de a mea și o sărut încet pe buze, șoptindu-i:

— Acum e rândul meu să te pedepsesc!

Capitolul 27

Ariana

Cu greu îmi trag sufletul după orgasmul puternic, când brațele lui mă ridică ca pe un fulg, așezându-mă pe pat. Rămâne în picioare și mă privește ca și când se gândește de unde să înceapă să mă devoreze. Iar eu abia aștept.

— Am niște jucării pe care aș vrea să le folosesc, spune depărtându-se o clipă, apoi revine lângă pat cu o cutie de cadou neagră, foarte elegantă.

Nu pot să rămân indiferentă la cuvintele lui și sunt un pic curioasă. Totuși ridic o sprânceană.

— Ce jucării?

— Care mă vor ajuta să îți ofer și mai multă plăcere.

Acum ridic ambele sprâncene.

— Dacă ceva nu îți place, îmi spui și mă opresc.

— Mai exact ce ai acolo?

Desface cutia și îmi arată pe rând fiecare obiect. Primul este un set de cătușe negre, cu bandă care leagă încheietura mâinii mult mai lată și dintr-o piele care se strânge ca o curea cu cataramă, apoi scoate o mască pentru ochi și ceva ce cred că sunt cleștișori pentru sfârcuri, legați cu un lanț argintiu fin.

Cu fiecare obiect pe care îl scoate, el continuă să îmi analizeze chipul, parcă așteptând în orice clipă o reacție ciudată din partea mea. Dar obiectele nu mă sperie, cel puțin nu în prezența lui. Nu îmi dau nici cel mai mare confort, dar din punctul ăsta de vedere, am încredere în Santiago.

Mai scoate un vibrator, dar se uită la el, mijește ochii și apoi îl pune la loc în cutie.

— Azi nu vreau să fiu decât eu în tine și nimic altceva.

Și, la final, îmi rânjește malefic și scoate o cravașă.

— Nu știu de ce am impresia că ți-a plăcut când ai văzut-o prima dată.

Înghit în sec. Îmi aduc aminte perfect când l-am văzut în acea seară cu cămașa desfăcută, cu pieptul aproape vizibil și cu cravașa aia în mână. Atât de puternic și dominant...

— Este aceeași? întreb cu o mică ezitare.

— Nu, zice calm. Sunt doar ale tale. Le-am comandat azi de la un magazin din New York.

Se uită la mine și așteaptă să spun ceva.

— Deci... ce părere ai?

Mă uit la el, mă uit la jucării, cum le spune el... și simt că trebuie să îl întreb.

— Am observat tendința ta de a găsi orice motiv pentru a pedepsi și cred că de la început am făcut legătura cu ce am văzut în prima seară când te-am cunoscut. Știu că am mai discutat despre aceste plăceri, dar simt că trebuie să te întreb

dacă e doar o joacă pentru tine, sau e ceva asemănător cu ce am citit în niște cărți mai celebre.

Începe să râdă.

— Te asigur că nu este vorba de vreo traumă. Așa cum ți-am spus, îmi place să adaug mici elemente de acest gen, dar nu depășesc nicio limită și în niciun caz nu o să folosesc, cum ai spus tu, frânghii legate de sâni sau alte lucruri care pot deranja, atât fizic, cât și psihic. La mine e doar joacă și plăcere. Îmi place să te văd dându-ți drumul și aș fi în stare să vin cu orice idee mai nebună, numai să văd cât de departe poți să duci un orgasm.

— Și asta o ai cu orice femeie?

Se așază pe marginea patului, uitându-se la mine.

— Din nou, voi fi sincer cu tine și o să-ți mărturisesc că am folosit astfel de jocuri destul de des, dar mai mult pentru a tachina femeile respective și chiar pentru a le pedepsi pentru orice motiv, care putea să nu aibă nicio legătură cu ele. De exemplu, după o zi foarte urâtă la birou, în care trebuia să îmi stăpânesc nervii și să nu mă manifest, toată frustrarea acumulată o vărsam pe femeia cu care îmi petreceam seara respectivă. Dar niciodată nu am făcut pe cineva să sufere fizic, totul fiind pur sexual și nimeni nu s-a plâns. Însă, cu tine e ceva complet diferit. Pe tine nu vreau să mă răzbun după o zi grea, pe tine vreau doar să te văd cuprinsă de aceste plăceri. Este o imagine

fascinantă când îți dai capul pe spate și îmi ți̦pi numele, sau când mă privești în ochi, cuprinsă de o plăcere nemaivăzută atunci când intru în tine...

Îmi mușc buza de jos, excitată de cuvintele lui.

— Și să fiu al dracu' dacă nu am ajuns să îți cunosc fiecare gest, fiecare mișcare a corpului și când te simt că ești excitată cum știu că ești acum, sunt ca taurul de care îți spuneam, care o ia razna când vede roșu în fața ochilor.

În patru labe, vine ca acel taur fioros peste mine și sunt prizoniera corpului lui, în timp ce își pune câte o mână de o parte și de alta a umerilor mei.

— Tot nu mi-ai spus ce părere ai despre jucării. Mă lași să mă joc cu tine în noaptea asta?

Rostește întrebarea într-un mod jucăuș, dar plin de erotism, accentuat de privirea lui fierbinte și de apropierea corpului masiv și încordat.

— Sunt sigură că putem încerca.

Zâmbește vizibil fericit că are aprobarea mea.

— Să înțeleg că pedeapsa ta constă într-un număr foarte mare de orgasme?

Îmi face cu ochiul.

— Sau unul care o să facă cât zece.

Fac ochii mari și atunci buzele lui le acoperă pe ale mele și îmi pierd toate gândurile în acel sărut copleșitor.

Nu știu când sutienul meu dispare și îmi ridică mâinile deasupra capului, pentru a le prinde cu cătușele.

— Regula numărul 1: nu am un suport de care să prind cătușele, așa că va trebui să le ții mereu aici sus. Ai înțeles?

Aprob din cap, iar el îmi pecetluiește răspunsul cu un nou sărut.

Apoi, ia cleștișorii și, înainte de a-i prinde de sfârcurile mele deja întărite, îmi sărută cu poftă sânii, acordând câteva minute bune acestora. Durerea provocată de clești este destul de mică, dar din câte știu, durerea și plăcerea adevărată, vine când ei sunt îndepărtați.

Mă lasă să mă uit când îi strânge și, la final, îmi sărută din nou fiecare sân în parte, iar mișcarea sfârcurilor îmi produce puțină durere, destul de plăcută.

— O să îți pun și masca, chiar dacă știu că îți place să te uiți, iar mie îmi place la nebunie privirea ta excitată.

Aprob din nou din cap și în câteva clipe sunt învăluită de bezna oferită de mască. Din momentul ăsta, doar îl aud și îl simt.

Îmi sărută buzele din nou, apoi coboară pe maxilar, pe gât, între sâni, trage încet de lanț, reactivând acea durere plăcută, care mă face să gem ușor, îmi linge și îmi suge sânii, apoi îmi scoate repede chiloții și coboară între picioarele mele, unde imediat îi simt respirația caldă. Dar mă atinge foarte puțin cu vârful limbii, o dată și încă o dată.

Gem de frustrare, dar el nu încetează. La fel

de încet, îmi desface labiile cu degetele și din nou, limba lui trece, de data asta, toată peste sexul meu, o singură dată, apoi se îndepărtează.

— Santiago... îl rog încet.

— Asta îți e pedeapsa. Nu uita ce mi-ai făcut tu mie, mai devreme.

— La dracu', înjur printre dinți de frustrare, pentru că tot corpul meu vrea mai mult.

Și simt un corp străin un pic mai rece atingându-mă acolo jos, ca o mângâiere. Mâinile lui îmi desfac picioarele mai mult și obiectul pe care îl bănuiesc a fi cravașa, mă mângâie din nou, dar apoi mă lovește încet cu ea peste labiile mele. Tresar și scap un geamăt ascuțit, iar el continuă acest joc al atingerilor, al frecărilor erotice și al loviturilor ușoare, care îmi duc corpul tot mai aproape de orgasm, dar până la o limită pe care o simt la o mare distanță de eliberarea mea.

Tot corpul îmi e încordat, gemetele mai tari și cred că îi spun numele de mai multe ori decât o rugăciune.

— Ești superbă, Ariana... îi aud vocea răgușită și îmi dau seama din glasul lui cât este de excitat. Nu știu cât mai reușesc să mă abțin să nu intru în tine și să ți-o trag ca un nebun.

— Chiar vreau asta, șoptesc.

— Te cred, iubito... Tot corpul tău îmi spune cât este de excitat, dar este atât de superb, încât aș vrea să te fotografiez și să te pun în cea mai mare ramă pe care o găsesc. Te rog, lasă-mă să îți

fac o fotografie în care nu o să ți se vadă chipul, în caz că ai vreo teamă legată de asta.

— Nu știu ce să zic... ezit, dar mi-e greu să mă concentrez la ce îmi cere, pentru că acum cravașa îmi tachinează un sfârc, amintindu-mi de durerea care este acolo.

— Ai încredere în mine, Ariana. Nimeni nu va ști.

Nu răspund și cravașa este din nou între picioarele mele, aproape masturbându-mă. Senzațiile sunt copleșitoare și gem puțin mai tare.

— Dacă mă lași să fac poza, te las să îți dai drumul.

— La dracu', aproape țip de frustrare, simțindu-mă încolțită. Bine! Numai nu te mai opri, că mă omori aici!

Dispare câteva secunde. Nu cred că realizez complet acest lucru, fiind ametită și din nou limba lui revine peste sexul meu la fel de chinuitoare ca mai devreme. Mai simt cravașa de câteva ori făcându-și numărul și frustrarea mea este tot mai mare, dar gura lui revine peste locul meu umed și, de data asta, mă linge și mă suge cu poftă, îi simt limba intrând și ieșind din mine, tachinându-mi clitorisul tot mai tare, dar când îmi smulge un cleștișor de pe sân, durerea este amestecată cu plăcerea oferită de gura lui într-o combinație atât de intensă, încât îmi dau drumul într-un orgasm ce îmi face tot corpul să fie cuprins de convulsii delicioase, îmblânzite de gura lui caldă, care nu mă eliberează până când nu mă liniștesc puțin.

Capitolul 28

Ariana

În spatele măștii, văd steluțe, dar imediat buzele lui îmi acoperă gura și îmi simt gustul propriu, ceea ce mi se pare în clipa asta foarte excitant. Și îmi dau seama că nu s-a terminat asaltul lui, pentru că mă întoarce pe burtă și îmi ridică fundul în sus, punând o pernă sub abdomenul meu și, într-o clipă, îl simt la intrarea în mine, umezindu-și penisul și înfigându-se tare în mine.

Mișcările lui sunt dure, brutale, dar al dracului de excitante. Îmi dă o palmă peste fund și durerea se răsfrânge în tot corpul, încă afectat de sfârcul dureros de mai devreme. Cu toate astea, gem tare de plăcere, iar el mârâie excitat de sunetul scos de mine.

Încă o palmă în același loc și simt cum un nou orgasm se construiește în mine cu fiecare pătrundere puternică, iar la cea de-a treia palmă, inevitabilul se petrece și îmi dau din nou drumul.

— *Dios mio, mi hermosa! Tu me vas a matar! (Dumnezeule, frumoasa mea! Tu o să mă omori!)*

Îmi ridică șoldurile și deduc imediat că vrea să stau rezemată în mâinile încă legate, dar acum, aplecându-se peste mine, are acces și la sânii pe care îi strânge în palme și trage încet de cleștele care încă mai este agățat de sfârcul meu.

O nouă palmă își găsește locul peste fundul meu și acum durerea vine atât de acolo cât și de la sfârc, dar este totul erotic, încât gemetele mele devin din ce în ce mai puternice.

— Încă o dată, *hermosa*, îmi ordonă printre dinți și nu îmi vine să cred că, la mai puțin de câteva minute după orgasmul precedent, corpul meu este din nou cuprins de fiori și este lovit de un nou orgasm.

Dacă nu se oprește o să leșin, pentru că tot corpul meu este la limită și nu cred că poate suporta mai multă plăcere.

— Da! zice printre dinți și de data asta ritmul lui nebun face ca trupurile noastre să se lovească tot mai puternic, gemetele să fie și mai tari, atât ale mele cât și ale lui, să îi simt din nou palma lovindu-se de pielea mea și îmi trage și cel de-al doilea cleștișor, aducându-mi corpul acolo sus, dar orgasmul care mă termină total vine când degetele lui îmi strâng sfârcul dureros și umflat și îmi dau seama că și el își dă drumul în același timp cu mine, strigându-mi numele ca un șuierat plin de dorință și eliberare.

Lipsită de orice putere, mă prăbușesc, iar el mă urmează imediat. Se lungește lângă mine și îmi dă masca jos, dar până mă obișnuiesc cu lumina difuză a camerei, îmi eliberează și mâinile. Apoi mă trage în brațele lui, lipindu-mă toată de el, aproape învelindu-mă cu corpul lui cald și mă sărută.

— Cum te simți? mă întreabă încet, după ce se desprinde din sărutul dulce și îmi analizează chipul.

Abia am cuvinte să îi răspund, dar în primă fază, reușesc să schițez un zâmbet.

— Uau... zic, fără vlagă, făcându-l și pe el să zâmbească. Am fost la un pas să leșin de atâta plăcere, Santiago.

— Mă bucur că am putut fi de folos, zice cu o aroganță exagerată, apoi își lipește din nou buzele de ale mele într-un sărut cast. Spune-mi că ți-a plăcut.

— Iar îmi dai ordine fără să folosești „te rog"? zic în glumă.

— Te joci cu focul. Vrei să o iau de la capăt?

— Nu cred că mai sunt în stare.

— Observ că ești epuizată.

Adevărul e că abia îmi mai țin ochii deschiși.

— S-au întâmplat atât de multe azi... zic tot mai încet. A fost o zi lungă.

Mă sărută din nou pe buze, apoi pe obraz și pe frunte.

— Odihnește-te, *hermosa*. Meriți!

— Hmm, îngân fără vlagă și tot ce îmi amintesc înainte să pic într-un somn adânc, sunt brațele lui care îmi lipesc obrazul de pieptul puternic și apoi mă cuprind ca o pătură caldă.

Santiago

Adorm aproape odată cu ea, după ce mă asigur că este învelită și în siguranță în brațele mele. Atât de mult îmi place să o simt lipită de pieptul meu, după ce ea a avut totală încredere într-un nemernic ca mine și m-a lăsat să fac ce am vrut cu corpul ei.

Și altele au mai făcut-o, dar pentru pura plăcere sexuală. La ea am simțit ceva mai mult. Ceva între noi care a făcut-o să fie de acord cu nebuniile mele. O sclipire în ochii ei care m-a făcut să mă simt, în clipa aceea, singurul bărbat potrivit pentru ea pe lumea asta. Mă întreb dacă a existat un altul care i-a oferit atâta plăcere, sau măcar pe jumătate. Sau dacă va exista altul.

Ultimul gând nu îmi place și mă neliniștește. O trag mai aproape de mine, de parcă vreau ca trupurile noastre să se întrepătrundă cu totul.

Corpul ei este atât de subțire și pare atât de firav, în comparație cu al meu...

Ce-mi face femeia asta?

Mă liniștește și mă agită, în același timp. Și, cu gândul la ea și la momentele noastre, adorm.

Târziu, în noapte, sunt trezit de o pală de vânt, sau cel puțin așa o asociez eu în somn. Mi-e frig, cu toate că sunt învelit, dar Ariana nu este în brațele mele. În lumina slabă a nopți îmi dau seama că nu este nici în pat.

Ce dracu'?

Mă ridic în fund, mă uit în jur, dar nu o văd. La baie lumina este stinsă, așa că sar ca ars din pat simțind cum inima îmi bate tot mai tare în piept. Dar, când ajung în sufragerie, văd o lumină slabă venind din baia mică. Mai fac un pas și ușa se deschide și o văd îmbrăcată într-o cămașă de noapte, neagră și scurtă.

Se oprește în loc când mă vede, aproape speriindu-se de mine.

— Ești bine? mă întreabă încet, ca și când nu vrea să trezească pe cineva.

— M-am trezit și nu erai în pat. Nu am știu unde ești.

Zâmbește și vine spre mine, punându-și mâinile pe pieptul meu dezgolit.

— Iar eu m-am trezit pentru că îmi era foarte sete și mi-am dat seama că mă deranjau resturile de lenjerie care mai erau pe mine.

Și îmi dau seama că ea a adormit cu dresul și portjartierul pe ea, iar bagajul îi rămăsese aici.

— Puteai să te schimbi în baia cealaltă. Este mai mare, îi spun punându-mi palmele peste ale ei.

— Nu am vrut să te trezesc cu lumina. De ce îți bate inima așa de tare?

Întrebarea ei plină de îngrijorare mă ia prin surprindere. Primul instinct este să fac un pas în spate, dar ceva mă oprește și îmi ignor orice filtru al minții:

— M-am speriat când am văzut că nu erai lângă mine.

Clipește și își lipește fruntea de pieptul meu, iar eu o cuprind în brațe.

— Hai la somn, îi șoptesc ușor, dar în același timp, mâinile mele îi mângâie spatele și corpul meu se trezește simțind-o atât de aproape.

Îi ridic chipul și îmi lipesc buzele de ale ei, dar imediat mă simt pierdut în dulceața caldă a gurii ei frumoase și sărutul devine din ce în ce mai încărcat de dorință. Îmi cuprinde gâtul cu brațele subțiri și, punându-mi mâinile pe fundul ei, o ridic cât să își poată încolăci picioarele în jurul taliei mele. Mergem în dormitor, unde ne lăsăm din nou conduși de pasiune, însă de data asta, totul se desfășoară mult mai încet, mai senzual, dar la fel de plăcut.

A doua zi dimineață, trezirea e grea, dar dușul pe care îl facem împreună are efectul dorit și sunt pregătit, după ce luăm micul dejun împreună, să fug la o întâlnire scurtă pe care o am la restaurantul hotelului. Abia aștept să finalizez discuțiile cu ei, pentru care a trebuit să mai stau o noapte în New York, dar nu regret, pentru că a fost senzațională, alături de Ariana.

Frumoasa și senzuala Ariana...

Am lăsat-o singură în camera de hotel, dar a spus că o să iasă la o scurtă plimbare prin Central Park, acesta fiind chiar peste stradă de hotel. Încerc să îmi păstrez atitudinea dură în prezența

celor doi bărbați din fața mea, dar parcă nu am chef să mă cert cu nimeni. Vreau să picăm mai repede la o înțelegere și apoi să mă duc după ea în parc sau să o aștept în cameră.

Dar discuția se lungește tot mai mult și mi-e teamă că nu o să mai am timp de nimic cu ea, înainte de a merge la prânzul plănuit de sora mea, la ea acasă.

Scumpa Ana Sofia, evită să iasă cu mine în public, pentru a evita ziariștii pe care încă îi mai văd cu coada ochiului în diferite locuri mai aglomerate. Chiar ieri, am verificat internetul și, cel puțin în Spania, sunt încă la mare căutare, alături de iubita mea Ariana.

Iubita mea. Ei așa o numesc și ciudat este că nu mă deranjează termenul. Pe de-o parte mi se pare un mare avantaj al imaginii pe care noi încercăm să o construim și care, din spusele micilor spioni pe care îi am la Curte, mai că au făcut-o și pe mama să pară tot mai convinsă că eu m-am schimbat și este foarte uimită de fidelitatea mea față de această femeie. Pe de altă parte, îmi place că o numesc așa și nu o consideră ca fiind o aventură ieftină, pentru că Ariana nu merită să fie asociată cu alt termen decât unul plin de respect.

Telefonul îmi vibrează și când deschid, văd că Ariana mi-a trimis o poză cu un peisaj frumos din parc și apoi una cu chipul ei, un selfie, în care îmi face cu ochiul. Jucăușă și frumoasă. Și în album am și pozele făcute azi-noapte.

Dumnezeule! Ce frumusețe! Ce corp! Ce poziție!

Am trișat și am făcut mai mult de o poză, dar m-am asigurat ca fața ei frumoasă să nu fie recunoscută. Vreau să fie doar secretul meu, dacă vreodată mă voi decide să pun în ramă una dintre aceste poze. Momentan, aleg una pe care mi-o setez ca poză de fundal pe telefon după ce se deblochează. Nimeni în viața mea nu a avut acces la telefonul meu, așa că imaginea ei plină de dorință, picioarele desfăcute acoperite de dresul negru și cu pantofii sexy în picioare, sânii ridicați și prinși cu cleștii pentru sfârcuri, mâinile legate deasupra capului și chipul acoperit de umbră, dar care lasă să se vadă masca peste ochi, această operă de artă va fi doar pentru mine.

Capitolul 29

Sofia

Bucătarii trimiși de Amber au pregătit o masă spectaculoasă și s-au retras de îndată ce au terminat, pentru că Nicholas și cu mine suntem perfect capabili să punem masa musafirilor noștri, alături de care am servit deja felul principal, urmând să venim cu desertul. Momentan, suntem toți în sufrageria apartamentului în care eu și Nicholas locuim de aproape un an de zile, de când ne-am îndrăgostit ca doi nebuni unul de celălalt și am decis să mâncăm aici, fiind un pic mai relaxant decât la masa mare.

Ariana este o femeie frumoasă și foarte plăcută. Mi-a plăcut de ea din prima clipă, chiar dacă la început am fost un pic sceptică vis-a-vis de femeia care a fost de acord să accepte un astfel de aranjament cu fratele meu. Dar, discutând cu ea și punând cap la cap ceea ce știam de la fratele meu legat de înțelegerea lor, am înțeles și punctul ei de vedere și că, de fapt, a fost victima unui șantaj pus la cale de Santiago cel enervant.

Însă, văzându-i împreună, cum se privesc și cum se abțin să nu își manifeste niște sentimente de care nu cred că sunt conștienți... încep să sper că aranjamentul ăsta între ei va duce la ceva real.

— Ceva se întâmplă între ăștia doi, îmi șoptește Nicholas când vine în bucătărie după mine și mă sărută pe gât.

— Nu-i așa? spun entuziasmată că nu sunt o nebună care vede lucruri.

— Nu știu cât de mare e dragostea, dar sigur și-o trag.

— Nick... îl cert ușor pentru cuvântul folosit.

— Tu ești prințesa care nu are voie să vorbească urât. Eu am voie.

Și mă sărută scurt pe buze, înainte de a se întoarce în sufragerie.

În câteva secunde, apare și fratele meu.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Tu? ridic o sprânceană. Nu cred că ai idee nici cum să dai drumul la mașina de spălat vase.

— Există așa ceva?

Gluma lui mă face să râd. Mă uit în spatele lui și îmi dau seama că Ariana este într-o discuție amuzantă cu Nicholas, așa că profit de ocazie să îmi încolțesc fratele.

— Deci, care e treaba între voi doi? îl întreb mai încet, să fiu singură că nu ne aude nimeni.

— Ți-am spus care e, zice cu nonșalanță.

— Iar eu îți spun că se vede de la o poștă că e ceva mai mult.

— Nu știu despre ce vorbești.

Oftez.

— Ori ești prost, ori faci pe prostul. Care e?

— Ana Sofia, o ducesă nu vorbește așa, zice ridicând sprâncenele.

— Lasă-mă cu astea, Santiago, că sunt singura din familia asta care te cunoaște mai bine decât oricine. Mă rog, azi aș putea spune că Ariana ar mai intra în această categorie, dar nu pot să garantez. Dacă te-ar cunoaște cu adevărat ar avea două variante: ori ar fi renunțat la tot și nu ar mai fi acum lângă tine, ori face asta tocmai pentru că te cunoaște și a reușit să vadă cu adevărat că nu ești atât de rău pe cât vrei să pari.

— Chiar nu înțeleg la ce te referi, Sofia.

— Santiago, femeia asta e îndrăgostită de tine, iar tu, pot să jur că ești la fel de înnebunit după ea.

Începe să râdă.

— Dacă și tu ai ajuns să crezi asta, înseamnă că ne jucăm rolurile mai bine decât m-aș fi așteptat.

Mă încrunt. Omul e orb.

— Aroganța ta nu are limite și nu vede mai departe de ceea ce vrea să vadă.

— Hai că începi să aberezi, Sofia.

Mă așez pe un scaun și îmi împreunez mâinile pe masă, ca la o întâlnire de afaceri.

— V-ați culcat, nu-i așa?

Se așază pe scaunul din fața mea, luând o atitudine la fel de profesionistă.

— Cine doarme? Ne-o tragem ca nebunii de două zile, zice serios, dar cu un amuzament greu mascat.

— Și tu spui că nu sunt sentimente implicate.

— Corect. Și am confirmare chiar și din partea ei.

Normal, că e fată deșteaptă și știe că ești un afemeiat, așa că preferă să își ascundă adevăratele sentimente chiar și de ea...

— Hai să zicem că așa e. Nu am vorbit cu ea, doar că eu am văzut altceva în ochii ei. Dar tu spui că nu ești îndrăgostit de ea.

— Îmi place de ea foarte mult, dar sâmbătă avem interviul, iar după aceea, mai mult ca sigur, mă voi întoarce în Spania și vom termina acest aranjament.

— Și dacă mama te sună să te întorci cât mai urgent, iar eu dau câteva telefoane să filmați emisiunea mai devreme, ca tu să poți pleca chiar mâine înapoi în Spania? Iar asta ar însemna ca mâine să fie ultima zi în care o vei mai vedea pe Ariana?

— Asta nu se va întâmpla, zice deodată serios.

— Este foarte posibil să se întâmple. Am vorbit cu mama și e pe punctul de a ceda orgoliilor ei și a ajuns la concluzia că e mai bine cu tine și scandalurile tale, decât fără tine, pentru că scumpul nostru frate mai are puțin și bagă familia în faliment.

Rânjește, plin de satisfacție.

— Așa cum eram sigur că o să se întâmple.

— Și eu știam că așa o să fie, dar revenind la întrebarea mea: cum o să te simți dacă mâine e ultima ta zi cu Ariana? Iar după ce pleci, ea va cunoaște un alt bărbat care va dori să o facă femeia lui?

Se încruntă. Ating un nerv care îl deranjează. Deci sunt pe drumul cel bun.

— Nu va cunoaşte niciodată un bărbat ca mine.

— Total de acord, dar poate că nici nu trebuie. Poţi să fii tu un zeu în pat dacă nu poţi să îi oferi ceea ce are nevoie: stabilitate alături de un bărbat care să îi fie fidel şi care să o iubească, nu numai noaptea, ci şi ziua.

Mă las pe spatele scaunului, încercând să par total relaxată.

— Este o femeie minunată şi sunt sigură că o să îi fie uşor să găsească un astfel de bărbat de îndată ce o să dispari din viaţa ei şi o să fie liberă de aranjamentul vostru.

Se ridică, brusc, în picioare şi este evident faptul că este nervos, dar încearcă să ascundă starea asta, aranjându-şi costumul impecabil.

— Da. Posibil. Oricum aranjamentul ăsta are un termen limită şi suntem două persoane cu o viaţă în două colţuri ale lumii total opuse.

Aici are dreptate. Niciunul dintre ei nu va renunţa prea uşor la ce au construit, din punct de vedere profesional, pentru iubire. Dar trebuie să forţez un pic lucrurile care am văzut că îl supără.

— Poate o să îi fac eu cunoştinţă cu cineva, după ce pleci, care o să fie dispus să vină după ea în Miami. Acum, că grupul nostru s-a mărit, o să le convoc şi pe fetele mele să îi găsim un bărbat potrivit.

— Ba nu o să faci asta! zice dur și extrem de nervos.

— Dar ce îți pasă? Doar ai spus că nu ai sentimente față de ea!

Își trece mâinile prin păr, gest pe care îl face când este nervos.

— Nu știu cum te suportă Nicholas...

— Suntem sinceri unul cu celălalt, ceea ce sunt sigură că pot spune și despre voi doi, mai puțin când vine vorba de adevăratele sentimente.

— E totul în regulă aici?

Nicholas își face apariția, probabil alertat de tonul ridicat de mai devreme al fratelui meu.

— Am cea mai enervantă soră. Cel puțin azi, bombăne Santiago nervos. Mă întorc la Ariana, că nu o să mai stăm mult.

Trece pe lângă Nicholas și mă ridic și eu de la masă pentru a mă întoarce la musafiri. Dar, de îndată ce Santiago iese pe ușă, zâmbesc plină de satisfacție.

Nicholas se apropie de mine și mă privește întrebător, așteptând să îi spun ceva.

— E îndrăgostit lulea, dar nu își dă seama, îi șoptesc.

Mă sărută scurt și, luându-mă de mână, ne întoarcem în sufragerie.

După aproape jumătate de oră, cei doi se hotărăsc să plece, dorind să se mai plimbe puțin prin parc, înainte de a pleca spre aeroport. Mărturisesc că nu cred povestea cu parcul, dar mă prefac

că nu îmi dau seama că vor să mai aibă o partidă de amor înainte de a pleca spre aeroport.

Înainte ca ei să iasă pe uşă, o iau în braţe pe Ariana şi o strâng cu căldură. Chiar îmi place de ea.

— Mă bucur că te-am cunoscut, îi spun zâmbind. Oricum peste vreo două săptămâni o să am ceva treabă prin Miami, aşa că te sun să ne vedem şi poate o să îţi fac cunoştinţă cu...

Fac o pauză şi mă uit la fratele meu care aproape scoate aburi pe nas ca un taur furios.

— Cu prietenele mele, dacă se întâmplă să fie cu mine, continuu, rânjindu-i lui Santiago, care ştie clar că nu la asta mă refer.

— Mi-ar face mare plăcere să te revăd, Sofia. Nu ezita să mă suni!

Îl iau în braţe şi pe fratele meu, care are corpul încordat şi ştiu că l-am enervat din nou, dar nu spune nimic.

După plecarea lor, nu pot să nu rânjesc drăceşte, gândindu-mă la fratele meu încăpăţânat şi orb.

— Nu ai de gând să îi laşi în pace, nu? mă întreabă Nicholas, luându-mă în braţe şi sărutându-mă pe buze, scurt.

— Aşa cum el a intervenit în cazul nostru şi datorită lui tu ai venit înapoi la mine, aşa am să fac şi eu pentru el. Vreau să îl ajut să vadă clar cum stau lucrurile, doar că el este foarte încăpăţânat şi trebuie enervat bine. Doar atunci vede lucrurile clar.

— Tu îl cunoști mai bine. Sper să îți reușească planul.

— Ooo, deja i-am plantat sâmburele. Acum mai pun doi stropi de apă și aștept să văd cum crește planta.

— Până atunci, hai să îți arăt ceva frumos în dormitor.

— Ce? întreb cu adevărat curioasă.

— Pe mine. Gol.

— O, da! exclam entuziasmată. Dar stai să dau un sms și apoi poți să faci ce vrei cu mine.

— Tu dă sms-ul, că eu mă apuc de treabă.

Și începe să îmi deschidă nasturii cămășii și să mă sărute încet pe gât și mai jos spre sâni. Cu greu, tastez sms-ul pentru Santiago, urmând ca mai târziu să pun în practică și faza a doua a planului meu, a doua picătură. Dau „trimitere" în clipa în care Nicholas îmi mușcă ușor sfârcul, aproape făcându-mă să scap telefonul din mână. Așadar, acum mă concentrez pe iubitul meu care mi-a luat mințile din clipa în care l-am văzut și de care nu cred că o să mă satur, câte zile voi avea.

Capitolul 30

Santiago

Am cea mai enervantă soră! Este concluzia pe care mi-o tot repet în cap de când am plecat de la ea. Nici nu am urcat bine în mașină că mi-a dat mesaj „Dacă tu nu o vrei, o să am eu grijă de ea. O să am o discuție cu mama să se liniștească mai repede, iar tu să te întorci la prețioasa ta funcție în Casa Regală."

Nici nu s-a răcit mortul, că ea deja face planuri. Cam așa mă simt. Am ajuns să mă cert, nu cu un alt bărbat, dar cu sora mea pentru femeia care este acum lângă mine, amândoi în drum spre aeroport. Ariana și-a dat seama că ceva mă deranjează, dar am liniștit-o, spunându-i că am avut niște discuții mai interesante de purtat cu Sofia despre problemele mele la curtea Regală. Nu am mințit-o, doar că nu i-am spus tot adevărul. Plus că nici eu nu îmi dau seama exact ce m-a deranjat atât tare: faptul că tot insinua că între mine și Ariana este mai mult decât un aranjament și că eu aș fi îndrăgostit de ea, sau faptul că abia așteaptă ca eu să plec și să îi găsească un pețitor.

Numai gândul la așa ceva mă face și mai agitat și mă uit tăios la Ariana. Oare și ea abia așteaptă să plec sau chiar are sentimente față de mine, așa cum susține Sofia?

La dracu' dacă mai înțeleg femeile astea.

Și, la toată tensiunea asta, se adună și nevoia de a i-o trage acum, ca un nebun, pentru că nu am mai avut timp la hotel, fiind presați de pilotul meu să plecăm mai devreme, din cauza aeroportului extrem de aglomerat.

Ce-mi pasă mie că e aeroportul plin? Am ajuns să îmi fac programul după el? Trebuie să îmi fac și aeroport privat, doar ca să am ocazia să mi-o trag cu femeia mea, fără să fiu presat de timp?

Femeia mea.

Da. Este a mea, atât timp cât durează acest aranjament. După aceea, vom vedea. Iar sora mea ar face bine să stea deoparte.

Zâmbetul subit al Arianei când se uită în telefon îmi atrage atenția. Observă că mă uit la ea și îmi explică:

— E un mesaj de la Sofia.

Clar o rad în cap pe sora mea.

Strâng din pumni, dar încerc să nu mă las observat de Ariana. Nu vreau să își dea seama că sunt la un pas să o las cheală pe sora mea încăpățânată. Așa că zâmbesc cât pot eu de natural, chiar dacă e cel mai chinuit zâmbet pe care l-am afișat pe chip vreodată.

— Am uitat ceva la ea? întreb făcând pe prostul.

— Nu. Mi-a dat numărul de telefon al asistentei prietenei ei, Catherine DeVille să o contactez legat de un interviu. Zice că a vorbit cu ea și așteaptă să o contactez.

Oh, nu! Nu Cate!

Le cunosc pe cele 4 prietene ale Sofiei. Toate ființe minunate, femei de afaceri de succes și persoane de încredere, mai ales pentru sora mea. Dar Cate este cea mai perversă. Chiar dacă s-a căsătorit de puțin timp, eu tot o consider cea mai periculoasă femeie care ar putea intra în contact cu Ariana, pentru că sigur femeia aia complotează cu Sofia și deja face un dosar cu bărbații pe care să îi prezinte Arianei.

Înainte să îl cunoască pe tipul cu care s-a căsătorit, Cate era un fel de „Santiago în variantă feminină", așa că... nu e bine. Ariana trebuie să stea departe de Cate.

— Dacă ai nevoie de recomandări pentru viitoare interviuri, te pot ajuta eu, mă ofer repede. Afacerile mele se întind până în State și te pot pune în legătură cu multe persoane.

Ridică o sprânceană.

— Toată familia este așa săritoare?

— Adică?

— Nu mă înțelege greșit, apreciez și sunt recunoscătoare pentru orice contact, dar simt că vrei să faci competiție Sofiei.

— Doar m-am oferit, zic ridicând din umeri și apoi uitându-mă pe geam.

— Sigur ești ok? Pari foarte încordat de când eram la sora ta.

Chiar că începe să mă cunoască.

Îi zâmbesc jucăuș și îmi apropii fața de a ei.

— Normal că sunt. Sunt frustrat că încă de atunci tot mă gândesc că vreau să ți-o trag și nu am avut ocazia. Abia aștept să decoleze avionul ăla și să îmi satisfac o nouă fantezie.

Ochii ei sclipesc și își mușcă buza de jos.

— Și care ar fi aia?

— Să o fac în avion. Este o premieră.

— Serios?

Nu îi vine să creadă și mă încrunt.

— Foarte serios, Ariana. Avionul e virgin. Așa că pregătește-te, pentru că nu o să mă opresc până când nu aterizăm în Miami.

Ariana

Bărbatul ăsta chiar se ține de promisiune.

Trec peste starea lui ușor iritată, mai ales când urcăm în avion și e decis, din clipa în care acesta decolează, să se apuce de treabă.

Mă trage în brațele lui pe fotoliul și își lipește buzele de ale mele, într-un sărut care mă lasă fără aer. Limba îi este posesivă, ca și atingerile care îmi strâng brațele și mă lipesc de corpul lui încordat.

Arată atât de bine în costumul din trei piese, gri închis, cu o cravată lată, bleumarin, părul șaten perfect aranjat, prin care îmi trec degetele, deranjându-l puțin, cât să îi cadă o șuviță pe frunte.

— De ce ți-ai luat pantaloni pe tine? mă întreabă, mângâindu-mi coapsele.

Dar nu pot să nu zâmbesc la întrebarea lui de copil mic, bosumflat.

— Dar tu de ce ți-ai luat pantaloni?

Râde.

— Dacă eram un Duce de prin Scoția, atunci aș fi avut o alternativă la ținuta mea, dar în Spania nu se poartă fuste la bărbați.

— Păcat. Mi-ar fi fost mai ușor să te dezbrac, zic, sărutându-l pe maxilar.

— Cam ăsta era gândul meu legat de pantalonii tăi, răspunde închizând ochii pentru a se relaxa sub sărutările mele, care continuă să îi guste colțul gurii.

— Și cum se face că marele Don Juan nu a dezvirginat avionul până acum?

Îi simt maxilarul încordat și bănuiesc că nu îi place porecla.

— Un gentleman ar spune că a așteptat femeia potrivită.

Chicotesc ușor.

— Dar tu ce răspuns ai?

— Parcă și eu eram un gentleman, zâmbește, uitându-se în ochii mei.

— Parcă am stabilit în acea seară că nu ești.

Acum și el râde ușor, trecându-și o mână prin părul meu.

— Cred că de data asta am același răspuns.

— Și atunci ce mai aștepți? Sau vrei să te pedepsesc pentru că nu faci nimic în privința asta?

— O, nu, *hermosa*, șoptește, trecând o mână prin părul meu și trăgându-mi ușor capul pe

spate. Aseară a fost singura excepție din viața mea, dar nu o să se mai întâmple niciodată.

— Niciodată să nu spui niciodată, șoptesc simțindu-i buzele umede pe gâtul meu.

— Cred că tu ai chef de joacă.

— Cred că da.

Și mă ridică cu ușurință în brațe, conducându-mă spre o cameră separată în spatele avionului, pe care o observ pentru prima dată și care, de fapt, este un mic dormitor cu un pat în mijloc.

Se așază pe marginea patului, poziționându-mă în picioare, între pulpele lui groase. Mă ajută să îmi dau jos puloverul și îmi sărută spațiul dintre sâni și abdomenul. Apoi, se ocupă singur să mă elibereze de pantaloni și, în câteva clipe, rămân în fața lui doar în lenjeria intimă. Își dă jos sacoul și se lasă pe spate, rezemându-se în coate. Și mă privește cu admirație.

— Dă-ți jos sutienul, îmi dă comanda, șoptit.

Privindu-i chipul, dar și corpul puternic, îmi duc mâinile la spate și desfac sutienul, lăsându-l să îmi cadă încet. Își trece limba peste buze, privindu-mi sânii.

— Și chiloții...

Vocea lui e tot mai joasă și sugrumată de dorință, iar eu mă conformez, la fel de încet cu ultimul obiect vestimentar pe care îl mai am.

Aștept o nouă comandă, dar el continuă să îmi admire corpul gol și să își muște buza, ca și când încearcă să se abțină.

— Ce mai dorești să fac? întreb încet, știind că mă excit numai văzându-l cum mă privește.

— Ești magnifică... Nicio femeie nu m-a excitat așa cum o faci tu, fără măcar să o ating.

— Dacă nu o faci tu, o să o fac singură.

— La dracu', zice șuierat printre dinți. Tu chiar vrei să mă omori.

— Deci?

— Urcă-te pe mine.

Vocea lui poruncitoare îmi transmite fiori fierbinți prin tot corpul, lăsându-mă să îi simt dorința din glas.

Mă urc peste el în pat, călărindu-l. Îl simt foarte tare între picioarele mele și nu mă pot abține să nu îl ating și cu mâinile peste pantaloni, frecându-l încet.

— Atât de tare... șoptesc.

El se ridică imediat în fund venind cu fața foarte aproape de a mea. Își duce o mână între corpurile noastre unite, atingându-mi sexul înfierbântat, masându-mă încet.

— Atât de umedă...

Și, din nou, gura lui posesivă pune stăpânire pe a mea, mâinile lui îmi explorează corpul, hainele lui dispar imediat și-l simt cum intră în mine cu aceeași forță caracteristică, dornic să mă simtă toată, eu dornică să îl simt tot, într-un ritm plin de nevoie și dorință, până când explodăm amândoi de plăcere.

În îmbrățișarea lui, un gând mă străfulgeră:

m-aș putea obișnui cu așa ceva. Poate că deja am făcut-o. Dar ce o să fac după ce el o să plece? Cum am să mă dezobișnuiesc de atingerile lui? De el?

Și în brațele lui, la peste 10.000 de metri altitudine, realitatea mă lovește. M-am îndrăgostit.

La dracu'!

Capitolul 31

Santiago

Sfârșitul călătoriei noastre ne aduce, într-un final, tot în fața casei ei. Șoferul meu îmi duce bagajul în casă, în timp ce eu mă ofer să o ajut pe Ariana cu al ei.

— E totul în regulă? o întreb, văzând-o un pic absentă încă dinainte de a coborî din avion.

— Da, da, zice repede, dar îmi pare că am trezit-o din gândurile ei.

— Ieșim să mâncăm într-o oră? o întreb și mă uit la ceas și realizez că se apropie timpul cinei.

— Am putea.

— Alegi tot tu? Și data viitoare vin eu cu o propunere.

— Așa facem. Îmbracă-te tot în ceva lejer. Nu te mai duc la burgeri, dar este un loc fără pretenții.

Îmi zâmbește și îi zâmbesc înapoi. Chiar nu mă deranjează că nu mergem la restaurantele sofisticate și elegante la care sunt învățat să merg cu clienții. Când ieșeam cu vreo tipă, nu ar fi acceptat respectiva să o duc la un restaurant cu mai puțin de o Stea Michelin, sau măcar cu recomandări care să îl includă în aceeași categorie de pretenții.

Dar Ariana e diferită și îmi place la nebunie să experimentez locuri noi, mâncăruri obișnuite, care vin în porții imense, în locuri unde nimeni nu

încearcă să îți estimeze valoarea bijuteriilor sau a costumului făcut pe comandă. Ariana mă duce în locuri relaxante, unde știu că o pată de sos pe tricoul meu nu o să apară în ziar în ziua următoare.

— Te deranjează dacă, după aceea, rămân la tine peste noapte?

Întrebarea mea vine de nu-știu-unde, dar... așa am simțit.

— Nu pot să cred că îmi ceri voie! zice râzând.

Dar face un pas spre mine și își pune palmele pe pieptul meu, continuând cu voce blândă.

— La mine, da. La tine să nu te aștepți să vin.

Ridic sprâncenele întrebător și, în același timp, îmi dau seama la ce se referă. Și are perfectă dreptate. Casa aia este murdară și nu mă refer fizic. În patul meu au fost multe femei și nu cred că a scăpat un colț de casă neînsemnat de mine sau de prieteni de-ai lui Scott.

Îmi pun palmele pe șoldurile ei, lipind-o de mine.

— Te înțeleg perfect și ai dreptate. Casa aia nu e un loc demn de tine, așa că va trebui să mă primești la tine de fiecare dată când bat la ușă.

Și îi rânjesc cu toți dinții, arătându-i cel mai frumos zâmbet al meu.

— Câtă aroganță....

Cu toate astea, se ridică pe vârfuri și mă sărută scurt pe colțul gurii.

— Poți să rămâi la mine în seara asta.

Mă sărută pe buza de jos, în timp ce vocea ei coboară încet.

— Și mâine seară.

Și de data asta mă sărută pe buza de sus.

— Îmi place oferta ta, spun șoptit și îmi lipesc gura de a ei.

— Oricum jucăriile sunt în bagajul meu, spune zâmbind jucăuș.

— Oh, scumpo, ce îmi place cum gândești!

Și o sărut cu pasiune.

*

Fiecare seară care a urmat, am petrecut-o la ea. Treceam pe acasă doar să mă schimb și pentru a-mi lua costumul pregătit pentru a doua zi. Laptopul era cu mine și atunci când aveam un pic de treabă, ea își lua o carte și citea liniștită lângă mine, pe canapeaua din sufrageria ei, sau mai lucra la câte o știre. Am ieșit aproape în fiecare seară să luăm cina împreună, dar a fost și o excepție, când m-a văzut foarte obosit și s-a oferit să facă ceva de mâncare. Am mai adăugat, astfel, o calitate la această femeie minunată: este și o bucătăreasă excelentă.

Dar liniștea asta s-a tulburat miercuri, brusc, când eram în biroul meu și telefonul a început să îmi sune. Mama.

Păstrându-mi atitudinea rece, cunoscută de toată lumea, răspund.

— Mamă?

— Santiago. Deranjez?

Îmi dau seama din vocea ei că nu îi e ușor să dea acest telefon și să spună ceea ce bănuiesc că vrea să îmi spună.

— Am treabă, dar pot să iau o pauză de câteva minute. Cu ce te pot ajuta?

O aud oftând.

— Sunt sigură că știi deja. Sau cel puțin te așteptai ca ziua asta să vină. Mă tem că am luat o decizie pripită când te-am eliberat de responsabilitățile tale de la Curte...

— Adică, atunci când m-ai concediat și mi-ai spus să plec din Spania o perioadă, până se calmează apele?

— Santiago, îmi spune certăreț. Mi-e și așa destul de greu să vin la tine după tot ce ți-am spus.

De data asta oftez eu. Cu altcineva mi-ar fi plăcut să continuu să răsucesc cuțitul în rană, dar e mama mea și îmi place să cred că nici eu nu sunt chiar atât de nenorocit să îi fac așa ceva.

— Fratele tău clar nu este făcut să fie om de afaceri. Nu numai că urăște să meargă la întâlniri, unde zici că e un copil mic aruncat în mijlocul unei haite de lupi, dar nu vrea să mai continue, mai ales după ce a făcut niște greșeli care ne vor lua ceva timp să le reparăm. Așa că am vorbit și cu Regina și vrem să te întorci. Avem nevoie de tine, Santiago, cât mai repede.

Cuvintele mult așteptate le aud din gura ei acum. Zâmbesc victorios și mă las pe spatele scaunului. Doar pentru o secundă. Apoi, sunt lovit de un alt gând care mă încordează ca un arc.

— Mai exact ce înseamnă „cât mai repede"? întreb, încruntându-mă și revenind la poziția verticală pe scaun.

— Mâine dacă se poate.

— Nu se poate.

— Cum adică nu se poate? o aud, surprinsă.

— Am un angajament sâmbătă și nu pot să lipsesc.

— Tu vorbești serios? E ceva mai important decât Familia Regală?

— Sincer? Acum da. Cel puțin până sâmbătă. De îndată ce termin, mă urc în avion și vin.

— Santiago, sper că înțelegi gravitatea situației. Nu ne permitem alte întârzieri...

— Am priceput, mamă, dar nu pot să lipsesc. Am făcut o promisiune.

— Bine, cedează ea. Atunci sper că duminică la prima oră să te avem alături.

— Am să fac tot posibilul.

— Am nevoie de certitudine, Santiago.

— Bine, mamă, răspund tăios, trecându-mi o mână prin păr. Ne vedem duminică.

— Mulțumesc, fiule. Ai grijă de tine!

— Și tu, mamă!

Închid și rămân neclintit pentru câteva minute, privind în gol. Mintea mi-e blocată și simt că trebuie să mă gândesc la ceva anume, dar nu pot. Fug de ceva și nu îmi dau seama ce e acest sentiment care îmi dă o stare atât de agitată acum.

O singură persoană văd în fața ochilor și tot ce știu e că trebuie să vorbesc cu ea: Ariana.

Ariana

E ceva schimbat la el în seara asta. Încă de când m-a luat de la birou și apoi la cină, a fost mult mai tăcut decât de obicei. Și foarte serios, nefăcând o glumă sexuală caracteristică.

Nu deschid subiectul până când ajungem acasă, iar el, în toată starea pe care o are, mă sărută din nou cu aceeași intensitate copleșitoare.

— Îmi spui ce se întâmplă? îl întreb după ce își aruncă sacoul pe marginea unui fotoliu.

— Nu acum, zice serios, luându-mă în brațe. Acum vreau să îmi servesc desertul preferat.

— Credeam că te-ai săturat cu cel de la restaurant.

Azi am mers la un loc ales de el, un restaurant mult mai elegant, dar nu la fel de ciudat și sofisticat ca cel la care am mers la prima noastră „întâlnire".

Din nou, a împărțit desertul cu mine, ceva ce pare că devine un obicei la fiecare masă pe care o luăm împreună, iar el a servit mult mai puțin decât mine.

Buzele lui calde pe gâtul meu mă aduc în prezent, în brațele lui.

— Niciun desert nu este la fel de gustos ca tine, ți-am mai spus.

— Bine, bine, te cred, cedez eu repede, iar gluma mea îl face să zâmbească ușor.

— Azi nu am chef de jucării, spune, dându-mi părul după ureche. Azi te vreau fără alte jocuri.

La colecția de jucării s-au mai adăugat câteva obiecte în ultimele zile, iar Santiago s-a dovedit a fi cu adevărat un maestru în a le folosi și în a-mi oferi plăceri inimaginabile cu ele. Dar, în același timp, privirea lui admirativă și plăcerea din ochi, văzându-mă copleșită de senzațiile oferite de el, au contribuit destul de mult la orgasmele mele nenumărate.

Însă, cu sau fără jucării, el este la fel de magnific și extrem de bun la pat. Și nu numai. Am avut ocazia zilele astea să petrecem foarte mult timp împreună. Aproape că uitasem cât de plăcut este să ajungi acasă și să îți aștepți persoana iubită.

De când am realizat ceea ce simt pentru el, am încercat să ignor acest aspect și să mă abțin, nu cumva să-mi scape cuvintele magice în momentele de slăbiciune, cu toate că mi-a venit să țip că îl iubesc noaptea precedentă, când am avut un alt orgasm care aproape că m-a lăsat fără suflare.

Am acceptat ceea ce simt și am făcut-o în tăcere, fără să discut cu Santiago despre ceva ce știu că el nu simte. Ca un memento, a adus chiar de mai multe ori în discuție aranjamentul nostru și a fost foarte mulțumit să afle că totul este pregătit pentru sâmbătă la prânz, când avem filmarea. S-a decis să o filmăm mai devreme, urmând ca ea să fie transmisă seara, după știri, pentru a evita orice fel de greșeală, ținând cont că e prima mea emisiune de acest fel. Adevărul este că mai toate emisiunile sunt filmate cu câteva ore înainte, așa că nu este nimic deosebit în treaba asta.

Capitolul 32

Ariana

Pot să jur! După felul în care mă atinge, mă sărută, mă dezbracă și face dragoste cu mine... nu e sex. Totul e încet, dar cu aceeași poftă nebună, când limba lui îmi invadează gura, aceeași dorință când palmele lui mari îmi cuprind șoldurile dezgolite, presându-mă de erecția întărită. Nu se grăbește când îmi sărută sânii, când îmi mângâie abdomenul cu vârful degetelor, când mâna lui coboară între picioarele mele, tachinându-mă lent, înainte de a mă pătrunde cu degetele lui.

Simt că face dragoste cu gura mea, când limba lui mă gustă, în timp ce degete mă duc pe culmile extazului, iar după aceea, coboară cu gura între picioarele mele, oferindu-mi un nou orgasm, pentru care trebuie să mă rog de el să mă lase să îmi dau drumul.

Apoi intră în mine încet, privindu-mă în ochi, sorbindu-mi cu privirea fiecare gest de plăcere de pe chipul meu. Este atât de intens și puternic, iar mișcările lui decisive vin atât de adânc în mine, încât am impresia că o să mă rup, simțindu-l atât de gros și mare, când mă pătrunde.

Orgasmul ne lovește în același timp și cu greu mai găsim un strop de energie să ne pierdem unul

în brațele celuilalt, până când bătăile inimii devin normale și noi ne recăpătăm puțin energia.

Facem un duș împreună, iar apoi mergem în bucătărie pentru a bea un ceai.

El poartă o pereche de pantaloni de trening și un tricou care nu face decât să îi evidențieze și mai tare mușchii lucrați și corpul frumos. Eu am pe mine doar un tricou mai lung, pe care îl folosesc, de obicei, pe post de cămașă de noapte.

Vine pe la spatele meu, în timp ce torn ceaiul în căni și mă sărută pe gât. Dar mă întorc spre el și îi întind cana de ceai, privindu-l direct în ochi.

— Acum îmi spui ce s-a întâmplat și de ce ai fost așa plouat?

Privirea i se întunecă și brusc stomacul mi se strânge. Ceva clar îl supără.

Își ia cana și se reazemă cu fundul de masă, iar eu imit gestul, rezemându-mă de blatul pentru gătit.

— Am primit azi un telefon și duminică dimineață trebuie să fiu în Spania. E timpul să mă reîntorc la responsabilitățile venite din partea Casei Regale.

Cred că pentru câteva secunde tot corpul meu este paralizat, toți mușchii înlemniți și un frig venit de nicăieri îmi cuprinde corpul.

— Felicitări! reușesc să spun, schițând un zâmbet forțat. Deci a avut efect planul tău.

— Da, zice privind în cana cu ceai. Pe de-o parte a fost și teatrul nostru oferit presei, dar în

același timp și incompetența altora de a gestiona acele afaceri așa cum se pare că doar eu știu să o fac.

— Modest ca întotdeauna, încerc să glumesc, altfel risc ca nodul care se formează în gâtul meu să se transforme într-o repriză de plâns zdravănă, aici în fața lui.

Zâmbește amar, ridicându-și din nou privirea spre mine.

— Ceea ce mă face să aduc în discuție aranjamentul nostru.

Doamne, ajută-mă să nu pic din picioare!

De ce nu m-am așezat pe scaun înainte să deschid gura? Noroc cu mobila din spatele meu, a cărei margine o strâng cu putere cu degetele.

— Ce e cu el?

— Vreau să îți propun un alt aranjament, zice și își așază tacticos cana pe masă, lângă el, înainte de a continua. Vreau să ne mai vedem și după plecarea mea. Poate reușești tu să vii pe acolo când ai ceva zile libere, o să încerc și eu să mai vin aici când reușesc să găsesc o fereastră...

Cuvintele lui au un efect revigorant, dând cu mine de pământ, lovindu-mă tare și amintindu-mi că el nu vrea o relație serioasă, nu o să dorească niciodată așa ceva și nici nu are cum să îmi ofere asta din cauza distanței dintre orașele, sau mai bine spus, continentele în care fiecare își are casa. Dar mă vrea de femeie care să îl aștepte cuminte până când el vine să își umple timpul din când în când? Chiar atât de egoist este?

— Tu vorbești serios? întreb încruntându-mă. De ce aș face asta?

Clipește de câteva ori, surprins de reacția mea.

— Pentru că îmi place să petrec timpul cu tine și o să îmi facă plăcere să ne reîntâlnim, chiar dacă asta se va întâmpla o dată la câteva luni.

Se îndreaptă și face un pas spre mine.

— În mod normal, aș fi încheiat orice legătură odată cu sfârșitul aranjamentului nostru, dar atracția asta dintre noi mă face să îmi doresc să te mai revăd, Ariana.

Nu îmi vine să cred ce îmi aud urechile! Vrea să mai facă un pas, dar mă vede atât de nervoasă și se oprește, acum când eu sunt cea care își trece mâinile prin păr.

— Nu pot să cred că ești atât de egoist! îi spun, aproape strigând. Am știut întotdeauna că ești cel mai nepotrivit bărbat pentru mine, dar asta pentru că atunci credeam că cele mai mari defecte ale tale sunt că ești arogant și afemeiat! Dar, de fapt, cea mai mare problemă e că ești cel mai mare egoist de pe planeta asta nenorocită!

— Ariana, zice luat prin surprindere... Credeam că și tu vrei să mai fie ceva între noi...

— Ce îmi oferi tu sunt niște resturi pe care nu le arunci nici măcar unui câine, Santiago. Sau poate curvelor cu care tu ești obișnuit să petreci timpul! Dar eu sunt doar o altă proastă care a făcut cea mai mare greșeală a vieții ei, să se îndrăgostească de tine! Iremediabil, așa cum m-ai întrebat în seara în care am făcut pactul ăsta nenorocit!

Rămâne înmărmurit și pare că nu mai există cuvinte cu care să își exprime uimirea.

— Dar, indiferent ce simt eu pentru tine, nici într-o mie de ani nu o să fiu curva de umplutură pentru când ai tu chef! Nu sunt o femeie care se mulțumește cu puțin, Santiago, eu vreau totul sau nimic și cred că merit ce e mai bun! Am știut că, indiferent de sentimentele mele, tu nu o să fii capabil să îmi oferi ceva mai mult după ce acest aranjament se va termina și a fost cel mai mare compromis pe care l-am făcut în viața mea, dar eu nu pot să mai continuu în felul ăsta... să stau să te aștept să dai un semn... să te văd prin ziare cu alte femei... să aștept să îți găsești timp pentru mine...

Cuvintele îmi aduc repulsie și se poate citi pe chipul meu... Vocea mea e aproape frântă, dar fac tot posibilul să nu plâng în fața lui, chiar dacă îmi simt ochii tot mai umezi.

— Ariana... lucrurile nu sunt chiar așa...

— Dar cum? i-o tai privindu-l încruntată, dar într-un mod dureros. Tu ești acolo, eu sunt aici și ne desparte un ocean. Iar eu nu pot să mai continuu să fiu un simplu partener de sex.

Își trece mâinile prin păr, dar nu pentru că e nervos, ci agitat. Continuă să mă privească, parcă încercând să mă citească, să înțeleagă ceva... Dar eu îmi mut privirea, pentru că nu știu cât mai rezist să mă țin tare și să las lacrimile să curgă.

— Îmi pare rău că se termină așa... Pentru că eu asta înțeleg, nu? Căci ce este între noi se termină aici și acum?

Cuvintele lui îmi răsucesc cel mai mare cuțit în inimă. Îmi vine să urlu de durere și îmi mușc interiorul obrazului pentru a muta durerea, măcar o secundă.

— Cred că așa este cel mai bine.

— Pentru cine?

— Clar nu pentru tine, Santiago, spun cu durere în glas, chiar dacă mi-aș fi dorit ca aceste cuvinte să sune mult mai reci. Din clipa asta, este despre mine. Ce mai contează dacă se întâmplă azi sau peste câteva zile când o să pleci? Eu nu mai pot să mă prefac... Nu mai pot să joc teatru și nu sunt genul de femeie care să accepte să fie o simplă amantă, doar pentru a se bucura de câteva clipe cu bărbatul pe care îl iubește, când acesta își va face timp.

Închide ochii pentru câteva clipe ca și când cuvintele mele l-au lovit peste față.

— Am înțeles, zice încet după ce deschide ochii și mă privește direct.

Și chipul lui e trist. Ochii îi sunt întunecați, dar în același timp, pare că mai caută niște răspunsuri pe care ar putea să le înțeleagă. Face un pas în spate și, odată cu el, parcă îmi ia și tot aerul din plămâni.

— Mă duc în dormitor să îmi iau lucrurile.

E tot ce spune. Și nici nu ar mai avea ce să zică. Se întoarce pe călcâie și pot să jur că în clipa în care iese pe ușă, tot pământul mi s-a clătinat sub picioare. Sunt învăluită de o liniște îngrozi-

toare și tot ce aud este pulsul grăbit în urechile mele. După câteva clipe, aud trântindu-se ușa de la intrare.

Și atunci picioarele mă lasă, iar eu mă scurg încet, până ajung în fund pe gresia rece. Lacrimile încep să se prelingă libere pe obraji și de data asta nu mă mai chinui să le opresc. Îmi duc mâna la piept, dorind să liniștesc un pic durerea agonizantă pe care o simt, dar suspinele care îmi îngreunează și mai tare respirația, nu mă ajută cu nimic.

Este numai vina mea. Știu asta. El e așa cum e și nu a încercat nicio clipă să se dea drept altcineva. Eu sunt cea care a știu de la început ce fel de bărbat este și, cu toate astea, am acceptat să joc acest joc periculos care m-a adus în situația de față. Puteam să spun nu, puteam să mă rezum la cine reci cu el, dar nu am putut. Din prima clipă în care l-am văzut am fost atrasă de el și nu am opus rezistență. M-am lăsat purtată de val și oricât am încercat să îmi controlez sentimentele, nu am putut să o fac.

Nici nu aveam cum să îi rezist.

Am fost condamnată din secunda în care l-am văzut cu cravașa aia în mână la el acasă.

Și acum, inevitabilul s-a produs. Iar el a ieșit de pe scenă, gonit de sentimentele mele.

Capitolul 33

Ariana

Mă uit la ceas pentru a mia oară. Fac ture prin redacție și sunt anunțată că în cinci minute pot să merg la machiaj.

Mă uit din nou la ceas.

— Unde e? aud vocea agitată a lui Edy, care dă glas gândurilor mele.

— Nu știu! zic tăios.

— Cum nu știi? se răstește la mine. E iubitul tău! Sună-l!

Să-l sune mă-ta! Eu nu o fac!

Să mă trăsnească Dumnezeu dacă am idee cum o să ies din rahatul ăsta. Deja încep să mă gândesc unde să îmi depun CV-ul, pentru că am un mare sentiment că azi e ultima mea zi în televiziunea asta.

Nu am mai vorbit cu Santiago din seara în care a plecat de la mine. Nu l-am mai văzut și nu am mai primit niciun semn de la el.

Au fost două zile în care am plâns pe unde am putut, cât de mult am putut, departe de ochii oricui ar fi putut să îmi pună o întrebare. Două zile în care am încercat să joc un alt rol în fața colegilor, singurii cu care am avut tangențe în acest timp. Rolul de femeie care nu suferă după bărbatul pe

care îl iubește și care a făcut-o să se simtă ca fiind cea mai dorită femeie din lume, dar cu toate astea nu a iubit-o.

Edy i-a dat un mail cu toate detaliile emisiunii, desfășurător final, întrebări și în primul rând ora la care să fie prezent aici și cu toate astea au trecut 15 minute de la ora stabilită, iar el încă nu este prezent.

Trec pe lângă Edy, ignorând valul de cuvinte pe care nici nu le mai ascult.

— Trebuie să mă duc la machiaj. Mai este destul timp.

Bine dracu' că nu este în direct emisiunea și avem toată ziua la dispoziție. La dispoziție pentru ce? Pentru a-mi completa CV-ul, logic. Pentru că el nu o să vină. Probabil că este deja în Spania. A zis că azi pleacă și am presupus că o va face după emisiune, dar se pare că el a ieșit din peisaj mult mai devreme.

— E totul în regulă, scumpo? mă întreabă tipa de la machiaj, în timp ce mai aplică puțină pudră pe fruntea mea.

Îmi privesc în ochi reflexia din oglindă, dar de fapt, privesc în gol.

— S-a terminat, Emma, îi spun, știind că e timpul să abandonez lupta și umerii mei se lasă încet. Totul s-a terminat.

— De ce spui asta?

Dar întrebarea nu vine din partea ei. E vocea rece a bărbatului cu mâini mereu calde, mai ales când îmi atinge corpul.

Mă simt ca trăsnită de fulger și privirea îmi fuge imediat la imaginea lui în oglindă. Stă în dreptul ușii, cu mâinile în buzunar.

Să-l ia dracu' de nenorocit superb!

Din nou, arată impecabil, cu un costum gri închis, cravată albastru-cenușiu, asortată cu dungile subțiri ale cămășii, iar părul dat într-o parte, aranjat impecabil. Este perfect. Din nou.

Iar eu mă holbez. Din nou.

— Mai exact, la ce te referi când spui că s-a terminat? mă întreabă ușor încruntat după clipele de tăcere.

Și abia atunci clipesc și îmi dreg glasul pentru a fi capabilă să vorbesc ca un om normal și nu ca o ciudată care tocmai își vede bărbatul pe care îl iubește după două zile de tăcere și care era convinsă că nu o să îl mai vadă niciodată.

Și după emisiunea asta, chiar nu o să îl mai vezi... îmi spune o voce stinsă în mintea mea.

— Credeam că nu mai apari, reușesc să spun păstrându-mi tonul rece.

— O mică întârziere din cauza traficului, dar nu aveam cum să lipsesc, zice privindu-mă în ochi. Am făcut o promisiune și nu aveam cum să îmi încalc partea mea de înțelegere.

Vocea lui îmi pare un pic tristă și îmi amintește de ultima noastră seară, ultima noastră discuție. Fac tot posibilul să nu mă uit la tot corpul lui, cum stă drept în spatele meu, făcând un pas spre mine, pentru că, altfel, o să încep să mă gân-

desc la ce s-a întâmplat înainte de acea discuție. La corpul lui gol, la atingerile lui blânde, la felul cum intra în mine și cum m-am simțit în acea seară ca și când făceam dragoste. Dar de fapt, a fost ca un cântec al unei lebede înainte să plece de lângă mine.

— Luați un loc pe scaun și într-o secundă mă ocup și de machiajul dumneavoastră, zice Emma, întrerupând liniștea care se lăsase din nou.

— Ai primit mailul de la Edy? încerc să revin la lucruri care nu ar avea legătură cu ceea ce s-a întâmplat între noi.

— Da, mi-am făcut temele.

Încearcă să glumească? Chiar crede că îmi arde de așa ceva? Cu coada ochiului observ că, deși e așezat pe scaunul alăturat, este întors spre mine și mă privește.

— Mai ai? o întreb pe Emma, uitându-mă la ea în oglindă.

Simt nevoia să ies mai repede de aici. Mă întreb cum o să rezist să duc la capăt toată filmarea de azi în prezența lui fără să arunc cu ceva în el sau să sar pe el și să îl sărut cu toată nevoia mea de a-l simți aproape.

— O secundă, zice ea.

Și după ce mai îmi dă două pufuri de pudră pe nas și pe frunte, face un pas în spate.

— Superbă! exclamă ea, mândră de munca ei.

— Ca întotdeauna, aud vocea joasă a lui Santiago și nu pot să mă abțin să nu mă uit spre el și să îi văd privirea, pe care o cunosc atât de bine.

Privirea care mă face să mă simt deosebită. Dar nu sunt.

Mă ridic de pe scaun și ies din încăpere, lăsându-l pe mâna fetei cu pudra pentru el.

Studioul e pregătit, luminile la fel, iar eu am tableta cu toate cele necesare, așteptându-l pe Santiago să ni se alăture. Când ajunge, este poftit de moderator să ia un loc pe scaunul destinat lui, iar eu mă apropii de masa la care vom sta față în față pe perioada filmării.

— Arăți minunat, îmi șoptește.

Îmi ridic privirea spre el și îi arăt cu un deget micul microfon care i-a fost instalat acum câteva minute.

— Să ne rezumăm la emisiunea noastră, îi spun încet.

Mijește ochii spre mine, iar eu îmi cobor privirea spre tableta cu întrebări.

Urmează cea mai agonizantă oră din viața mea. Și asta fără pauzele scurte pe care le luăm din când în când pentru un mic retuș al machiajului, sau pentru mici corecturi. Filmarea decurge perfect, dialogul nostru este plin de profesionalism și niciunul dintre noi nu lăsăm să ne scape vreo frântură de slăbiciune din cauza a ceea ce a fost între noi în ultimele săptămâni.

Dar este greu să nu mă pierd în ochii lui, să fiu atât de aproape și să mă abțin să îl ating, să nu mă uit la buzele lui și să îmi doresc să le gust. E greu să îmi amintesc că acest bărbat îmi este complet interzis. Pentru binele meu.

Cu fiecare minut care trece, știu că sunt tot mai aproape de finalul timpului pe care îl voi petrece cu el. Cu fiecare clipă care se scurge, sunt tot mai bântuită de ceea ce a fost și nu o să mai fie. Cu fiecare secundă, îmi e tot mai greu să îmi păstrez pe chip această mască neutră și perfect profesională.

Dar în clipa în care moderatorul și producătorul vin să ne felicite și să ne spună că totul a decurs perfect, știu că pot să plec și îmi vine să fug de acolo, de lângă el. În timp ce aceștia vorbesc, ne sunt înlăturate lavalierele și, când toată lumea se îndepărtează, ne ridicăm la unison de pe scaun, ca arși, uitându-ne unul la celălalt.

Uitasem cât de înalt este și cât de masiv și puternic este corpul lui. Cât de dominant.

— Îți mulțumesc pentru tot ajutorul, spun serioasă, întinzând o mână spre el.

Privește palma întinsă și ezită o clipă înainte de a o strânge cu mâna lui mare.

— Chiar s-a terminat? șoptește cât să îl aud doar eu, privindu-mă cu o intensitate copleșitoare și ceva ce aș putea interpreta ca o tristețe.

Cuvintele lui mă aduc din nou în fața realității dureroase, lovindu-mă în suflet atât de tare încât cred că o să izbucnesc în lacrimi în secunda următoare.

— Cu bine, Santiago! reușesc să spun cu un mare nod în gât și îmi retrag repede mâna din a lui, înainte de a mă întoarce cu spatele la el și de a ieși rapid din acel spațiu.

Îmi iau din mers geanta de pe birou și știu că trebuie să fug de aici și să îmi găsesc un refugiu, unde să mă liniștesc și să plâng din nou, fără să fiu văzută. Aproape că alerg spre parcare și deja-mi simt lacrimile alunecând încet pe obrajii mei.

Trebuie să ajung acasă sau oriunde altundeva unde nu mai există nicio amintire legată de el, unde să mă pot aduna fără să mai fiu lovită de cruda realitate, care îmi sugrumă gâtul cu gheara ei ascuțite. Cu mâinile tremurânde, reușesc să îmi scot cheile din geantă și să deschid mașina care este la câțiva metri în fața mea. Momentan, aceasta este singurul refugiu de care am parte și o văd ca pe o barcă de salvare a unui naufragiat înconjurat de rechini.

Capitolul 34

Ariana

Lacrimile continuă să îmi curgă pe obraji, fără reținere, parcă tot mai pline de durere.

— Ariana! aud o voce ca un tunet în spatele meu și, deodată, mâna lui puternică îmi prinde brațul, forțându-mă să mă întorc spre el, aproape izbindu-mă de pieptul lui.

Eram atât de aproape de mașină... atât de aproape să nu fiu prinsă cu lacrimile în ochi. Și tocmai el este cel care mă vede și se încruntă.

— La dracu', Ariana, te rog, nu plânge...

Mă roagă cu vocea răgușită și acum știu sigur că e ceva frânt în ea. Îmi cuprinde chipul în palmele lui, ștergându-mi lacrimile cu degetele care îmi mângâie obrajii.

— Lasă-mă, Santiago, spun epuizată, iar când încerc să mă desprind de atingerea lui, mă cuprinde cu brațele și mă ia prizonieră într-o îmbrățișare din care nu pot să scap.

— Nu așa, *hermosa*. Nu pot să te las să pleci așa din viața mea. Nici mie nu îmi e ușor.

— Nu știu cât de greu îți este ție, dar ceea ce faci acum îmi face și mai mult rău, spun printre lacrimile care curg și mai tare și sunt conștientă că tot machiajul meu este acum pe sacoul lui.

Dar nu îmi pasă. Îmi place această îmbrățișare și mi-a lipsit atât de mult încât mă trezesc noaptea visând la ea și apoi plâng, când realizez că nu o să mă mai bucur de ea. Și acum este atât de dureroasă, chiar dacă înainte îmi provoca atâta plăcere...

— Nu vreau să îți fac rău, doar că nu pot să plec știind că te las în starea asta.

— O să fiu bine, replic eu, încercând să îmi înghit suspinele care amenință că mă vor copleși în curând. O să trec peste asta. O să trec peste tine și o să îmi continuu viața ca până acum.

— Alături de altcineva.

Mă doare și mai tare să mă gândesc că alt bărbat va fi cândva lângă mine. Mă doare să aud confirmarea tocmai din gura lui, chiar dacă cuvintele spuse de el par tăioase, mai mult ca un reproș, iar îmbrățișarea lui, brusc, devine mai posesivă.

— Asta e numai treaba mea, spun și de data asta chiar depun tot efortul să mă desprind de brațele lui, iar el nu mai opune rezistență.

— Pe dracu' e... bombăne și își trece o mâne prin păr, deranjându-l.

Printre lacrimi, mă uit la el și încerc să îi înțeleg reacția.

— Da, e doar treaba mea, spun, încercând să îmi șterg obrajii uzi. Aranjamentul nostru oficial s-a încheiat azi, așa că acum sunt liberă să îmi trăiesc viața, așa cum sunt sigură că o s-o faci și tu.

Nu îi scapă aluzia din vocea mea, referitoare la stilul lui de viață, iar asta îl face să se încrunte.

— Nu îmi place gândul de a te ști cu alt bărbat.

Șocul mă lovește și, brusc, devin nervoasă, chiar dacă ochii mei sunt încă umezi.

— Nu mă iubești, Santiago și nu vrei să ai o relație cu mine. Cu toate astea, nu vrei să mă vezi nici cu un alt bărbat?! Continui să îmi arăți un egoism care mă rănește mai tare decât orice! Nu sunt un obiect de care să te folosești când ai chef, fără niciun atașament real și fără responsabilități!

— Dar eu nu te văd ca pe un obiect!

— Dar ca pe ce?!

— Nu știu! aproape urlă și iar își trece mâinile prin păr. Să fiu al dracu' dacă îmi dau seama, pentru că niciodată nu m-am mai simțit așa!

— Santiago! Să fim realiști: te simți confuz probabil pentru că au fost niște săptămâni mai diferite față de ceea ce trăiești tu, în general. Dar tu niciodată nu o să îmi oferi stabilitatea de care am nevoie! strig, la rândul meu la el. Atât din cauza distanței, cât și a felului tău de a fi! Am dreptate?

— Da... dar... Nu are cum să se termine. Nu așa. Nu acum, spune hotărât cu tonul vocii coborât, trecându-și din nou o mână prin păr și încercând să își recapete calmul.

— Ba da, zic cu jumătate de gură, simțindu-mă dintr-o dată foarte obosită.

— Ba nu!

— Ba da! zic de data asta tare și punând punct oricărui alt protest care îi rămâne înghețat pe buzele întredeschise.

Mă întorc cu spatele la el și mă urc în mașină. Nu se mișcă un milimetru și mă privește, cu pumnii strânși pe lângă corp, cum pornesc motorul și plec în viteză.

În secunda următoare, încep să plâng din nou și chiar dacă mă uit la el în oglinda retrovizoare, în timp ce mă îndepărtez, știu că de data asta nu mai vine după mine. Acum pot să spun că ultima dată când l-am văzut, era în oglinda mașinii, privindu-mă cum mă îndepărtez, iar eu încercând să mai deslușesc, printre ochii împăienjeniți de lacrimi, pentru ultima dată, chipul perfect al celui mai frumos bărbat pe care l-am iubit din tot sufletul, probabil mai mult decât pe toți ceilalți la un loc.

*

Trei săptămâni mai târziu

În umbra evenimentelor petrecute în ultimul timp în viața mea, am decis să îmi subînchiriez casa și să mă mut în alt cartier. Noua promovare îmi permite acum să îmi plătesc o chirie mai mare, așa că mutarea mi s-a părut a fi chiar benefică și am optat pentru un alt cartier, la fel de elegant ca primul și chiar un pic mai exclusivist.

Adevărul este că acea casă era prea plină de amintiri frumoase, dar dureroase și greu de suportat, iar lovitura finală a venit tot din partea lui Santiago, care, la câteva zile după plecarea lui, confirmată de pozele cu el în Spania și de

câteva întâlniri oficiale la Palatul Regal, mi-a trimis acasă un nou buchet de trandafiri albi, asemănător celui pe care îl mai primisem de la el și sigur observase că era singurul pe care îl păstrasem în dormitorul meu.

Buchetul avea un bilețel cu un mesaj simplu: „Mă gândesc la tine. S."

Cu mult efort și cu sufletul din nou rănit, am aruncat florile. Trebuia să rup orice legătură cu el, altfel riscam să cedez și să accept condițiile lui, oricare ar fi fost acelea, numai să îl mai pot săruta, iar el să mă strângă în brațele lui.

După aceea, i-am blocat numărul, pentru a evita orice altă tentativă de a mă contacta și, ulterior, am luat decizia de a pleca de acolo.

Am evitat, de asemenea, să mai citesc articolele din ziare, majoritatea fiind cele din Spania, care erau foarte curioase să elucideze misterul relației noastre și stadiul în care ne aflam. Din fericire, în tot acest timp, nu a mai apărut niciun articol despre escapadele lui Santiago și toate ziarele îl prezentau doar în postura de om de afaceri serios, cu privirea întunecată și cu un început de barbă, pe care nu părea că are de gând să o înlăture prea curând.

De fiecare dată când îl vedeam în poze, sufletul mă durea din nou și mi se făcea un dor de el, imposibil de suportat. Dor de zâmbetul lui, dor de ochii lui, dor de atingerea lui, dor de clipele petrecute în pat și de jocurile noastre care ne aduceau atâta plăcere...

Acum, în noua casă totul îmi părea străin, dar am decis să decorez cu lucruri noi care să mă ajute să mă acomodez cât mai repede. Îmi era de ajuns că nopțile îmi erau bântuite de amintiri dureroase și vise ce păreau atât de reale, care mă făceau să plâng, dându-mi seama că sunt doar jocurile bolnave ale subconștientului meu, care tânjea după el.

În fiecare zi, mă întrebam când o să treacă starea asta, fiind de multe ori nervoasă pe mine că nu am suferit după un bărbat atât de mult, nici în relațiile mele anterioare, lungi de ani de zile, cum nu am plâns nici măcar după primul bărbat de care am fost îndrăgostită și pe care l-am considerat marea mea iubire... Toți păleau acum în fața sentimentelor pentru Santiago, pe care încercam cu greu să le sting.

O nouă zi, o nouă dimineață în care mă trezesc la fel de obosită și epuizată. Îmi fac o cafea și ies apoi la alergat, sperând ca măcar azi să îmi revin puțin mai repede și dorindu-mi ca azi să fie ultima zi în care mai am starea asta depresivă.

Dar așa decurge fiecare zi de câteva săptămâni încoace...

Acum, programul meu la televiziune este mult mai lejer. Prezint doar știrile de la ora 19:00 și, o dată la două săptămâni, sunt moderatoarea emisiunii din weekend, iar împărțind timpul cu colegul meu de știri, am ajuns să am aproape toată ziua la dispoziție. Să nu se înțeleagă greșit, în

fiecare zi aveam reportaje de pregătit, texte sau întrebări pentru emisiune, dar de multe ori continuam să mă duc la redacție doar pentru a evita să stau în casă, găsind un oarecare confort în acel mediu agitat care îmi ținea mintea ocupată cu altceva decât amintiri erotice.

După repriza de alergat, decid să iau o pauză pe o bancă, privind oceanul și ascultând muzică în căști. Undeva acolo, în fața ochilor mei, foarte, foarte departe, este el.

Aproape că mă sperii când, deodată, telefonul începe să sune tare în căștile din urechi. Răspund repede, fără să mai scot dispozitivul din buzunarul special prins sus pe braț.

— Bună, Ariana! aud vocea veselă a unei femei pe care nu o recunosc. Ce mai faci?

Mă uit repede la apelant și văd numele: Ana Sofia Calabri. Sora lui Santiago.

Rahat.

Capitolul 35

Ariana

— Bună, Sofia! încerc să fiu la fel de entuziasmată, dar nu prea reușesc să ascund surpriza că primesc acest telefon de la ea. Mă bucur să te aud!

— Sper că nu te deranjez...

— Nu! zic repede, reușind să îmi revin. Tocmai luam o pauză după o repriză de alergat.

— Ești un exemplu de urmat, trebuie să recunosc. Nu cred că am mai făcut asta de ceva timp.

— Nu aș zice. Arăți perfect, spun zâmbind.

— Asta e datorită lui Nicholas. Mă ține în formă, chicotește ea și mă bucur că este la fel de relaxată vis-a-vis de mine, cum a fost și în seara în care am cunoscut-o.

— Tot mai multe avantaje ale acelor exerciții, zic și râdem amândouă.

— Te-am sunat pentru că ți-am promis că te voi contacta când ajung prin Miami și uite-mă că am ajuns și nici nu sunt singură, ci cu Cate. Plus băieții, dar asta e altă treabă. Și mă gândeam să te scot la o cină în seara asta, ca între fete și, cu ocazia asta, ai posibilitatea să vorbești cu Cate despre emisiunea ta. Ea e foarte reținută când vine vorba de apariții în public, dar anonimatul ei s-a cam dus după căsătoria cu Ben, iar dacă tot e să

spargă gheața, preferă să o facă alături de cineva în care are încredere. Deci? Ce părere ai?

— Da, cu cea mai mare plăcere ne vedem!

— Și îți spun de la început că nu vom discuta despre fratele meu, decât dacă vrei tu.

— Nu, zic repede. Nu cred că e cazul.

— Of... zice ea, coborând vocea. Îmi dau seama cât suferi, dar sper ca durerea ta să treacă cât mai repede. Așa că azi mâncăm, bem și râdem de cele mai nevinovate lucruri, dar important este să uităm de suferințe.

— Sincer, chiar am nevoie de așa ceva, spun cu sufletul deschis.

Stabilim detaliile și rămâne să ne vedem la un restaurant, după ce termin eu știrile.

*

Cate este minunată. Din prima secundă în care ne vedem mă tratează ca pe o veche prietenă și, astfel, avem o seară foarte relaxantă, plină de glume cu tentă sexuală, venite din partea acesteia și reproșuri rușinate la adresa ei din partea Sofiei, care este evident mult mai pudică. Nu ai cum să nu te simți bine în prezența lor și îmi pare rău că din cauza carierei, prieteniile mele s-au răcit și nu am pe cineva cu care să pot râde așa cum o fac cu ele acum.

Printre momentele noastre amuzante, Cate vrea să facem o poză toate trei, așa că îi dă chelnerului telefonul pentru a imortaliza momentul vesel, iar după aceea ne trimite mie și Sofiei poza.

Apoi se întoarce spre mine și, un pic mai serioasă, îmi cere detalii legate de emisiunea la care vreau să participe și îmi recunoaște că nu a mai făcut niciodată așa ceva.

— O să fiu blândă, îi spun, ridicând mieros din sprâncene, iar ea râde din nou cu poftă.

— Doamne, cât te ador! Acum înțeleg de ce idiotul ăla s-a îndrăgostit de tine!

Zâmbetul îmi îngheață. Nu îi pronunță numele, dar sunt aproape sigură că știu la cine se referă.

— Cate! o ceartă Sofia, lovind-o peste braț. Am zis că nu vorbim deloc despre el.

— Bine, bine, se scuză ea. Mi-a scăpat.

Apoi, se uită la mine și, punându-și palma fină peste a mea, în semn de compasiune, îmi spune:

— Toate am suferit cândva, dar, din fericire, lucrurile s-au schimbat și am avut parte de finaluri pline de iubire, ca în povești.

Îi zâmbesc trist.

— Nu toate poveștile au sfârșit fericit, îi spun. Iar „idiotul" nu era îndrăgostit de mine.

Ea se încruntă și se uită la Sofia.

— Dar tu mi-ai zis că era.

Sofia la rândul ei se uită la mine o secundă, apoi din nou la prietena ei și ridică din umeri.

— Puteam să bag mâna în foc că așa e. De fapt, încă bag mâna în foc că nu mă înșel. Doar că idiotul nu era capabil să își dea seama de asta, pentru că nu a fost în viața lui îndrăgostit.

— Un idiot... bombăne Cate.

Eu mă rezum la a mă întinde după paharul de vin și iau o gură mare.

— Să schimbăm subiectul! Ne strică dispoziția, adaugă Sofia, văzându-mi privirea întristată.

— Da, aprobă Cate. Să bem!

Reușim să depășim momentul ciudat destul de repede și să ne recăpătăm buna dispoziție avută înainte. Dar nu pot să spun că alături de ele nu mă gândesc deloc la Santiago. Din contră. Sunt alături de sora lui și pot vedea în gesturile ei, aceleași gesturi elegante pe care le-am văzut și la el. Chiar și anumite trăsături ale feței sunt asemănătoare la cei doi.

Cu toate astea, găsesc un oarecare confort în aceste asemănări. Măcar așa, simt că mai am parte de o mică părticică din Santiago lângă mine, pentru câteva ore.

Îmi iau cu greu la revedere de la ele, destul de târziu și după multe pahare de vin, dar cu promisiunea că ne vom revedea, iar Cate că mă va contacta a doua zi pentru a veni la redacție să cunoască echipa și să finalizăm discuțiile.

A fost o seară frumoasă și pentru prima dată în mulți ani, chiar m-am distrat alături de ele. Acum, înapoi în casa goală, sunt cuprinsă din nou de întunericul nopții, dar mulțumind vinului care mi-a amorțit o parte din simțuri, mă bag la somn, lăsând, totuși, o lacrimă să mi se prelingă pe obraz, dorindu-mi din nou să fiu în brațele lui acum.

Santiago

Opresc alarma ceasului într-un mod puțin violent. Nu am niciun chef să mă trezesc, iar fiecare dimineață este la fel de grea. Îmi lipsește motivarea de a mă da jos din pat, chiar dacă am o zi extrem de plină și lungă înainte.

De când am ajuns în Madrid, sunt așa. De când am venit acasă, repar greșelile făcute de alții, dar de data asta mi-am luat ca ajutor pe vărul meu, fiul cel mic al Reginei care tocmai a terminat studiile și, sincer, îmi este de mare ajutor. El a fost și lângă fratele meu în perioada cât eu am lipsit și mă poate lămuri ce dracu' a făcut incompetentul și cum putem repara acum. Deci, pentru prima dată în viața mea, pot spune că în sfârșit am pe cineva aici care mă ajută cu adevărat și are aceeași viziune ca mine.

Raul este mult mai tânăr, are 23 de ani și îmi amintește de mine la vârsta lui. Este dornic să învețe și are multă răbdare.

Dar, revenind la mine... subiectul meu preferat, starea mea de rahat pe care o am de săptămâni întregi, de când am plecat din Miami, de când nu am mai văzut-o pe Ariana.

Cu greu am mai prins ocazia să mă uit la știrile prezentate de ea și asta pe un canal online, că altfel nu am cum să o văd pe ea tocmai de acolo, iar când ea prezintă, la mine este trecut de ora 3 dimineața...

Chiar dacă de cele mai multe ori sunt rupt de oboseală, fac tot posibilul să o văd măcar 5 minute. Să îi văd ochii și buzele, care încă îmi bântuie visele noaptea și să adorm ascultându-i vocea.

E atât de ciudat ceea ce mi se întâmplă legat de ea. Nu am mai întâlnit niciodată o femeie ca ea, care să îmi intre în minte atât de adânc, cât să continue și acum, după atâtea săptămâni, să mă gândesc la ea, să vreau să o văd, să vrea să o sărut.

Și atunci, îmi deschid telefonul să mă uit la poza erotică pe care o am pe fundal și doar eu știu adevărata poveste a pozei și cine este în ea. În același timp, amintirile acelei nopți mă copleșesc și mă pierd în gânduri, minute bune.

Oricât de mult încerc să mă focusez pe afaceri în perioada asta, tot am momente în care gândurile mele zboară la ea. I-am trimis un buchet de flori, dar nu am primit niciun semn, iar când am încercat să o sun, mi-am dat seama că mi-a blocat numărul de telefonul.

Ei bine, asta chiar nu mi-a picat bine și m-a enervat la culme. Încă mă enervează că m-a respins și nu a acceptat măcar să ne vedem când mai ajungeam eu prin Miami.

Dar, pe de altă parte, îmi amintesc lacrimile ei, cuvintele și faptul că mi-a spus că s-a îndrăgostit de mine.

Și nu știu din ce motiv, asta mă doare cel mai tare și stomacul mi se strânge instant. Nu m-au

deranjat acele cuvinte... Dar m-au făcut să simt ceva dureros, nu când le-am auzit, ci după aceea, după ce ea a plecat... după ce eu am plecat.

Când ies din duș, încă sunt bântuit de aceste gânduri, ca în fiecare zi. Simt că e ceva ce nu se leagă, ceva care îmi scapă, pentru ca totul să capete sens. Trec prin chinul ăsta aproape în fiecare zi, cel puțin până ajung la birou și reușesc să mă focusez cât de cât pe muncă.

Cu prosopul în jurul taliei, mă întorc în dormitor să mai arunc o privire la telefon, la poza ei, înainte de a mă pune să îmi aleg costumul pentru azi.

Și văd că am un mesaj de la Ana Sofia, pe care îl deschid. Și, în secunda aia, lumea mea se oprește în loc.

Este o poză cu Sofia, Cate și... Ariana. Vesele și foarte... distrate? Și a dracu' poză, are și un mesaj „Ți-am spus că o să am eu grijă de ea. Cate mă ajută și după cum vezi, facem treabă bună ;)"

O rad în cap! Și pe ea și pe Cate!

Ce dracu caută ele cu Ariana? Deja s-au băgat pe fir să îi prezinte tot felul de idioți care nu știu nici măcar să o atingă așa cum merită să fie atinsă? Așa cum eu știu să o fac să se simtă? Niște cretini, care vor fi mai preocupați să își dea ei drumul, înainte de a o face pe ea să se simtă ca o zeiță? Pentru că asta e! E o zeiță! E zeița mea! Și nimeni nu are voie să o atingă, în afară de mine!

Să își ia dracu' toți mâinile de pe ea, că ea e doar a mea! Inclusiv soră-mea!

Îmi vine să arunc cu telefonul în perete de nervi, dar mă rezum la un răget nervos. Apoi, o sun pe Ariana. Normal că telefonul ei este închis. La dracu'! Încă sunt blocat! O sunt pe Sofia, care îmi răspunde cu o voce amuzată.

— Bună dimineața, scumpul meu frate. Cu ce te pot ajuta?

— Lasă vrăjeala, Sofia! Dă-mi-o pe Ariana la telefon.

Sunt conștient de tonul vocii mele dure și extrem de supărate, dar nu îmi pasă.

— Ce te face să crezi că mai e cu mine? Poza e de acum două ore, cel puțin. Între timp, eu am ajuns acasă.

Simt cum sângele mi se urcă tot în cap.

— Și ea unde e?

— Presupun că acasă.

— Presupui?! Cu cine a plecat?

— Ce-ți pasă?

— Să-mi fut una, Sofia! urlu la ea fără să mă mai pot controla. Zi-mi dacă a plecat cu vreun cretin acasă!

— Un Duce nu înjură, Santiago, zice ea cu calm, dar serioasă. Și chiar nu cred că este treaba ta ce face fata asta cu viața ei, atât timp cât tu nu ești dispus să ai un viitor cu ea.

— Ba este treaba mea!

— Cum așa?

— Pentru că ea este a mea, zic printre dinți.

Îi închid telefonul în nas și îl arunc pe pat, tre-

cându-mi nervos mâinile prin păr. Ariana este a mea! Cum dracu' nu mi-am dat seama de asta până acum? Cum am fost atât de orb să nu văd din prima clipă că ea este cea potrivită pentru mine?

În tot timpul petrecut împreună cu ea, eu am jucat un singur rol: al prostului care nu își dădea seama că, de fapt, trăia ceva real, că simțea ceva real. Nu a fost teatru nicio secundă. Am făcut ce am simțit și sentimentele mele au fost la fel de reale ca ale ei.

M-am îndrăgostit nebunește de ea, iar acum simt că îmi pierd mințile dacă nu o am lângă mine din nou. O iubesc! Dar oare am cum să fiu cu ea?

Capitolul 36

Ariana

Următoarele zile le petrec lucrând aproape non-stop pentru interviul lui Cate. Are încredere în mine și vreau să fac tot posibilul ca ea să se simtă cât mai confortabil în fața camerelor de filmat și toată nebunia care este în studio. În timp ce asistenta ei îmi oferă toată documentația necesară, eu încerc să alcătuiesc un interviu interesant, pe măsura invitatei mele.

Nici această emisiune nu va fi transmisă în direct, iar asta o liniștește destul de mult pe Cate, care îmi dă de multe ori impresia că face asta mai mult pentru mine, nu că ar avea ea nevoie de o apariție la TV.

În concluzie, mai tot timpul liber mi-l umplu cu activități legate de muncă, mai ales că, după cina avută cu fetele, am fost lovită de un nou val de amintiri dureroase legate de Ducele Căruia-Nu-îi-Spun-Numele. Și asta din cauza Sofiei, care, fiind sora lui, m-a făcut să simt că o parte din el era cu noi la masă. Chiar dacă ea este total diferită față de el, tot găseam asemănări care m-au indus în starea de care credea că am reușit să mă mai detașez puțin, aceea de dor. Așa că zilele astea am continuat să fiu bântuită de amintirile trăite cu Santiago, oricât de ocupată eram cu muncă.

Picătura care mi-a umplut paharul a venit de dimineaţă, când întâmplător am descoperit cutia cu jucăriile cumpărate de Santiago şi testate în acea noapte în New York şi în zilele următoare. Nici nu îmi amintesc cum de am păstrat această cutie când m-am mutat în casa asta, dar se pare că, într-un fel sau altul, ea şi-a găsit drumul înapoi în viaţa mea, să îmi strice toate apele şi să îmi dea peste cap ziua de la prima oră. Acum dracu' mai are inspiraţie să muncească, când ziua îmi este plină de amintirile acelei nopţi.

Inevitabil, sunt toată ziua extrem de iritată şi nervoasă. A doua variantă ar fi să plâng, din nou, dar încerc să îmi vărs frustrările pe cei din jur.

— Perioada aia din lună? mă întreabă şeful meu, zâmbind forţat, dar îmi dau seama că, în acelaşi timp, face mişto de mine.

— Mai lasă-mă dracu' în pace, Edy!

Şi îmi văd de drumul meu, trecând ca o furtună pe lângă el. Îl aud cum râde în spatele meu şi nu îmi fac griji că i-am rănit sentimentele, pentru că ne permitem, din când în când, astfel de înjurături. Dar faptul că râde, tot m-ar face să mă întorc la el şi să îi dau un pumn în bot. Aşa că iau distanţă cât mai mare faţă de el. Faţă de toţi. Pentru că aşa decurge mai toată ziua mea.

După emisiune decid să plec direct acasă, altfel risc să îi transform pe toţi cei din redacţie în duşmanii mei şi, eventual, să mă şi dea afară cu mâna lor.

Și au dreptate. Am trecut de la durere la nervi, la tristeţe, la nebunie... și mă mir că nu a aruncat nimeni cu nimic după mine până acum.

Din fericire, toţi de prin redacţie sunt prinși cu treabă și nici nu mă observă când îmi iau geanta și mă furișez afară. De obicei, nu sunt așa ciudată și nici nu vreau să se mai repete. Sper ca mâine să am o zi mai bună. Mă îndoiesc de asta, dar trebuie să fac un efort să nu mă mai gândesc la Santiago și să mă comport cât mai normal la locul meu de muncă.

Santiago... cu jucăriile lui... Santiago... mereu apetisant, îmbrăcat la costum gri închis, impecabil, din trei piese, cu părul aranjat perfect, cu privirea lui pătrunzătoare, care te face să îţi simţi corpul cum se aprinde într-o secundă, cu ochii lui căprui-verzui, care te fixează și care te dezbracă fără să te atingă. El cu toată atitudinea lui impunătoare, care te face să visezi cu ochii deschiși că el este acum, la fel ca în trecut, rezemat de o mașină parcată cu tupeu fix în faţa intrării în clădirea redacţiei.

Stai. Ce? Visez? Sunt atât de obsedată de el încât încep să am halucinaţii că este în faţa mea?

Fac câţiva paşi spre el, din nou cuprinsă de starea de furie, că din cauza lui mintea mea a luat-o razna complet, dar, în același timp, cu inima aproape oprită și parcă dorindu-mi ca ceea ce văd să fie real.

— Bună.

Un singur cuvânt spus ca o șoaptă, când aproape ajung lângă el și simt cum lumea toată în jurul meu dispare... iar mie cineva mi-a oprit respirația.

Nu sunt capabilă să vorbesc. Doar clipesc de câteva ori, încercând să îmi dau seama ce se întâmplă.

Probabil e amuzat de reacția mea, pentru că schițează un zâmbet în colțul gurii, dar tot corpul lui este încă încordat.

— Ariana... șoptește, dar îl întrerup imediat, revenindu-mi în simțuri.

— Ce cauți aici?

Întrebarea mea nu e blândă și vocea îmi e puțin mai dură decât aș fi vrut.

— Pe tine.

Mă încrunt.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zice.

— Despre?

Se uită stânjenit în stânga și în dreapta și se îndreaptă de spate, ceea ce îl face să fie și mai aproape de mine.

— Despre noi.

La dracu'... Nemernicul a venit mai sexy ca niciodată, să îmi sucească din nou mințile cu cine-știe-ce tâmpenii...

— Nu există „noi", Santiago. Credeam că am lămurit treaba asta de acum aproape o lună.

— Și eu credeam la fel, dar m-am înșelat.

Vocea lui are o tentă de regret? Tristețe?

Ceva din astea sigur regăsesc pe chipul lui frumos pe care aș vrea să îl ating, dar mă abțin. Revin la realitate și încerc să îmi dau seama ce vrea.

Pauza mea îi dă ocazia să vorbească din nou.

— Putem să mergem undeva să vorbim?

E vizibil stânjenit de lumea care trece pe lângă noi, dar nu îmi scapă privirile unor femei care nu își ascund admirația față de el. Ok. Nici eu nu vreau să mai stăm aici.

— Unde vrei să mergem?

— Mi-am luat o cameră la hotel. Putem merge acolo, sau la tine.

— M-am mutat, zic și nu îmi dau seama de ce a trebuit să specific lucrul ăsta.

— Știu. Am aflat și eu azi, după ce am făcut cunoștință cu noii chiriași, zice strâmbându-se.

— Te-ai dus acolo?

— Am ajuns pe la prânz și am crezut că reușesc să te văd, până pleci spre redacție.

— A... e tot ce reușesc să spun.

— Oricum, sunt oameni de treabă. S-au bucurat mult când au primit florile de la mine, de ieri.

Tonul lui e ușor glumeț și, în mod normal, aș râde numai gândindu-mă ce față a făcut el când femeia, aproape de vârsta a treia, i-a deschis ușa cu un trandafir în dinți.

Dar continuu să fiu confuză de tot ce mi se întâmplă de câteva minute. Nu știu de ce ideea de a merge cu el la un hotel îmi sună prea... intimă. Așa că prefer să aud ce are de zis pe teritoriul meu.

— Am putea să mergem la un restaurant, vin cu soluția de mijloc, crezând că o să îi fie pe plac.

— Ceea ce vreau să îți spun și să vorbesc cu tine nu trebuie să aibă alți spectatori. Crede-mă, nici tu nu o să vrei.

— Ok... zic încet și parcă cuvintele lui îmi transmit un sentiment că e ceva cu adevărat important. Atunci, mergem la mine. Am mașina în parcare, iar tu poți să mă urmărești cu a ta.

— Oh, nu, spune calm, zâmbind amenințător. Mergem ori cu a ta, ori cu a mea. Dacă îți imaginezi că te mai scap din ochi, te înșeli.

Și așa îmi dau seama că în spatele zâmbetului lui, este din nou un ton serios. Știu că nu are rost să mă contrazic cu el, pentru că aș pierde.

— Atunci mergem cu mașina ta, îi răspund eu, știind că pot foarte ușor mâine să vin cu un taxi.

Și, astfel, ne urcăm în mașina mare, 4x4, condusă de același tip pe care l-am mai văzut și care de data asta mă salută, zâmbindu-mi politicos.

Santiago este lângă mine pe bancheta din spate, dar nu pot să nu observ cu coada ochiului micile semne care îi trădează agitația. Mașina este destul de spațioasă, astfel încât să nu ne atingem, dar ceva din mine parcă își dorește asta.

Mi-a lipsit atât de mult, dar știu că el nu simte la fel, așa că fac tot posibilul să îmi păstrez mica doză de mândrie pe care o mai am și să nu cedez farmecelor lui de Don Juan.

— Arăți bine, Ariana, spune încet și îmi dau

seama că este tot mai agitat. Ăăă... întotdeauna ai arătat.

Santiago se bâlbâie? Ce dracu' se întâmplă cu bărbatul ăsta?

Inima îmi bate tot mai tare cu cât ne apropiem de casa mea și, în același timp, curiozitatea mea crește în aceeași măsură.

— Mulțumesc, zic eu, reușind cu greu să îmi păstrez tonul neutru.

Mă abțin să îi întorc complimentul.

— Și care mai e treaba la palat?

— Ca întotdeauna, răspunde neinteresat de subiect, fără să-și dezlipească privirea de pe mine. Aceiași oameni, aceleași probleme, dar acum totul este ok.

Da, acum este totul ok, ai luat o pauză și te-ai gândit să apari din nou în viața mea, să mă dai peste cap, iar în câteva zile să pleci din nou. Oh, nu, Santiago. De data asta nu te mai las să te joci cu mine!

Dar înainte de toate, chiar sunt curioasă să aud ce vrea să vorbim, că poate a venit doar să îmi propună să facem o nouă emisiune împreună, iar eu îmi fac iluzii aiurea. Adică nu îmi fac iluzii, dar... of... Ce spuneam?

Capitolul 37

Santiago

Inima îmi bate ca la iepure, în timp ce strâng din dinți și pumni, doar pentru a mă abține să nu sar pe ea. Aș vrea să îmi pierd degetele în părul ei moale, să o trag spre mine și să o sărut ca un nebun, iar toate idioțeniile mele din trecut să dispară. Să îi spun că o iubesc, ea să îmi răspundă la fel și gata. Totul să fie bine și frumos.

Dar nu e chiar atât de ușor. Aici e vorba de Ariana, nu de vreo naivă aiurită și la cât de nervoasă pare că este, nu m-ar mira dacă mi-ar trosni una peste bot și m-ar trimite la plimbare, direct în originile mele spaniole. Până ajungem la ea acasă și recunosc că m-a surprins că a acceptat varianta asta, încercăm să avem o discuție de umplutură, în care îmi pare un pic mai calmă, dar nu mă pot baza pe asta. Așa cum m-am așteptat acum o lună ca ea să fie de acord cu propunerea mea de a ne vedea ocazional și m-am trezit cu o găleată de apă rece aruncată în cap, la figurat, așa pot să mi-o iau și acum, iar ea să fie la fel de convinsă că nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu mine.

Și acum, pe bună dreptate: până la urmă ce am făcut eu să-i dovedesc că poate să aibă încredere în mine? Să îi arăt cearșafurile curate de

acasă, ca dovadă că nu m-am mai atins de nicio altă femeie de când am cunoscut-o? Să îi arăt de câte ori m-am uitat la pozele ei și m-am gândit la ceea ce a fost între noi? Ar fi trebuit să îmi fac un jurnal și să scriu acolo fiecare minut în care i-am simțit lipsa... Aș fi făcut și asta dacă mi-ar fi venit ideea mai devreme, doar să o aduc înapoi.

Pe de-o parte îmi vine să râd de mine. Sunt patetic. Știu. Eu, marele Don Juan, sunt ca un iepure în fața puștii, la un pas să mă pun în genunchi și să o rog să mă primească în viața ei. Dar să fiu al dracu' dacă mă interesează. O să fac orice să o conving.

Pierdut în gânduri, nici nu observ când mașina se oprește și îmi dau seama că am ajuns la ea acasă. La noua ei casă. Că aceea unde a locuit până de curând, acum e plină de trandafirii pe care îi apreciază foarte tare un cuplu trecut de 50 de ani.

Șoferul îi deschide ușa Arianei, iar eu sar nerăbdător din mașină pe partea cealaltă, urmând-o imediat. Sunt la un pas în spatele ei, dar poate că sunt prea aproape și nu vreau să o deranjez, așa că mai iau puțină distanță.

Mă port ca un extraterestru, doar pentru că sunt în prezența singurei femei pe care am iubit-o vreodată și chiar nu am idee cum să mă port. Toată încrederea și aroganța mea au zburat pe geam în clipa în care am revăzut-o.

Deschide ușa și îmi face loc să o urmez. Intrați

în livingul mare, frumos mobilat, își lasă geanta pe un fotoliu și, întorcându-se spre mine, îmi aruncă o nouă privire, pe care eu o percep ca fiind puțin tăioasă. Înghit în sec.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă spre surprinderea mea.

— Whisky?

Barul este chiar în spatele ei și nu pierde mult timp să îmi întindă un pahar cu lichidul mult așteptat.

— Deci?

Aproape că mă înec când îi aud întrebarea, dar cât să o mai lungesc? Din fericire, lichidul arămiu mi-a mai trezit simțurile și reușesc să îmi recapăt controlul, măcar la suprafață.

Ariana

Își așază încet pe masa mică paharul golit pe jumătate.

— Cum te simți, Ariana? mă întreabă calm, dar comportamentul lui de când l-am văzut nu prea mi-a arătat aceeași atitudine liniștită.

— Ce vrei să spui? întreb, revenind la discuția noastră.

— Nu te-am mai văzut de o lună. Cum ești?

— Bine, mint eu, încruntându-mă ușor.

— Ești sigură că nu mă minți?

— Santiago, zic deja nervoasă că și-a dat seama, care e rostul acestor întrebări? De ce ai venit?

— Nu am venit. M-am întors.

— Poftim? poate mă lămurește și pe mine azi ce vrea să spună.

Își trece o mână prin păr și mai ia o gură din alcool, punând apoi la loc paharul. Și oftează.

— Am greșit. Am greșit al dracului de tare. Față de tine. Chiar și față de mine.

Face un pas spre mine, dar tot lasă o distanță de câțiva pași.

— Mi-am făcut o mie de discursuri pe care le-am uitat complet în clipa în care te-am revăzut azi. Este pentru prima dată când sunt în situația asta și chiar nu știu care sunt cuvintele potrivite pe care trebuie să le spun ca să te fac să înțelegi.

Inima îmi bate tot mai tare, dar nu înțeleg nimic din ceea ce vrea să îmi spună. Așa că îl las să continue.

— Se spune că atunci când au descoperit America, băștinașii nici nu au văzut vasele spaniole, până când acestea au ajuns foarte, foarte aproape și asta pentru că nu au realizat ce se apropia de ei, fiind ceva ce nici nu știau că există. Era ceva exclus din mintea lor, chiar dacă acestea erau chiar în fața ochilor.

Trage adânc aer în piept și ochii lui îmi caută privirea.

— Cam așa am fost și eu. Un orb care nu și-a dat seama de ceea ce era chiar în fața ochilor lui, pentru că nu mai întâlnisem niciodată așa ceva, iar timp de aproape două săptămâni, cât am fost

alături de tine, am crezut că joc într-un teatru ieftin dar, de fapt, fiecare clipă alături de tine era mai reală decât tot ce trăisem eu până să te cunosc.

Toate simțurile îmi sunt blocate. Corpul îmi e paralizat și creierul meu e înghețat, așteptând să primească o explicație clară la ce vrea să spună. Inima mea înțelege mesajul din spatele cuvintelor lui, dar nu pot să reacționez în niciun fel până nu înțeleg ce vrea, de fapt.

Văzându-mă confuză, continuă. Mai face un pas spre mine, dar ceva mă face să fac la rândul meu un pas în spate. Apropierea lui mă ametește și mai tare și vreau să fiu perfect lucidă.

Dar gestul meu nu îi scapă și se încruntă un pic, ca răspuns la retragerea mea.

Își trece mâinile peste față și toată agitația lui interioară este vizibilă.

— Ce vrei să spui? îi șoptesc, privindu-l în ochi.

— Te iubesc! Și m-am întors să te recâștig. Și nu am de gând să mai plec niciodată, dacă tu ești dispusă să mă primești înapoi.

Am halucinații. Sunt sigură că am o tumoare pe creier care mă face să aud aceste cuvinte rostite de el cu atâta sinceritate. Este prea frumos să fie adevărat ce mi se întâmplă acum.

— Știu că îți e greu să mă crezi, ținând cont de... trecutul meu. Dar, te rog, să mă crezi că este adevărat și, dacă eu am fost un orb în săptămânile petrecute împreună, tu ar fi trebuit să îți dai

seama că atingerile și sărutările mele erau reale, chiar dacă eu nu eram conștient. Un nemernic ca mine nu poate să se poarte așa cu o femeie, decât dacă o face din suflet.

— Era atracție, zic încet.

— Era iubire, Ariana. Așa cum simțeai și tu, doar că eu nu am fost în stare să văd asta și mi-a luat al dracului de mult timp să îmi dau seama că, de fapt, m-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut, când ai apărut în casa mea, îmbrăcată într-o bluză de trening neagră și o pereche de pantaloni scurți, dar cu o atitudine mai impunătoare decât a unei regine. M-ai fascinat din prima clipă și am crezut că e doar dorință, ceea ce mă făcea să te vreau mereu în preajma mea. De fapt, erau sentimente pure, prea pure ca eu să le înțeleg.

Sunt surprinsă că își amintește cu ce eram îmbrăcată, dar nu rămân la fel surprinsă de declarația lui.

Face încă un pas spre mine, dar de data asta nu mă mai retrag. Sunt prinsă în acest vis atât de frumos, care devine tot mai real, acum când el este la câțiva centimetri de mine, iar degetele lui calde îmi mângâie obrazul.

— O să îți repet de o mie de ori că te iubesc, până când o să mă primești înapoi. Iar după aceea, o să îți repet în fiecare zi, ca să nu uiți că ești prima și ultima femeie pe care am să o iubesc.

Fără să îmi dau seama, îmi las capul în palma lui, bucurându-mă de atingerea care mi-a lipsit

atât de mult. Simt cum o lacrimă mi se prelinge pe obraz, dar nu îmi pasă. Este o lacrimă plină de emoție, că aud ceea ce inima mea rănită a dorit mereu să audă.

Dar nu pot să mă arunc așa ușor în brațele lui. Simt că e sincer, dar cât o să îl țină?

— Spune-mi, te rog, că și tu crezi... îmi șoptește, parcă citindu-mi gândurile.

— Te cred, dar...

Cuvintele îmi rămân în gât, blocate de nodul care îmi pregătește valul acela serios de lacrimi.

— Atunci de ce plângi?

Îmi ridic privirea spre el și nu știu cum pot să îi rezist să nu îl sărut și să șterg tot trecutul dureros cu buretele. Dar nu e atât de ușor.

— Pentru că mi-e frică, îi mărturisesc. Mi-e frică că o să îți dai seama că nu îți sunt de ajuns și o să pleci.

Iar atunci îmi amintesc alt aspect important.

— De fapt tu ești în Spania, eu sunt aici... o luăm de la capăt cu discuția asta?

Îmi dezlipesc obrazul de palma lui caldă, iar în clipa următoare, sunt mult mai aproape de el, cu fața la doar câțiva centimetru de buzele lui.

— Dacă mă vrei în viața ta aici, nu mai plec de lângă tine.

— Cum...?

— Am instruit pe altcineva să se ocupe de afacerile familiei. Cineva mult mai potrivit pentru Curtea Regală și toată lumea e acum fericită și nu îmi mai judecă decizia de a veni aici. Am propriile

mele afaceri, chiar aici, în State, cărora trebuia de mult timp să le acord mai multă atenție, dar adevăratul motiv ești tu. Tu ești aici. Tu dai sens vieții mele, în orice direcție ar merge ea, din punct de vedere profesional. Dacă nu ești lângă mine, nimic nu contează.

— Santiago... șoptesc, tot mai uimită de ceea ce îmi spune.

A renunțat la poziția lui de la Curte ca să fie cu mine?

— Ariana, șoptește și buzele lui sunt tot mai aproape de chipul meu. Spune-mi că mă ierți.

Buzele lui îmi ating tâmpla, ca un fulg.

— Spune-mi că încă mă vrei.

Îmi atinge cu buzele moi, obrazul.

— Spune-mi că încă mă iubești.

Mă regăsesc hipnotizată de vocea lui joasă, de tonul lui ca o rugă, de respirația lui proaspătă amestecată acum cu un iz delicios de whisky, de buzele care sunt tot mai aproape de gura mea, parcă așteptând permisiune.

— Nemernicule, spun încet, dar blând. Te iubesc!

Și îmi lipesc buzele de ale lui, căutând sărutul mult dorit. Mă lipește de pieptul lui și sunt topită în brațele acestea puternice. Limba lui își face loc cu ușurință printre buzele mele și este întâmpinată de limba mea fără ezitare, într-un dans amețitor și plin de gemete dulci care îmi scapă din piept.

Cât am visat la clipa asta...

— Te iubesc, Ariana, șoptește din nou printre buzele noastre.

Zâmbesc și, cu degetele pe ceafa lui, îl trag din nou spre mine, sărutându-l cu toată iubirea și dorința care zace în mine.

Când buzele noastre reușesc să se dezlipească pentru a putea respira, își lipește fruntea de a mea și-mi spune:

— Mi-a fost frică că am ajuns prea târziu...

— Din fericire, nu.

Zâmbesc. Îmi ridic capul, privindu-l în ochi.

— Dar de data asta aș vrea să o luăm puțin mai încet, îi spun.

Se încruntă, dar nu că este nervos, ci pentru că nu înțelege.

— Adică nu vreau să sar direct în pat cu tine. Vreau să fiu sigură că ceea ce este între noi e real și merge pe un drum bun și sigur.

— Iubito, este pe cât se poate de real. Și serios. O luăm cât de încet vrei și sunt sigur că ai nevoie de timp să capeți încredere totală în mine. Pentru că știu că nici înainte nu ai avut, dar acum sunt dispus să fac tot ceea ce vrei ca să ajungem în acel punct.

Zâmbesc. Mă bucur că e dispus să renunțe la controlul lui caracteristic, pentru mine.

— Dar am o singură condiție, continuă zâmbind.

Era prea ușor.

— Vreau să fiu cu tine în fiecare zi.

Capitolul 38

Ariana

— Adică?

— Mi-ai lipsit prea mult săptămânile astea, Ariana. Ți-am dus dorul ca un nebun și singurul confort pe care îl aveam era din partea pozelor cu tine, din telefonul meu. Nu sunt capabil să mai las o zi să treacă fără să te văd. Asta e condiția mea.

Încerc să îmi ascund zâmbetul. Cu el totul e o negociere.

— Și, dacă nu sunt de acord, ce o să faci?

Rânjește ca un diavol, îndreptându-și umerii și umbrindu-mă cu corpul lui impozant.

— Atunci, nici eu nu o să o iau încet. O să te pun pe umăr și o să te duc în dormitor, unde îți garantez că nimic nu o să fie încet.

Înghit în sec, dar nu îmi pot reține zâmbetul.

— Mi-a lipsit perversitatea ta, mărturisesc.

Mă sărută scurt.

— Și mie mi-ai lipsit tu, cu totul.

Îmi zâmbește scurt, apoi îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Deci? mă întreabă calm. Câte minute vrei să o luăm încet? 5? 10? Două ore?

Îmi dau seama că glumește și încep să râd.

— Ești incorigibil! replic eu, rezemându-mi fruntea de pieptul lui puternic.

Din nou sunt invadată de parfumul meu preferat... parfumul lui masculin.

— Iar tu ești irezistibilă. Dar fie ca tine... momentan.

Îmi dau ochii peste cap, chiar dacă nu mă vede.

— Ți-e foame?

Da, de tine, dar încerc să mă abțin.

— Da, răspund cu jumătate de glas.

— Putem să rămânem aici și să comandăm?

— Da.

Încă sunt cu fruntea lipită de pieptul lui, savurându-i mirosul, iar brațele îi sunt în jurul meu. E atât de bine...

— Nu-i așa că e bine în brațele mele? vocea lui e caldă și ademenitoare, în timp ce îmi mângâie spatele.

— Ba da...

— Nu-i așa că ai vrea să te duc sus și să îți arăt cât de mult mi-ai lipsit?

— Ba da...

Și imediat îmi dau seama ce am spus. Îmi ridic privirea spre el, încercând să mă prefac supărată, în timp ce el zâmbește jucăuș.

— E a doua oară când pic în plasa asta.

— E a doua oară când te fac să recunoști ceea ce îți dorești cu adevărat.

Și are dreptate. De ce să mai amân inevitabilul? Doar ca să îl torturez? Pentru că sigur pentru mine e deja tortură și îl doresc mai mult decât oricând.

Nu i-am putut rezista când am ieșit prima dată împreună și atunci eram convinsă că îl urăsc, dar acum, când știu că îl iubesc, iar el și-a deschis sufletul în fața mea, așa cum sunt sigură că nu a mai făcut-o cu nimeni în viața lui... cum să îi rezist?

— Și atunci ce mai aștepți? șoptesc, privindu-i chipul frumos și ochii plini de dorință.

— Doamne, cât te iubesc!

E tot ce spune înainte de a mă poseda cu gura lui, într-un sărut pasional și excitant, în timp ce palmele mari îmi cuprind fundul, ridicându-mă în brațe. Îmi încolăcesc picioarele în jurul lui și îi răspund la sărut și la atingeri fără nicio ezitare.

Ca prin vis, ajunge la etaj unde găsește cu ușurință dormitorul meu.

— Sper că nu îți este foarte foame și că mai poți aștepta, îmi zice printre buzele noastre. Am visat prea mult la clipa asta, ca să mă rezum la câteva minute.

— Mi-e foame doar de tine, îi spun când mă așază pe pat, iar corpul lui mare este peste al meu.

Santiago

Nu pot să cred că ceea ce trăiesc acum este real. Ea este din nou în brațele mele și mă simt complet. Este acel moment de fericire absolută de care auzeam vorbindu-se, dar pentru mine era o legendă căreia nu îi dădeam atenție. Până când

am cunoscut-o pe ea și, mai ales, până mi-am dat seama că o iubesc și că, alături de ea, eu trăisem deja astfel de momente. Nu îi mai dau drumul niciodată și vreau să o fac să se simtă ca o adevărată zeiță, așa cum este pentru mine. Totul este despre ea, despre fericirea ei, iar eu sunt dispus să fac orice ca Ariana să rămână în viața mea.

Îi presar sărutări umede și pline de dorință pe gât, pe claviculă, între sâni, iar după ce o ajut să scape de bluza pe care o poartă, ochii îmi sclipesc, când revăd sânii rotunzi din spatele sutienului negru, dantelat. Fac dragoste cu sânii ei, sărutându-i, lingându-i și sugându-i încet, pentru că nu mă grăbesc. Nu am de gând să mai plec de lângă ea.

Gemetele ei sunt din nou în urechile mele, ca acel cântec pe care l-am adorat din prima clipă la ea și mă roagă să încetez tortura plăcută.

Cobor peste abdomen și, înainte de a-i da jos pantalonii eleganți, scap și eu de câteva haine de pe mine, rămânând la bustul gol.

— Îți ador copul puternic, îmi spune privindu-mă cu acea sclipire plină de dorință în ochi.

— Iar eu îți ador gustul, șoptesc și, în secunda următoare, îmi trec limba peste materialul subțire a chilotului ei, care îi acoperă acea zonă erotică și fierbinte.

E umedă, sunt sigur de asta, dar mai îmi trec limba o dată, înainte de a-mi strecura un deget în spatele materialului, pentru a descoperi exact ceea ce mă așteptam.

— Mă omori... Ești atât de umedă, *hermosa*... Pentru mine.

— Numai pentru tine, Santiago. Ești singurul bărbat care mă excită în felul ăsta.

Sunt mândru că aud aceste cuvinte din gura ei. Așa că o răsplătesc dându-i chilotul într-o parte și lingându-i pielea fină și moale a miezului ei umezit.

Îmi e de ajuns să o gust un pic ca să mă simt ca un însetat și să nu îmi mai doresc să mă opresc. Îi scot și ultimul articol al lenjeriei și mă cuibăresc din nou între picioarele ei, cuprinzându-i pulpele cu palmele și desfăcându-le cât mai mult pentru a avea loc să mă înfrupt din ea. Din când în când, îmi mai duc câte o mână spre sânii ei și încep să îi masez, să îi cuprind cu toată palma, ca apoi să le strâng sfârcurile între degete, iar Ariana să umple camera cu gemetele ei senzuale.

O pătrund cu limba și îi dezmierd clitorisul, până când o pătrund cu două degete, într-un ritm tot mai rapid și, în doar câteva clipe, orgasmul ei vine ca un val care o face să îmi strige numele, asociindu-l cu alte entități creatoare de minuni.

Spatele i se arcuiește, sânii i se ridică și tot corpul îi rămâne câteva clipe încordat. Este superbă! Iar eu nu mai pot să mai aștept. Trebuie să fiu în ea cât mai repede.

De îndată ce scap de restul hainelor și îmi pun un prezervativ, mă lungesc lângă ea și, lipind-o de mine, încep să o sărut. Blând la început, dar tot

mai plin de dorință, cu cât nevoia mea ajunge la limite insuportabile. Dintr-o mișcare, o urc peste mine și astfel mă călărește, iar eu pot să îi văd corpul superb, părul șaten mângâindu-i umerii, sânii plini și înroșiți cum se ridică cu fiecare mișcare, abdomenul fin și șoldurile care se ondulează deasupra mea, palmele care îmi mângâie și îmi zgârie, din când în când, pieptul. Îmi ridic șoldurile pentru a veni în întâmpinarea mișcării ei tot mai pline de nevoie și îmi dau seama că îi ating acel loc sensibil, care o aduce tot mai aproape de culmile plăcerii. O mână îi masează cu poftă sânii, iar cealaltă îi susține șoldul, sincronizându-ne mișcările și ajutându-mă să mă înfig în ea tot mai adânc. Ritmul este condus acum de nevoia de mai mult, de dorința de a atinge acea plăcere explozivă, care vine inevitabil pentru amândoi, în scurt timp.

Epuizată și cu respirația la fel de agitată ca a mea, se prăbușește peste pieptul meu, iar eu, instant, o cuprind cu brațele, ținând-o lipită acolo unde îi e locul.

După ce arunc prezervativul pe jos, promițându-mi că o să mă ocup de el mai târziu, continuu să o țin aproape și să îi sărut chipul cu blândețe.

— Nu credeam că o să mai am parte de așa ceva alături de tine, șoptește.

— Eu am alungat gândul ăsta de fiecare dată când m-am lovit de el. Ceva din mine a refuzat mereu să te piardă.

— Ți-a luat ceva timp să îți dai seama.

— Iartă-mă că te-am făcut să suferi. Cu toate astea, trebuie să îi mulțumesc Sofiei că mi-a dat o palmă de m-a trezit din prostia mea.

Își ridică capul pentru a mă privi mai bine în ochi.

— Adică?

— Mi-a trimis poza cu voi trei la restaurant și m-a cam lăsat să înțeleg că are de gând să îți prezinte pe cineva.

Deodată, mă încrunt și o întreb serios.

— Nu a făcut asta, nu? Adică tu... nu ai cunoscut pe nimeni între timp, nu?

Cred că sunt un pic cam agitat în momentul ăsta și inima îmi bate iar cu putere. Dacă îmi spune că a fost cu cineva, o să îl omor pe acel om, iar pe ea o s-o duc pe o insulă pustie, să fiu sigur că nu se mai apropie niciun alt bărbat de ea, câte zile voi avea. Normal că eu o să stau cu ea pe insulă.

Brusc, ideea mi se pare foarte bună.

Ariana

Tonul lui e chiar serios, chiar dacă pare că se bâlbâie, când întrebarea lui absurdă îmi atinge urechile. Nu mă pot abține să nu chicotesc, asta ca să nu râd de-a binelea, dar cu toate astea, îmi ridic o sprânceană la el.

— Și dacă ar fi fost? Tu ai fost cuminte toată perioada asta de o lună?

De îndată ce pun întrebarea, mă simt foarte

deranjată de un eventual răspuns afirmativ. Dacă îmi zice că a mai fost cu cineva, îi tai „comoara". Nu, că atunci nu o să mă mai bucur nici eu de ea. Nu știu ce îi fac, dar nu o să îi placă.

Se ridică într-un cot, iar eu îi copiez gestul.

— Am să-ți răspund, pe rând, zice foarte serios. Dacă ai mai fost cu cineva, îți faci bagajele și ne mutăm pe o insulă pustie. Cât despre activitatea mea din ultimele săptămâni, ea e singura care s-a mai atins de mine, de când tu ai apărut în viața mea.

Și toată nesiguranța mea este înlocuită de ușurare, când văd mâna lui dreaptă ridicată, arătându-mi palma. Asta chiar mă face să râd.

— Nu râde, zice de data asta mult mai blând, că nici ea nu făcea mare lucru dacă nu aveam în față pozele pe care ți le-am făcut cu telefonul.

Pe chip îi apare un zâmbet jucăuș.

— Stai așa. Poze? Parcă era doar una.

— Detalii. Una, din mai multe unghiuri.

Nu apuc să răspund că sunt din nou luată de el în brațe și sărutată cu pasiune, de bărbatul care îmi șoptește printre sărutări că mă iubește, iar eu îi răspund la fel.

Capitolul 39

După patru zile

Ariana

Santiago nu a mai plecat din acea seară. A doua zi și-a adus și bagajele încă nedesfăcute de la hotel și mi-a spus că în următoarele săptămâni vom merge împreună să vedem câteva locuințe, urmând ca el să o cumpere pe cea care ne va fi pe plac amândurora. Nu mi-a cerut să mă mut cu el, însă mi-a ordonat în stilul lui caracteristic să fac asta. A zis că se subînțelege, din moment ce deja acceptasem să ne vedem zilnic și că asta, din start, se poate traduce și că ne vom muta împreună.

Ok, pe limba mea nu e același lucru, dar nu l-am contrazis, pentru că și eu îmi doream să locuiesc cu el și nu avea rost să ne contrazicem, fără sens. Câștiga oricum.

Așa că de patru zile pot spune că deja locuim împreună. Și nu mă plâng. Îmi place să îl am pe Santiago în preajmă și mă surprinde cât de ordonat este. A descoperit o nouă pasiune: să pună vasele în mașina de spălat vase. Mie mi se pare amuzant, pentru că și acolo se vede obsesia lui pentru ordine, așezând cu atenție, pe mărimi, fiecare farfurie și fiecare pahar.

Și-a amenajat deja un spațiu pentru biroul lui,

într-o clădire foarte aproape de locul unde lucrez, așa că în fiecare seară mă așteaptă în fața redacției și mergem împreună să mâncăm, apoi acasă. Acest ritual începe să pară atât de normal, de parcă l-am face de ani de zile.

Între timp, am avut și emisiunea cu Cate, care a fost încă un succes apreciat de toată lumea, mai ales de Lieberman, marele șef. Acum, în sfârșit, simt că am atins acel punct al carierei pentru care am luptat și am lucrat atât de mult. Și, cum îmi spun și părinții mei, e timpul să mă liniștesc și să mă concentrez un pic mai mult pe viața personală, mai ales acum când am pe cineva atât de deosebit lângă mine.

Santiago a fost foarte încântat de ideea mea de a le face o vizită, așa că urmează să facem și asta în câteva săptămâni sau, așa cum a propus el, să îi chemăm pe la noi îndată ce luăm noua casă. A mai menționat cu această ocazie că vom face și o vizită în Spania, pe la începutul verii.

Ok... Una e să îi cunoască pe ai mei, care sunt oameni obișnuiți și fără așteptări, dar alta e când vorbim de familia lui și mai ales de Regină... Din fericire, am câteva luni la dispoziție să învăț regulile de bază și ce mai trebuie să știu pentru a avea o vizită relaxantă și fără stres. Santiago m-a asigurat că nu vor fi probleme și că totul va fi în regulă.

— Și, dacă tot vorbim de reguli, îmi zice uitându-se viclean la mine, în timp ce stăteam amândoi pe canapea la tv, după cină, am găsit ceva interesant în dulapul din dormitor.

O secundă de confuzie și îmi dau seama despre ce vorbește: cutia cu „jucăriile" de la el.

— Haine? întreb cu o inocență falsă și clipind din gene.

Încet, ne întoarcem unul spre celălalt.

— Pe lângă haine. Mai exact, în raftul de sus, deasupra hainelor.

— Cutii?

— Ești pe-aproape. O cutie cu ceva interesant în ea, completează cu același zâmbet jucăuș.

— Pantofii mei pentru ocazii mai speciale?

Începe să râdă, iar eu cu greu reușesc să mă mai abțin să-mi păstrez această față, chiar dacă zâmbetul meu îmi trădează jocul.

— Dacă stau bine să mă gândesc, pantofii ăia se potrivesc cu ce e în cutia de lângă.

— Și ce legătură au cu regulile?

— Pentru că și ce e în cutie se rezumă la niște reguli.

Privirea lui devine tot mai pătrunzătoare și simt cum temperatura din jurul nostru crește tot mai mult.

— Du-te sus și încalță-te cu pantofii din cutia ta. Și, când vin să mă ocup de cealaltă cutie, vreau să te găsesc doar în acei pantofi, nimic altceva, întinsă pe burtă pe pat.

Vocea joasă, felul cum vorbește, privirea plină de dorință și autoritate, toate astea îmi fac corpul să ia foc, să mi se usuce gura și să nu mai pot face altceva decât să mă ridic încet și să mă duc în dormitor.

Este unul dintre multele momente în care mă face să mă simt ca la o primă experiență, ca și când nu am mai fost atinsă niciodată, iar el este marele prădător căruia urmează să mă dăruiesc pentru prima dată.

Așteptarea mă ucide, dar din fericire, în doar câteva minute îl aud intrând în cameră, apoi când ia cutia și o așază pe pat.

— Superbă, îl aud șoptind. Superba mea Ariana...

Îmi mângâie piciorul, pornind de la gleznă și urcă spre spatele genunchiului, tot mai sus mângâindu-mi pulpa pe interior, dar continuă peste fund și mai sus pe spate, până își pierde degetele în părul meu. Îmi întoarce capul spre el și imediat mă sărută cu o poftă nebună, invadându-mi gura cu limba lui dornică să fie întâmpinată de a mea. Când mă eliberează din acest sărut face un pas în spate pentru a-l putea vedea cum scapă de hainele de pe el, dar fără să își mute privirea de pe mine o clipă. Rămâne complet dezbrăcat și înghit în sec, dorindu-l din ce în ce mai mult.

— Atât ai voie să vezi momentan, îmi spune zâmbind și se apropie de mine cu masca fină pe care mi-o așază peste ochi.

— Păcat. Îmi plăcea ce vedeam, spun încet.

— O să ai voie să te uiți mai târziu, spune ca o șoaptă. Acum vreau să te concentrezi doar pe ceea ce o să simți.

Îmi ridică pelvisul și îmi dau seama că face

asta pentru a-mi băga o pernă sub abdomen, ridicându-mi fundul. Mă excit, știind că sunt atât de expusă în fața lui.

— Iubito, aș face un album întreg cu tine în astfel de poziții. Ești atât de frumoasă și sexy, Ariana, încât sunt la un pas să îmi dau drumul doar uitându-mă la tine.

Tot corpul îmi e străbătut de fiori tot mai fierbinți și mă las purtată de senzațiile pe care mi le dă, de mâna lui care din nou îmi mângâie picioarele de la glezne, iar când ajunge pe interiorul coapsei, palma lui îmi mângâie pielea tot mai sus, până îmi atinge locul cel mai fierbinte al corpului meu. Mă cuprinde cu palma, iar apoi degetele lui îmi dezmiardă labiile, trecând peste clitoris de câteva ori și mârâind cuvinte perverse legate de cât de umedă sunt. De nicăieri, îmi dă o palmă peste fund și, în secunda următoare, mă pătrunde cu un deget, pe care îl rotește în interiorul meu, apoi îl scoate.

Totul se petrece în câteva secunde, dar îmi este de ajuns să fiu străbătută de milioane de fiori minunați.

— Atât de dulce, șoptește și îmi dau seama că își linge degetul.

Gestul acesta mi se pare mereu atât de excitant ori de câte ori îl va repeta, iar asta mă face să îmi mușc buza.

— O să ai și tu parte mai încolo de ceva bun, completează și știu că zâmbește.

Începe să îmi mângâie spatele cu unul dintre obiectele găsite în cutie, dându-mi seama după câteva clipe că este cravașa. Apoi, îmi atinge încet spatele și fundul, lovindu-le blând, tachinându-mă și accentuând senzația vagă de usturime lăsată de palma lui. După încă câteva lovituri ușoare, o coboară între picioarele mele, frecând-o încet de sexul meu tot mai excitat. Gemete înfundate îmi scapă din piept și îmi simt corpul tot mai copleșit de senzațiile mult prea plăcute.

— Cred că aș putea să te fac să îți dai drumul, doar frecându-te cu asta, îmi șoptește.

— Santiago, mă omori...

— În cel mai rău caz, o să murim amândoi, dar de plăcere, *hermosa*. Vrei să știi cât sunt de excitat, datorită ție?

Aprob din cap, pentru că vorbitul este un efort mult prea mare, iar corpul meu este de minute bune la un pas de un orgasm incredibil.

Îmi ia mâna și mă lasă să îi mângâi abdomenul, coborând încet spre penisul lui, pe care îl cuprind cu greu, cu mâna. Și este atât de tare, încât am impresia că e o bucată de fier, dar caldă și fină, ale cărui vene le simt încordate, când îmi trec degetele peste ele și peste capul umflat și umezit.

— Vreau să te gust, îl rog cu vocea aproape stinsă de dorință.

Mârâie din nou și mă ajută să mă ridic într-un cot, așezându-se cu un genunchi pe marginea patului.

— Doar puțin, *hermosa*. M-ai întrerupt din ceea ce făceam.

Profit de „dărnicia" lui și fără a mai pierde timpul, îmi trec limba peste capul fin, gustându-i lichidul excitației. Masca de pe ochi mă împiedică să văd ceva, dar asta nu face decât să mă stimuleze și mai tare, să vreau mai mult, să îl vreau mai adânc în gura mea și mă conformez astfel dorinței mele de a-l linge, de a-l cuprinde cu buzele și de a-l simți cum îmi atinge cerul gurii.

— *Dios mio*, Ariana... zice printre dinți, trecându-și degetele prin părul meu și coborând pe fața mea, pe obraz, până la bărbie. Te rog, oprește-te, că nu vreau să termin așa.

Cu greu, mă desprind de penisul lui apetisant și îmi spune să revin la poziția inițială.

Și primul lucru pe care îl face este să mă lovească din nou peste fund cu cravașa, iar apoi să simt ceva tare la intrarea în mine. Nu îmi dau seama despre ce este.

— Nu este vibratorul. Pe ăla o să îl aruncăm, pentru că doar eu am voie să intru în tine.

Spunând asta, în locul obiectului, îi simt imediat degetele, care îmi întind umezeala în toată acea zonă, făcându-mă din nou conștientă de efectul pe care el îl are asupra mea. Și degetele lui mă ating chiar mai sus, atingându-mi rozeta.

— Ți-am spus că azi o să îți revendic fundul?

Cuvintele lui mă lovesc brusc.

— Poftim?

— Calm, *hermosa*, șoptește încet și blând. Mă

cunoști prea bine să știi că o să fac în așa fel încât o să îți placă, zice cu acea voce vicleană. Doar am să mă joc puțin cu el, dar într-o zi o să fie al meu.

La dracu'... Bărbatul ăsta și dacă o să îmi ceară să îmi taie o mână, o s-o facă în așa fel încât o să i-o dau cu cea mai mare plăcere.

— Dacă nu îți place, îmi spui și mă opresc. Dar sunt sigur că o să te excite și mai tare.

Și uite cum cedez plăcerilor pe care el începe să mi le ofere când, în clipa următoare îi simt respirația caldă și sărutările fierbinți pe fundul meu, mușcând încet. Apoi coboară între picioarele mele, lingându-mă și penetrându-mă cu limba, iar din când în când, acel obiect ce pare destul de mic, îmi dă târcoale și mai ia locul limbii lui jucăușe. După ce mi-a umezit zona și m-a ajutat să mă relaxez după vestea dată, simt cum obiectul fin intră încet în mine. Acolo...

— Relaxează-te, iubito. Nu ai de ce să îți fie frică, este destul de mic, zice încet.

Simt o ușoară stare de disconfort amestecată cu o senzație surprinzător de excitantă. Din fericire, nu este foarte mare sau gros, deci e ceva ce pot suporta destul de bine, ba pot spune că îmi amplifică mai mult starea de excitație.

— Așa, Ariana. Lasă-l să intre, ca apoi să îmi continuu festinul.

Din nou sunt copleșită de buzele moi care mă sug și mă fac să simt valuri și valuri de căldură, dar continuă să mă țină departe de orgasmul mult așteptat.

— Santiago, te rog, nu te mai juca, că îmi pierd mințile...

— Nu am cum altfel, iubito, zice zâmbind și mușcându-mi încet fesa. Cu cât amân mai mult finalul, cu atât o să fie mai intens.

Se mai joacă un pic, apoi îmi dau seama că își schimbă poziția corpului, dar rămâne deasupra picioarelor mele, cu două degete în mine, care preiau jocul chinuitor de plăcut al gurii lui, penetrându-mă într-un ritm din ce în ce mai erotic. Îmi da o palmă peste fund și atunci simt cu adevărat efectul obiectului din fundul meu, care mă face să gem surprinsă de plăcerea simțită. Repetă gestul și ceva în mine, acolo jos, începe să se construiască și știu că a avut dreptate, iar eu sunt tot mai aproape de un orgasm cutremurător.

— Îți place, Ariana? mă întreabă cu dorință în glas, când o nouă palmă produce efectul de domino al obiectului și al degetelor lui.

— Oh, da! Nu te opri, te rog! Sunt atât de aproape!

— Știu că ești, iubito. Te simt. Vreau să te și aud.

— Oh, Doamne! aproape strig, când o nouă palmă mă face din nou conștientă de ceea ce îmi face el, de ceea ce simt și de ceea ce îmi cuprinde extremitățile, ca un foc ce mă aprinde cu totul și crește în intensitate tot mai mult, cu cât degetele lui continuă ritmul rapid, iar micul obiect este tachinat de o nouă palmă pe fesa mea.

— Oh, da! Santiago! Ah! țip, când acest foc se strânge acolo jos și mă face să explodez într-un orgasm care mă aruncă într-un loc plin de luminițe orbitoare, oprindu-mi respirația și imobilizându-mi corpul, împietrit de ceea ce a fost încă un orgasm pe care nu îl voi uita niciodată.

Nu îmi dă prea mult timp să mă liniștesc, pentru că aud foșnetul unui prezervativ și îl simt deja la intrarea în mine.

— Nu mai pot aștepta, iubito. Trebuie să te am acum, zice cu o voce încărcată de dorință și se înfige în mine ca un animal.

Iese o secundă, iar apoi intră din nou, la fel de dur, în timp ce o palmă mă lovește din nou, amintindu-mi că jucăria lui este încă acolo, în fundul meu.

— Voi fi destul de dur.

Și spunând asta, o nouă palmă îl aruncă într-un ritm mult mai rapid, dar la fel de dur cum a promis. Menținând acest ritm extrem de erotic și puternic, începe să se joace cu jucăria, scoțând-o puțin, apoi băgând-o la loc, încercând să păstreze un ritm ferm, care mă înnebunește.

— Oh, Santiago... Da!

— Așa, *hermosa*, dă-ți drumul din nou!

Corpul meu este, ca de fiecare dată, la mila lui și sunt cuprinsă de un nou val de călduri, când scoate brusc jucăria și îmi lovește fundul cu o nouă palmă.

Încă sub efectul celui de-al doilea orgasm,

abia sesizez când scoate perna de sub mine, mă întoarce cu fața în sus și îmi scoate masca de pe ochi. Nu am timp să îmi obișnuiesc ochii cu lumina din jur, că buzele lui pun imediat stăpânire pe gura mea, iar el este din nou în mine, într-un ritm posesiv, dur și adânc. Cu o mână îmi cuprinde sânul și îmi strânge sfârcul între degete, dându-mi o ușoară senzație de durere, care îmi accentuează plăcerea provocată de corpurile noastre, care se freacă și se ating cu pasiune.

Îl trag de părul de pe ceafă în nevoia mea de a-l simți complet, el mă mușcă de buza de jos, iar când o mână îmi cuprinde șoldul, înfigându-și degetele în el pentru a-l ține nemișcat, intră tot mai viguros în mine și inevitabilul se petrece din nou, un alt orgasm, făcându-mi corpul să se spargă în milioane de bucăți, urmată în scurt timp de el, care îmi strigă printre dinți numele, repetându-mi, ca de fiecare dată, cât de mult mă iubește.

Capitolul 40

Santiago

Nu cred că o să mă satur de femeia asta vreodată. Trec zile, săptămâni, luni, anotimpuri, ani și eu sunt la fel de nebun după ea. Și posesiv. Nu am cum să mă controlez, oricât de mult aș încerca să mă abțin. Îmi vine să sparg capul oricărui bărbat care se uită mai lasciv la ea. E adevărat că e superbă, dar e a mea. Numai a mea. Și nu îmi pot imagina o zi fără ea, în niciun caz, viața mea fără ea.

Este femeia perfectă. Niciodată nu m-am gândi că voi trăi ziua în care voi fi fericit alături de o femeie, dar ea m-a făcut să nu-mi mai doresc nimic altceva de la viață, atât timp cât o am lângă mine.

Dimineața mă trezesc cu mirosul vanilat al părului ei, care mă face să zâmbesc într-o secundă. Apoi, îmi deschid ochii și îi văd chipul liniștit, când doarme, buzele fine pe care vreau să le gust, iar corpul meu e mai treaz decât mintea, așa că o cuprind în brațe și îi sărut bărbia, gâtul, trezind-o încet. Iar eu simt că mă trezesc abia când intru încet în ea, iar gemetele ei îmi cântă dulcea melodie care mă face în fiecare zi să îi amintesc că o iubesc. Așa cum i-am promis când m-a primit înapoi.

A trecut un an de atunci, dar nu a trecut o zi în care să nu îi declar iubirea mea. Sunt cel mai fericit bărbat de pe lume și ea trebuie să știe că asta i se datorează doar ei. Și, de asemenea, știu că ea este la fel de fericită și îmi arată asta în fiecare zi. Dar cea mai importantă confirmare mi-a venit când a acceptat să fie soția mea. Nu mi-a luat prea mult timp să o cer. Aș fi cerut-o din ziua în care ne-am împăcat, știind încă de atunci că suntem meniți să fim împreună, dar nu am vrut să o sperii, așa că am mai așteptat vreo 3 luni, chiar înainte de a merge în Spania, unde am făcut anunțul oficial.

Sunt în biroul meu și mă uit din nou la rama de pe biroul meu, cu o poză făcută în ziua nunții. Nu cred că am văzut o mireasă mai frumoasă în viața mea. Nici măcar Sofia, care cel puțin în ochii mei, nu a fost la fel de superbă ca Ariana în ziua nunții ei. Pentru că la câteva luni după noi, ea și Nicholas au avut de asemenea o nuntă ca în povești, iar sora mea a strălucit de fericire.

Dar, revenind la Ariana... noul meu subiect preferat, soția mea, iubirea vieții mele, lumea mea, cea care mă sună acum și căreia îi răspund imediat.

— Da, *hermosa*.

— Ce faci? vocea ei nu pare cea mai veselă.

— Mă gândeam la tine. Ești bine?

— Da, sunt acasă.

— Deja? Ariana, e totul în regulă?

Sunt chiar îngrijorat, pentru că urma să o iau eu de la birou în vreo două ore și să mergem acasă împreună.

— Da, iubirea mea, nu îți face griji.

Mă ridic în picioare. Ultima dată când a avut vocea asta se certase cu șeful ei, pe la birou.

— Iar te-a supărat Edy? Idiotul ăla o are promisă de la mine și i-am zis că, dacă se mai ia de tine pentru nimicuri, îl zbor prin primul geam care îmi iese în cale!

O aud chicotind în telefon, ceea ce mă mai liniștește un pic.

— Nu, Santiago, nu s-a întâmplat nimic. Edy nu a făcut nimic.

— Dar cine?

— Tu, zice și râde.

— Eu?! deja inima îmi bate ca nebuna. Ce am făcut?

Imediat îmi trec în minte toate aniversările noastre, onomastici, liste de cumpărături pe care le-aș fi omis, orice aș fi putut să greșesc față de ea.

— Am glumit, Santiago. Totul e în regulă. Te aștept acasă, când termini.

— Ok. Plec acum, zic scurt, îndreptându-mă deja spre ieșire.

— Ai terminat treaba?

— Cui îi mai pasă de treabă când știu că e ceva cu tine? Ajung în 30 de minute, maxim.

Jumătate de oră mai târziu, intru ca o furtună în casă. Ariana este în living, cu un ceai în mână.

Mă așez imediat pe canapea lângă ea și o sărut pe buze, cu blândețe.

— Ce s-a întâmplat? întreb cu grijă.

Îmi mângâie obrazul și văd că ezită.

— Ce am făcut? o întreb din nou, cu teamă. Ai zis că eu am făcut ceva, dar mă jur că nu știu despre ce e vorba.

Oftează, dar zâmbește.

— Da, ai făcut, spune și inima îmi îngheață. M-ai lăsat însărcinată.

A?

A?

Clipesc o dată. Și... după o veșnicie și a doua oară.

— Deci nu am uitat de ziua noastră sau ceva de genul?

Începe să râdă.

— Santiago, tu ai auzit ce am spus? Sunt însărcinată. O să avem un copil!

Și atunci înțeleg cu adevărat ce spune. În mod normal, aceste cuvinte m-ar fi făcut să ies într-o secundă pe ușă și să nu mă mai uit înapoi. Dar asta ar fi fost înainte să o cunosc pe ea.

Un copil. Rodul iubirii noastre. O chestie mică și gălăgioasă, care să reprezinte iubirea noastră. Un suflet minunat care să ne fie alături și să ne aducă și mai multă bucurie în fiecare zi, chiar dacă nu aș fi crezut că mai este posibil. Viața mea alături de Ariana este completă, dar un copil, este o minune creată de iubirea noastră infinită.

O cuprind în braţe şi o strâng la piept cu putere.

— Nu credeam că pot să fiu mai fericit, dar uite că, din nou, tu mă faci să realizez că alături de tine fericirea nu are limite!

Îi cuprind faţa cu palmele şi o sărut cu toată dragostea mea.

— Te iubesc! îi spun printre buzele noastre.

— Şi eu te iubesc! zice încet şi îmi dau seama că pe obrajii ei sunt lacrimi.

— De ce plângi, ducesa mea?

— De fericire, zice zâmbind, când feţele noastre de îndepărtează puţin. Am crezut că o să te superi.

— De ce aş fi făcut asta?

— Nu ştiu... Niciodată nu a plănuit ca asta să se întâmple şi nici nu ştiu dacă am vorbit vreodată de acest subiect, iar acum, a fost o surpriză şi pentru mine şi nu ştiam cum o să reacţionezi.

— M-ai făcut cel mai fericit bărbat de pe lumea asta. Din nou. Eşti cea mai minunată soţie!

Şi o sărut din nou.

Apoi, mă îndepărtez şi o ating încet pe abdomen.

— Aici este o minune... Nu îmi vine să cred! zic cu vocea plină de entuziasm. Cum ţi-ai dat seama? Când mergem la doctor?

Zâmbeşte şi îşi pune palma peste a mea.

— Am avut o stare de disconfort zilele astea, dar nu i-am dat atenţie până azi, când am ajuns

la birou și am simțit că se agravează. Am crezut că mă ia o răceală sau că am mâncat ceva ciudat, așa că m-am dus repede la doctor Marcus, că are cabinetul chiar lângă redacție și acolo mi-a făcut un test de sânge și am aflat imediat.

— Marcus? zic încruntându-mă. L-ai lăsat pe idiotul ăla să te atingă? Parcă ți-am zis să îți găsești o femeie doctor la care să te duci.

Începe să râdă. Știu că râde de mine și posesivitatea mea, așa că îmi dau ochii peste cap.

— OK... ai fost azi, dar gata. De acum înainte mergem la un medic specialist, care va fi femeie, ok?

— Bine, zice și mă sărută scurt pe buze. Mă întreb dacă o să scapi de posesivitatea asta vreodată.

— Nu e posesivitate, mint eu, zâmbind forțat, este dorința de a te proteja.

Râde din nou.

— Asta nu credeam că o să o aud vreodată! zice printre hohote, făcându-mă să îmi las privirea în jos, rușinat, până și eu, de prostiile pe care le pot abera.

Îmi ridică bărbia pentru a o privi în ochi și ridică o sprânceană.

— Ai de gând să mai scapi un pic de dorința constantă de control?

— Am să încerc.

— Ok, zice și se așază cu capul pe pieptul meu, lăsându-se cuprinsă de brațele mele.

Stăm așa câteva clipe, dar o întrebare mă macină și simt că trebuie să o spun:

— Și asta înseamnă cu nu o să mai mergi deloc la birou, nu-i așa?

— Santiago!

Vrea să mă certe, dar nu o las. O strâng repede la piept, ținând-o prizonieră, că altfel iar zice că sunt posesiv. Ce pot să fac? Așa sunt eu și nu mă deranjează să stea acasă, departe de idioții care vor saliva la ea când formele ei vor începe să fie mai voluptoase.

Dar, momentan, stau cuminte și nu mai zic nimic, bucurându-mă de momentul nostru și de vestea minunată. De restul idioților o să mă ocup eu la momentul potrivit.

Zâmbesc pe sub mustăți și apoi îmi afund nasul în părul ei moale. Încă un moment perfect alături de ea.

— Te iubesc, *hermosa*!

— Te iubesc, ducele meu!